

W W COMANDO W W URMARIRI W W
TERRORISM W SPIONAJ SABOTAJE W RAZBOI
OPERATIUNI DE GHERILA W ROMANE SENZATIONALE
W ACTIUNI SPECIALE W W SUPER COLECTIA WAR W

RALPH HAYES
SANTINELA IADULUI

RALPH HAYES

SANTINELA IADULUI

Editor: Zamfir M. Rusu

Coperta: EDITURA BOGDANA

Copyright © Toate drepturile asupra acestei versiuni aparțin
EDITURII BOGDANA

EDITURA BOGDANA – Bd. Nicolae Titulescu nr. 163,
bl. 20, parter, sc. 3, ap. 82, sector 1, București

Tel+Fax 223 42 46

223 42 61

222 45 24

Comenzile se primesc la adresa editurii.

Redactor: Adriana Diaconescu

Tehnoredactor: Vivi Simion

RALPH HAYES

SANTINELA IADULUI

Traducere de

Nicolae Constantinescu

EDITURA BOGDANA

CAPITOLUL I

La zece metri de sol, elicopterul începu să vibreze, trezindu-l pe Carl din visare.

— Ce s-a întâmplat? strigă pilotul în interfon.

Carl simți un nod în gât. Branșă imediat microfonul.

— Am atins un copac uscat, în spate, în partea mea.

Pilotul se întoarse spre el, încruntat. Erau obligați să se întoarcă să aterizeze în luminiș, de unde decolaseră.

Cu pieptul gol, șeful grupei aprovizionată de ei reveni spre aparat.

— Un zbor cam scurt, nu? zise el pilotului, care inspecta, îngândurat, palele rotorului.

Fără să răspundă, plutonierul Raymond Jessup îl chemă pe soldatul Carl Willstrom, care se uita la capătul îndoit al unei pale.

— La dracu', Willstrom! Am lovit un copac din partea ta, și mi-ai spus că merge! S-a mișcat copacul ăla din loc?

Carl minți:

— Am crezut că vom trece, domnule plutonier.

În realitate, visa la un viitor strălucit de aviator...

— Dacă vrei să rămâi cu noi, bombăni Jessup, încearcă să te pui pe treabă. Și repede! Altfel, îți cer mutarea imediat ce vom ajunge la bază.

— Auzi, plecați sau dormiți aici în noaptea asta? întrebă șeful grupei.

— O să plecăm, răspunse Jessup. Am pierdut un vârf de pală. O să vibreze, dar ne vom putea întoarce.

Carl închise ușa copilotului și se întoarse în cuva mitraliorului, simțind ațintită asupra lui privirea comandantului de bord, Morris. Carl era un slăbănog. Morris, un tip solid din Chicago, ar fi putut să-l strivească cu un bobârnac. Mai ales acum când deteriorase elicopterul.

— De data asta, fără prostii, da? zise Jessup pe un ton amenințător.

— Totul e bine, spuse Carl, după ce observă cu mare grijă zona.

Pilotul porni motorul și elicopterul decolă. După ce ajunseră deasupra copacilor, Jessup îndreptă aparatul în direcția Tay Ninh. Carl, în spatele mitralierei, îndreptată la 45 de grade în jos, privea jungla defilând la zece metri sub ei: mult mai excitant decât să zbori la o mie de metri, printre nori. Acolo, în jungla neagră se petrecea totul. Inamicul... Vietcongii, V de la Victor, C de la Charlie...

„La naiba! Își zise el. Iar am început!”

Se lăsase iar în voia gândurilor. Oricum, căpitanul Ranes, ofițerul-mecanic, avea să-i tragă o săpuneală. Avariile provocate de inamic, OK! Dar asta...

Era deja destul de greu să suporte botezul focului care era aplicat celor noi. Dar, în a treia lui zi de zbor, făcuse o gafă care avea să-i aducă și altceva decât brutalitățile clasice. Se angajase la elicoptere cu tot entuziasmul tinereții sale, ca să lupte în război, nu ca să fie umilit de colegi. Aștepta cu răbdare să fie acceptat în echipă, și uite ce i se întâmplase!

Sergentul îi spusese, pe un ton aproape părintesc, că renghiurile nu vor dura mult: pur și simplu, asta era tradiția.

Brusc, elicopterul luă altitudine: se apropiau de pământurile cultivate care înconjurau Tay Ninh. La șase sute de metri, aparatul își reluă zborul la orizontală. Carl vedea sub el

orezăriile brăzdate de drumuri înguste, unde țăranii munceau ca furnicile, fără măcar să ridice capul spre aparatele care zburau deasupra lor.

*

*

*

Imediat după aterizare, Carl demontă mitraliera, puse arma care cântărea zece kilograme pe umăr și făcu turul elicopterului, ca să o ia pe cea a comandantului de bord. Era sarcina lui să întrețină cele două mitraliere M-60. Ofițerul-mecanic sosise deja și vorbea despre rotorul avariat cu comandantul de bord și cu pilotul. Carl plecă să demonteze și să curețe cele două mitraliere.

Imediat ce se întoarse la post, Regis băgă capul pe ușă și zise pe un ton disprețuitor:

— Altă tâmpenie de răcan! Într-o săptămână, crăpi cu siguranță..., dacă sergentul Wooden te mai lasă să zbori. Vrea să te prezinți la el imediat. Te-a luat în colimator, ai face bine să te grăbești.

Sergentul-major Alvin Wooden era singurul care încă nu-l persecutase. „Bun, acum sunt pe lista neagră a tuturor”, își zise el.

La treizeci și șase de ani, Wooden părea de cincizeci, cu părul lui încărunțit și ridurile deja accentuate. Privirea ochilor săi cenușii era indescifrabilă.

— Ai o vedere bună, Willstrom, pentru că ai trecut vizita medicală a personalului navigant, zise el. Atunci, explică-mi și mie cum ai putut să bagi elicopterul în copacul ăla.

— Nu știu, domnule sergent. După cum i-am spus pilotului, am crezut că vom putea evita copacul, dar...

Pumnul lui Wooden lovi lada de muniții care îi servea drept masă.

— Există unii care clachează dintr-o tâmpenie. Nu-mi pasă dacă mori, nici măcar nu te cunosc. Dar îi cunosc pe

ceilalți băieți de pe elicopterul vostru, și de ei îmi pasă! Îți voi da încă o șansă mâine. Vei pleca cu Regis pe 312, și o să stea cu ochii pe tine. Dacă îmi spune că ai făcut o greșeală, o să faci de serviciu la privată, până când am să te pot muta în altă parte.

Și Wooden îl trimise la plimbare cu un simplu gest. Puțin mai târziu, Carl ajunse iar în fața lui Regis, care spuse, fără să-și ascundă disprețul:

— Mâine dimineată, vom duce muniții la Batalionul 1 din Regimentul 7 Cavalerie. Decolarea la ora șase. Ai grijă ca totul să fie la bord înainte cu cel puțin un sfert de oră. 312 a ieșit din reparații. Verifică să nu lipsească nimic. Locul unde mergem se află la șaiszeci de kilometri spre nord, foarte aproape de linia focului. Cambodgia, dacă preferi.

Regis se întoarse spre ușă să iasă, apoi se opri.

— Și fără tâmpenii, da?

*

*

*

Aerul răcoros îl făcu pe Carl să-și recapete puțin tonusul după o noapte agitată. Sub elicopterul care lua altitudine, defila provincia Tay Ninh, învăluită într-un calm înșelător. Regimente întregi ale armatei regulate nord-vietnameze se puteau ascunde în junglă.

Nu regreta că se angajase voluntar ca mitralior pe elicopter. Când se gândea la camarazii de jos, din căldura junglei, la discreția capcanelor, șerpilor, lipitorilor...

Regis nu făcuse nici o remarcă la adresa lui, nici vreunul dintre piloți. Carl nu mai zburase niciodată cu ei, dar știa că pilotul, plutonierul Nelson, se afla acolo doar de o lună. Blond, cu tenul deschis și ochii albaștri, părea un copil din corul bisericii, care n-ar fi avut ce să caute într-un elicopter de luptă. Locotenentul Harris îl ducea cu gândul la acele afișe care făceau propagandă pentru război. Maxilar pătrat, înalt de

aproape un metru și nouăzeci, părul brun tuns scurt și tenul bronzat al veteranilor din Vietnam. Carl se simțea aproape invulnerabil cu un astfel de pilot, chiar dacă restul echipajului nu avea aceeași încredere în el, mitraliorul din dreapta.

La jumătatea drumului până la obiectiv, pilotul survolă o zonă de tir liberă, pentru ca Regis și Carl să-și poată testa mitralierele de 7, 62. Lui Carl îi plăcea impresia de putere pe care i-o dădeau armele. Firește, nu era singur în acel joc al vieții și al morții. Citise în *Star and Stripes*, ziarul destinat militarilor, că de la începutul războiului fuseseră doborâte o mie două sute de elicoptere. Aceste pierderi însemnate făceau și mai picantă partida.

La un sfet de oră după ce-și încercaseră armele, zăriră o pată roșiatică care, curând, atinse un diametru de o sută cincizeci de metri: o bază de artilerie, de tunuri de 105 mm și lansatoare de rachete. Era baza provizorie a Batalionului 1 al Regimentului 7 Cavalerie. De acolo, trimitea unități de infanterie în junglă, în căutarea inamicului și a locurilor unde își ascundea armele. Astăzi, 312 avea drept misiune să distribuie unităților aflate în acțiune muniții, alimente și mai ales apă.

— Blue Grass Șase X-Ray, aici Papa Unitatea Doi, zise vocea pilotului în căștile lui Carl.

După ce obținu permisiunea să aterizeze, locotenentul Harris coborî elicopterul în spirală, cât mai repede posibil, ca să evite un tir venit de la sol. Carl știa că era necesar, deși asta îi făcea rău. Dar, cel puțin, nu vomită, ca prima dată.

Totul era gata pentru sosirea lor. Infanteriștii, aproape toți cu torsul gol, bronzăți și lac de nădușeală, formară un lanț ca să descarce lăzile cu muniții pentru mitralierele M-60 și pentru puștile de asalt M-16. În cinci minute, elicopterul era descărcat. Locotenentul Harris spuse echipajului, la telefonul interior:

— Una dintre formațiile lor a primit o mică vizită a vietcongilor pe la patru dimineața. Arme de calibru mic și câteva mortiere. Așa că fiți în alertă.

Se uită îndeosebi la Carl peste umăr și conchise:

— Atenție să nu trageți în ai noștri!

După zece minute, survolau un luminiș din junglă, mare cât jumătate de teren de fotbal. Locotenentul Harris încerca să ia contact prin radio cu unitatea de la sol. La a doua încercare, primi un răspuns:

— Papa Unitatea Doi, aici Alfa Trei-Șase Romeo, răspunseră cei de la sol.

— Alfa Trei-Șase Romeo, aici Papa Unitatea Doi. Vreau să văd ceva fum.

După câteva secunde, un fum galben se ridică în nordul luminișului. Imediat ce elicopterul se așează pe pământ, vreo șase oameni se iviră dintre copaci, protejându-se de praful și de iarba ridicată de rotor. Formară un lanț și descărcară rapid materialul pe care îl așteptau, apoi se întoarseră la adăpostul junglei. Atunci, un ofițer și un soldat înalt, un negru, încărcat cu bagaje, sosiră la elicopter. Soldatul urcă la bord, îi zâmbi lui Carl și strigă, ca să acopere zgomotul motoarelor:

— Mă întorc acasă, tipule! Ieri am primit ordinul!

Willstrom îi zâmbi și el. Să te întorci acasă viu și întreg: asta era scopul tuturor soldaților americani.

Pilotul fusese anunțat de ofițerul de infanterie.

— OK? întrebă Harris.

— OK, răspunse Carl.

Nu era nici un copac, nimic lângă rotorul cozii. Și aparatul decolă. La jumătatea drumului până la bază, stația radio prinse glas:

— Papa Unitatea Doi. Aici Șase X-Ray. Una dintre unitățile noastre are o problemă. Evacuare urgentă. Urmează coordonatele.

Pilotul începu să coboare, vitezometrul indicând o sută douăzeci de noduri. Pasagerul provizoriu se miră, apoi deveni îngrijorat. Îi strigă lui Carl:

— Ce se întâmplă, Dumnezeuule mare?

— Evacuare medicală! strigă Carl.

Erau răniți, deci fuseseră lupte, iar negrul, care se întorcea acasă, nu avea chef, firește, să-și riște viața pe-acolo.

Carl auzi din nou vocea locotenentului Harris:

— Cei de jos spun că doboară copacii ca să putem ateriza, dar locul va fi îngust. Nici un semn al prezenței vietcongilor, dar zona nu e sigură decât pe o rază de treizeci de metri. Fiți prudenți.

Șeful unității de la sol luă legătura cu Harris prin radio. Auzeau elicopterul. Harris ceru atunci semnalul fumigen. După care se lăsă cu botul spre sol, restabilind poziția abia la vreo cincisprezece metri de copaci. La indicațiile precise ale comandantului de bord, Carl ghidă aterizarea elicopterului printre buștenii și crengile rămase.

Imediat ce atinse pământul, infanteriștii ieșiră dintre copaci, din ambele părți, cu poverile lor însângerate. Doi soldați împinseră lângă Regis un pachet înfășurat într-un *poncho*. Carl văzu și un soldat tânăr, cu un fel de perucă blondă ciudată, pătată cu roșu, mărginită de zdrențe de carne și de bucăți de craniu. Carl simți iar că va vomita, și se întrebă cum putea soldatul să fie conștient cu acea rană, care probabil că era mortală. Se uita cu toată atenția la tresărirea brațelor și picioarelor în ținuta de luptă plină de sânge și de găuri.

— Uite, prinde asta! strigă o voce.

Carl prinse instinctiv, din zbor, un obiect. Avu nevoie de câteva secunde ca să-l identifice: un bocanc al unui rănit, cu piciorul încă în el, smuls de la gleznă.

Un moment paralizat, se mai calmă cât de cât când pilotul îi ceru indicațiile pentru decolare. Ajuns în aer, Harris se

deplasă la nivelul vârfurilor copacilor, evitând cu un viraj brusc trunchiul unui copac izolat. Rănitul alunecă pe podea, fiind prins de pasagerul negru. Nu mai mișca, dar respira repede și zgomotos. Mortul alunecase și el și cuvertura se desfăcuse pe jumătate. O clipă, Carl privi capul care nu mai avea nimic omenesc, apoi se aplecă peste bord și vomită resturile micului-dejun de-a lungul cozii elicopterului.

Ușurat, Carl se sprijini cu spatele de perete și se uită la negrul demobilizat care îi adresează un zâmbet ironic.

— O să te obișnuiești, băiete. Asta se întâmplă tot timpul pe-aici.

Arată spre cele două victime.

— Au ajuns în halul ăsta din cauza capcanelor. Îmi pare grozav de bine că o șterg de-aici!

Restul traseului continuă fără incidente. Rănitul nu mișca, culcat într-o mică băltoacă de sânge, care îi curgea dintr-o parte și vântul îl răspândea de jur împrejur. Carl îl auzi pe Harris anunțând prin radio că elicopterul va fi în afara serviciului după ce vor fi descărcate victimele, până va face plinul. Carl se întrebă vag dacă puteau și ei să mănânce ceva.

Nelson, copilotul, luă legătura cu unitatea medicală 15 de la Tay Ninh, ca să semnaleze pierderile.

Echipa de infirmieri sosi imediat după aterizare și puseră rapid, dar cu grijă, rănitul pe o targă. În timp ce se întorceau la clădirea lor protejată de saci de nisip, sosi o altă echipă, fără să se grăbească prea mult, care ridică alene cadavrul. Carl nu va cunoaște niciodată soarta soldatului amputat. Veteranii nici măcar nu-și puneau problema. Dacă nu era un membru al propriei lor unități, în momentul următor nu se mai ocupau de el. Chestie de echilibru mental.

Carl nu reușea însă să uite ce se întâmplase, dar făcu destul de bine ce avea de făcut ca să nu i se reproșeze nimic. La apusul soarelui, șeful batalionului îi zise pilotului:

— Bună treabă.

Și le spuse că erau liberi.

*

*

*

La Tay Ninh, Harris duse elicopterul 312 la locul lui. În timp ce piloții și Regis făceau revizia, Carl curăța exteriorul aparatului cu un bidon cu apă și niște cârpe vechi.

Regis se uită la el un moment și zise:

— OK, Willstrom. Acum, ocupă-te de arme.

Carl avu impresia unei mici victorii. Nu i se reproșa că vomitase, iar Regis îi spusese pe nume, nu *răcane*. Cu un pas aproape alert, duse cele două mitraliere spre bidoanele cu dizolvant. Nu puneau prea multe probleme, deoarece trăseseră doar treizeci-patruzeci de rafale. Avea să termine repede, inclusiv gresarea lor.

Îi plăceau mitralierele M-60 și își oferi luxul de a se imagina respingând hordurile comuniste cu un torent de foc. Zâmbi la acest gând, mulțumit că nimeni nu putea să-i citească gândurile.

Puse mitralierele la locul lor și se alătură celorlalte echipaje la popotă, pentru cină. Regis era deja acolo, flecărind cu Jolley și Smith, doi tipi din aceeași escadrilă. Tăcură o clipă văzându-l venind, apoi își reluară discuția.

— Răcanul s-a mișcat bine astăzi, zise Regis. Numai că a încercat să picteze coada elicopterului cu borătură!

Urmă un râs general, dar amical. Carl zâmbi, oftând în sinea lui. Se așeză cu tava alături de ei.

CAPITOLUL II

În timpul următoarelor cinci zile, Carl înțelege ce-i spusese tatăl său, fost luptător în cele două războaie mondiale: „Războiul înseamnă ore lungi de plictiseală întrerupte de scurte momente de teroare pură”.

Carl aștepta aproape cu nerăbdare momentele de teroare. Întreținea aparatul 372 împreună cu Jolley, care se afla în Vietnam de un an și jumătate. Începea să fie acceptat. Jolley îl asigura că va cunoaște curând botezul focului, și părea foarte bine informat.

După ce-și termină treaba, Carl se întoarce în baraca de tablă ondulată și saci de nisip, pe care o împărțea cu escadrila 2.

— Vine și Jolley? îl întreabă Wooden pe Carl care intra.

— Într-un minut, domnule sergent. Completează jurnalul de bord.

Carl se aplecă peste vecinul său, David Smith, așezat pe aceeași saltea.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el cu glas scăzut.

Smith, un tânăr roșcovan din Ohio, îi zâmbi, privindu-l cu ochi strălucitori.

— Măine o să fie o bătălie pe cinstel! Grupurile de comando apace, plecate în recunoaștere, au descoperit o mulțime de buncăre lângă linia de foc și o să le facem de petrecanie. Locotenentul o să ne explice totul, acum când a venit și Jolley.

Locotenentul Gonzales era mic de statură și slab, cu un ten închis, putând fi luat drept vietnamez.

— Ascultați cu atenție, băieți, zise el. Am dat deja toate detaliile operațiunii piloților. O să vă fac și vouă un rezumat. Apașii au găsit buncăre la patruzeci și cinci de kilometri nord-vest, exact de partea frontierei noastre. Poate chiar până în Cambodgia. Avioanele de recunoaștere au fost atacate de o antiaeriană modernă și de tiruri automate venind dinspre partea cambodgiană. Vom folosi toate aparatele, plus patru din prima escadrilă. Vom avea susținere puternică din partea artileriei și o acoperire aeriană. Atacul terestru se va face prin trei ieșiri a două companii din Batalionul 2 al Regimentului 5 Cavalerie. E foarte probabil ca inamicul, la sol, să reacționeze, așa că pregătiți-vă bine armamentul. E tot ce știu. Sergentul Wooden vă va aduce la cunoștință repartizarea.

După rezolvarea detaliilor, unii se întoarseră la buncărele lor, ceilalți comentând mai departe misiunea. Carl preferă să doarmă puțin, dar nu reuși. Transpira în noaptea caldă și umedă.

„Tracul marilor premiere”, își zise el.

Botezul focului va răspunde la toate întrebările lui. Transpirația nu se datora numai căldurii tropicale. Cum avea să reacționeze dacă inamicul nimerea rotorul?

În cele din urmă, adormi, dar nu avu parte de un somn odihnitor.

*

*

*

Sergentul Wooden sosi la ora patru și patruzeci de minute, cu un aer foarte mulțumit, pe care Carl îl considera insuportabil la o oră atât de matinală. Cei mai mulți dintre oameni fură foarte repede gata, în combinezon de zbor, dar câțiva fură scuturați bine, oameni pe care Carl îi văzu la fel de obosiți ca și el. Se duse să se bărbierescă într-un fel de pâclă, dar apa rece îl trezi de-a binelea și plecă imediat la popotă.

Apoi se alătură celorlalți militari la armurerie, luă cele două mitraliere și merse pe lângă cele două șiruri de elicoptere până la 372. Jolley și cei doi piloți începuseră deja interminabilele controale de dinaintea zborului: ulei nou, comenzile, firele electrice, buloanele... Mii de lucruri puteau să nu meargă bine, și unul singur ar fi putut să fie de ajuns ca să-i omoare la fel de bine ca și glonțul unui inamic.

Montă mitralierele M-60 și chemă minicarul care căra muniții suplimentare. Luă șase cutii de două sute de cartușe și le puse sub scaunele echipajului.

La cinci și jumătate, toată lumea era gata. Plutonierul Simmons porni motorul și își puse ochelarii negri pe nasul strâmb. Carl auzise că avusese un accident de elicopter, la începutul carierei.

Simmons își ocupă locul în șirul de aparate de la marginea pistei. Și căpitanul Slough, șeful primei escadrile și comandantul întregii operațiuni, având numele de cod Yellow Unu, decolă, urmat de celelalte opt elicoptere, și urcă la o altitudine de șase sute de metri. Apoi ordonă piloților să intre în formație în stânga sa. Carl avu astfel o vedere perfectă a tuturor elicopterelor, așezate în diagonală în fața lui. Un spectacol impresionant, pentru prima sa misiune. Strângea patul mitralierei, dar băgă de seamă că ceilalți nu făceau nimic: la acea altitudine, nimeni nu se temea de un tir venit de la sol.

După aterizarea la baza Batalionului 2 al Regimentului 5, toate elicopterele își opriră rotoarele și căpitanul Slough îi chemă pe toți comandanții de bord pentru ultimele discuții cu șeful infanteriei. Timpul trecea repede și Carl își simțea stomacul crispându-se. Încercă să se destindă glumind cu Jolley și cu copilotul. Jolley nu părea nervos. Era prea bine rodat. Dar Carl observă că și copilotul era nervos.

Peters era unul dintre ultimii sosiți în Vietnam, doar cu câteva săptămâni înainte de Carl, și nici el nu avea experiența

războiului. Ca mulți plutonieri, Peters părea prea tânăr pentru gradul lui. Doar câteva luni în plus față de Carl și abia dacă avea douăzeci de ani. Zâmbetul lui era constrazis de privirea vagă a ochilor săi albaștri. Și Carl se întrebă dacă și el îi făcea lui Peters aceeași impresie. Se uită la cei șase soldați care urcau la bord. Toți diferiți, scunzi sau înalți, slabi sau solizi, cu ținute de junglă uzate, decolorate, dar care încă mai rezistau, ca și cei care le purtau, cu excepția unuia, mai tânăr, cu o mustață mică. Nu era bronzat și se vedea bine că îi era frică. Dar Carl nu putea să facă nimic pentru el. Se instală astfel încât să poată ieși imediat după aterizare: un elicopter încărcat cu soldați era o țintă foarte frumoasă.

Pilotul dădu instrucțiuni:

— Foc de voie pentru prima ieșire. Zona de aterizare e lungă și îngustă. Vom fi, deci, aproape de copaci. Puteți să fiți siguri că vietcongiile ne așteaptă. Sperăm că artileria va lichida câțiva.

Exact în acel moment, bateriile deschiseră focul, acoperind cu vacarmul lor zgomotul făcut de rotoarele elicopterelor. La ordinul lui Yellow Unu, toate elicopterele decolară și se regrupară la altitudinea de șase sute de metri, ca bobocii de rață după mama lor. De data asta, mitraliorii erau pregătiți să tragă. Ici și colo, Carl vedea băieți așezați la marginea compartimentelor deschise, cu picioarele atârând în gol, cu armele îndreptate spre exterior. Toată lumea era pregătită pentru saltul de la aterizare.

Unul dintre oameni strigă, arătând, în spatele formației, escorta care sosea: patru aparate Cobra ale artileriei aeriene. Aveau să preia ștafeta artileriei terestre, atacând în picaj două câte două, ca să protejeze elicopterele. Carl nu le mai văzuse până atunci acționând, dar erau legendare în Vietnam, cu lansatoarele lor de grenade de 40 mm și mitralierele electrice cu trei mii de focuri pe minut.

Simmons brânșă interfonul ca să indice zona de aterizare.

Exact la dreapta de bordul elicopterului, Carl privi fâșia lungă din junglă și fulgerele urmate de norii de fum cenușii și albi, marcând impacturile artileriei.

O altă voce se auzi în interfon: de data asta, era comandantul care indica formațiunea ce trebuia adoptată, destul de strânsă ca elicopterele să aterizeze toate în același timp, dar lăsând mitraliorilor o rază de tir destul de largă.

Când formația ajunsese la zece secunde de punctul de aterizare, Yellow Unu dădu ordinul pe care Carl îl aștepta cu nerăbdare.

— Toate Yellow-urile, foc!

Și douăzeci de mitraliere începură să tragă, însoțite de diferite arme de infanterie. Carl, aflat în al șaptelea elicopter, fu cuprins de frenezia tirului, trăgând în copaci deja doborâți. A doua escadrilă de aparate Cobra trăgea cu rachete la zece sau douăzeci de metri în copaci. Lui Carl nu-i mai era acum frică. Era doar puțin mirat: până în acel moment, nu provocaseră nici o ripostă. Totuși, terenul ales era ideal pentru vietcongi.

Yellow Unu aproape că aterizase, toate elicopterele fiind gata să-l urmeze, iar o escadrilă de aparate Cobra avea să deschidă focul. Deodată, tirul izbucni împotriva tuturor aparatelor, de la un capăt la celălalt al zonei de aterizare. Carl răcni, cu inima bătându-i cu putere, dar nu făcea asta nici de teamă și nici de surpriză. Era un strigăt de provocare. Undeva departe, o parte din spiritul lui privea evenimentele succedându-se lent, ca la microscop. O lumină albă, nemișcată, apăru printre copaci, exact în fața lui, în momentul în care elicopterul intra sub focul inamic. Carl ținti fulgerele inamice și, după o adevărată eternitate, duelul împotriva vietcongilor încetă: elicopterul trecuse de obstacol, dar acum avea de înfruntat un tir inamic venind aproape din față. Carl viză noile ținte, ca să acopere infanteriștii care săreau din

aparatur. Trei dintre cei șase oameni săriră pe partea lui Willstrom și ripostară imediat focului inamic. Ușurat, elicopterul urcă, oferindu-i lui Carl un unghi de tir mai bun și, pentru prima dată, deveni conștient de ce se petrecea în jurul lui. Infanteriștii încercau să se apropie de linia de copaci asupra căreia aparatele Cobra deschideau focul. Trase și el în aceea direcție și inamicul încetă focul imediat. Atunci, cu un strigăt de triumf, alese altă țintă. Undeva, foarte aproape, o explozie acoperi zgomotul unei mitraliere și radioul lansă un apel de ajutor, întrerupt de o a doua explozie, mai violentă.

— Dumnezeu! strigă pilotul, făcând un viraj brusc și zburând la nivelul vârfulor de copaci în timp ce se depărta.

— Yellow Unu, aici Yellow Șapte. Șase a făcut explozie.

— Yellow Șapte, aici Yellow Unu. Am recepționat, terminat.

Ultimul elicopter din grup răspunse, și Carl îl auzi pe comandant dându-i ordin să vadă dacă erau supraviețuitori. Urmare secunde de tăcere, auzindu-se doar zgomotul rotoarelor și mortierelor, în timp ce grupul lua altitudine. Apoi elicopterul din coadă apelă:

— Yellow Unu, aici Yellow Șapte.

Tăcere, apoi vocea repetă, neutră, fără emoție:

— Nici un supraviețuitor. Toți morți.

Un elicopter, patru morți, și asta era tot. Elicopterul făcea parte din prima escadrilă, și Carl nici măcar nu-i cunoștea pe cei din escadrila lui. Dar era un contact dur cu realitatea. Oameni din grupul lui, la câteva secunde, în fața propriului său aparat.

Întorcându-se spre bază, ca să reîncarce, Carl ascultă diferiții emițători. Două aparate Cobra rămâneau pe loc și auzea în planul doi soldații apelându-le ca să le indice principalele puncte de rezistență. Un mesaj confirma că nu exista nici un supraviețuitor din elicopterul doborât.

Carl era încă viu, asta era destul deocamdată. După spusele operatorilor radio, situația la sol evolua. După o rezistență prelungită, vietcongiile nu se retrăseseră în junglă ca de obicei. Erau soldați ai armatei regulate, acum se știa asta, și se adunau în nordul zonei de aterizare. Soldații americani aveau sub control doar sudul și suferiseră pierderi grele.

Yellow Unu ordonă grupului să se separe în două: cinci elicoptere aveau să facă prima ieșire, celelalte, inclusiv cel al lui Carl, aveau să stea în zonă până la decolarea primului avion. Ar fi, deci, exact în spatele elicopterului din fața celui de al doilea val... Nimic între el și pozițiile întărite ale vietcongilor.

Carl asculta:

— Yellow Unu, aici Yellow Doi. Ne-au nimerit, cădem.

Și alte elicoptere fuseseră lovite, și Carl auzea puștile Kalașnikov și mitralierele inamicului în căști. Strigă oamenilor să rămână în cală, ca să nu fie asurziți de detunături, și întoarse mitraliera M-60 ca să tragă prin ușa copilotului. Acesta, cu urechile protejate de casca de zbor, se întoarse spre Carl, ridicând un deget, „optimist”.

Carl continuă să tragă până când elicopterul ajunsese la câțiva metri de sol. Apoi fu obligat să se oprească, până când soldații aveau să sară din aparat. Prin parbrizul din față, văzu oamenii abandonând epava ca să se pună la adăpost în Yellow Cinci. După câteva secunde, deschise din nou focul, în timp ce elicopterele evacuaau zona de aterizare.

Simmons aplecă foarte tare aparatul pe dreapta, arătându-i lui Carl un spectacol cumplit într-un colț al zonei de aterizare. Văzu corpurile câtorva soldați americani în iarbă. Unul dintre ei era culcat pe spate, cu brațele în cruce, ca și cum s-ar fi întins să tragă un pui de somn. Dar pata stacojie, care îi acoperea aproape tot pieptul, atesta că era mort.

O serie scurtă de mesaje radio îl informă pe responsabil că elicopterele din al doilea grup fuseseră și ele lovite: din

zece, nu mai rămăseseră decât șapte, iar Yellow Opt făcuse o aterizare forțată, nu departe de bază. Nu se înregistraseră victime; doar încă un aparat scos din circuit.

Carl remarcă faptul că prima escadrilă era încă la sol la bază, în timp ce soldații stăteau toți la bord, pregătiți pentru a treia și ultima ieșire. Carl înțelese că vietcongi, în sfârșit, se retrăgeau în junglă. Soldații americani înaintau lent, demolând buncărele, fără să întâmpine o rezistență prea mare. O altă escadrilă de aparate Cobra opera asupra părții de nord a zonei de aterizare, în fața infanteriștilor care înaintau. Un alt aparat de sprijin la sol fusese trimis ca să-l susțină pe Yellow Opt, până când va putea să i se trimită ajutor și o echipă de evacuare.

Deoarece inamicul bătea în retragere, șeful grupului hotărî aterizarea celor șapte elicoptere.

Până atunci, Carl se comportase bine la evenimente. Acum, reacția se făcea simțită. Se simțea pălind și sângele îi cobora în picioarele care temurau. O clipă crezu că va leșina. Se strădui să respire adânc în curentul de aer proaspăt al decolării. Nu se mai auzeau rafele de puști Kalașnikov, nici mesaje radio care semnalau: „Suntem sub foc inamic...” Totul se potolea... până data viitoare!

Cei mai mulți dintre soldați săreau din elicopter mai înainte ca acesta să atingă pământul și se ascundeau printre copaci, în ciuda securității relative a zonei de aterizare. Mortul pe care Carl îl văzuse înainte fusese dus la capătul pistei, în partea de sud, împreună cu răniții. Carl îl anunță pe Simmons: „Liber în dreapta”. Atunci, elicopterul fu scuturat de o explozie formidabilă. O ciupercă de foc țâșni la nici zece metri în dreapta, în fața aparatului, ca o erupție vulcanică. Carl văzu soldații rostogolindu-se la pământ. Copilotul răcni, în timp ce se auzeau impacturi de mortiere între elicoptere:

— Yellow-uri, aici Unitatea. Decolare imediată și retragere spre stânga. Terminat.

Ordinul fu imediat executat, dar, în același timp, Peters strigă, cu mâinile pe față, cu capul scuturat cu violență din dreapta și din stânga:

— Nu mai văd! Ochii mei, Dumnezeu! Totul e negru!

Imediat, Jolley ajunse în spatele copilotului, cu o trusă medicală de prim-ajutor. Carl se apropie și el.

— Ține-l de brațe! strigă Jolley.

Simmons părăsise deja formația și gonia spre Tay Ninh. Acum, Jolley și Carl vedeau fața lui Peters... Jolley îi desfăcu curelele și putură să-l întindă pe rănit pe podeaua jechoasă.

Jolley puse vesta de zbor pe pieptul lui Peters. Carl i-o puse pe a lui pe picioare. Nu era mare lucru, doar puțină căldură, totuși. Jolley bransă interfonul și se adresă lui Simmons:

— Domnule plutonier, are „vizorul” bucățele. Are cioburi de plastic în amândoi ochii și o schijă înfiptă într-un ochi. Și pierde prea mult sânge. Încă trăiește, dar mi-e frică să-i scot casca.

— Am înțeles. Încearcă măcar să-l împiedici să se miște. Ai văzut și alte răni?

Jolley se aplecă peste corpul lui Peters, schimbă o privire cu Carl și zise:

— Nu, domnule plutonier.

Ceea ce se vedea din fața lui Peters era de o paloare mortală, între șiroaiele de sânge care îi curgeau pe obraji. Ridicând ochii, descoperi pentru prima dată găurile din plexiglas, una mare și câteva mai mici. Simți o ușurare gândindu-se că ar fi putut să fie lovit el, și îi păru rău că se gândise la asta. După care își zise că, la urma urmelor, asta era regula jocului... Poate că data viitoare va fi rândul lui.

Peters încă mai trăia când ajunseră pe terenul de la Tay Ninh și îl încredințară medicilor. Nu putea să stea ca să vadă dacă scăpa. Erau așteptate alte elicoptere cu alte victime.

Simmons duse aparatul la atelier și, în timp ce Carl făcea plinul cu carburant, Jolley făcea o scurtă inspecție pentru

evaluarea stricăciunilor. Trecând prin fața lui Carl, îi arătă, exact sub afetul mitralierei, cele două găuri mici clare, la vreo douăzeci de centimetri una de alta:

— S-ar zice că ar fi Kalașnikov-uri, zise el. Treizeci de centimetri mai jos, și s-ar fi zis cu tine.

Carl se înfioră.

Simmons se prezintă la aprovizionare, de unde primi ordin să se întoarcă la baza companiei. Misiunea se încheiase și restul grupei se întorcea. Erau așteptați de Ranes, ofițerul-mecanic.

— Păcat pentru Peters, zise el. Probabil că va rămâne orb pentru tot restul zilelor. Și elicopterul?

— Șapte impacturi. Parbrizele din dreapta trebuie înlocuite. Și două impacturi în partea lui Willstrom.

Ranes se uită la Carl și zâmbi.

Willstrom întrebă care erau pierderile suferite de restul grupei.

— Nu e vorba de alte elicoptere, dar patru morți și un rănit grav reprezintă mai mult decât destul, zise Jolley. Cele mai mari pierderi de patru luni încoace. Din ce în ce mai puțini vietcongi. Dar din ce în ce mai mulți nord-vietnamezi din armata venind din Cambodgia. S-ar părea că două dintre elicopterele doborâte sunt recuperabile.

Carl scoase mitralierele și le duse rapid la bidoanele de detergent, ca să le curețe înainte de întoarcerea celorlalți. Era o muncă de rutină, care îi oferea timp de gândire. Se aștepta la o reacție fizică după tensiunea luptei. Dar nimic. Zâmbi. Devenise probabil mai dur. Avusese camarazi uciși, iar el trăia. Ripostase prompt. Poate că omorâse câțiva inamici. Se angajase ca să lupte împotriva comuniștilor. Părăsind America, era sigur că îi va ucide. Dar ceea ce trăia el nu era chiar atât de clar. Lipsea ceva. Lupta față în față cu inamicul. Poate data viitoare.

După masa de seară, Jolley îl invită la popotă.

Cei mai mulți militari se aflau deja acolo, schimbând impresii în urma experiențelor lor de război. Mica sală era plină de fum, dar asta nu supăra pe nimeni. Era acolo un frigider mare pentru băuturi reci.

Carl se așază pe o ladă de muniții, în timp ce Jolley se ducea să aducă două beri, schimbând în trecere, cu câțiva veterani, câteva vorbe fără perdea.

Carl asculta conversațiile și remarcă faptul că toți exagerau în privința evenimentelor din ziua aceea și că nimeni nu vorbea despre echipajul pierdut – un mitralior și un comandant de bord care, în ajun, probabil că erau și ei acolo. Nu erau uitați, dar nu se vorbea despre ei: un fel de igienă mentală.

— Hei, bătrâne! zise Regis, intrând cu pas legănat, Jolley zice că te-ai comportat bine astăzi, că te-ai descurcat excelent. Prin urmare, amândoi declarăm că numitul Carl Willstrom nu mai e „virgin”!

Câteva strigăte de „ura” fură urmate de ritualul clasic: două beri, una în mână și alta răsturnată pe cap. Carl, foarte mândru de această oficializare, se scutură și bău berea.

Căpitanul Slough, comandantul operațiunii, intră în popotă, mai înainte ca oamenii lui să o ia de tot razna. Era un ofițer perfect, până la încălțările bine lustruite, respectat de oamenii lui.

— Domnilor, zise el, după câte văd, păreți bine dispuși.

Urmără câteva râsete și acceptă berea pe care i-o întindea un mitralior.

— Vă cer doar câteva minute de atenție, ca să trecem în revistă misiunea de astăzi. Companiile duse de noi la fața locului controlează în întregime zona de aterizare și, la căderea nopții, dispăruse orice contact cu inamicul. După ultimele vești, soldații noștri au descoperit niște buncăre mari, aprovizionate cu orez, medicamente și muniții. Dar s-au găsit

foarte puține arme. Statul-major a confirmat că era un loc de popas al unui regiment nord-vietnamez și crede că era vorba de o evacuare a propriului lor material esențial spre Cambodgia. Au fost găsiți douăzeci și șapte de nord-vietnamezi morți, iar acest total e posibil să crească mâine dimineață.

Își privi oamenii în ochi și continuă:

— Pierderile noastre au fost grele. Opt morți și cincisprezece răniți din rândul infanteriei. Plus cei patru morți de la noi. După cum unii dintre voi știu, Sellers nu mai avea de stat aici decât treizeci și nouă de zile, iar soția lui adusese pe lume un copil; asta în urmă cu patru luni. Vom face chetă pentru familie mâine seară, după serviciu. Din fericire, ceilalți nu erau căsătoriți. Peters, copilul, și-a pierdut ochiul stâng, dar poate că va putea să mai vadă puțin cu ochiul drept. Ziua a fost grea, dar ați făcut o treabă bună. Comandantul vă felicită. Șefii se vor aduna imediat pentru instrucțiunile referitoare la misiunea de mâine. Dacă aparatele voastre mai pot să zboare, mâine vor decola din nou. Așa că nu exagerați prea mult cu berea.

Bău ultima gură de bere și părăsi cantina, într-o tăcere completă. Oamenii se uitau la halbele de bere gândindu-se la morți, la viitorul lor sau la misiunile care îi așteptau a doua zi.

Carl se gândea la propriile sale șanse de supraviețuire, precum și la cei care muriseră deja. Înainte de a ajunge în Vietnam, i se spusese că echipajele elicopterelor aveau o speranță de viață foarte scurtă. Totuși, de la sosirea sa, nu fusese nici un mort, până în ziua aceea. Regis spunea că cei din Zellow Șase fuseseră primii din ultimele două luni. Infanteriștii erau mult mai expuși, dar nu credeau asta. Din când în când, erau recrutați mitraliori din rândul lor, dar nu se înghesuiau. Erau și foști funcționari, foști șoferi de camioane, foști bucătari, care trecuseră vizita medicală a personalului navigant. Astfel, Carl începuse ca șofer de camion. Când se

gândea la asta, revedea centrul de orientare și, în primul rând, pe sergentul negru care recruta pentru rangeri. Al doilea care luase cuvântul purta o pălărie de cow-boy, un adevărat Stetson. El recruta militari pentru personalul navigant. Discurul său era aproape același ca și cel al negrului, dar nici unul nu considera util să explice de ce se preconiza că vor fi locuri libere. Recunoștea că rangerii aveau o reputație frumoasă, dar ofițerul aviator subliniase avantajele elicopterului, de la condițiile mai bune de muncă și până la prima de zbor. Carl fusese tentat și, după două zile, se afla în tabăra bazei de la Tay Ninh.

Ajunseseră la baracă exact la timp ca să prindă sfârșitul relatării lui Jerry Cooper.

— ... și mi-am tras curu' din capcana aia, ticule. Eram sigur c-o să sară în aer. Nu aveam mai mult de o sută cincizeci de zile de făcut aici și nu voiam să ajung acasă într-un sac de mort. În orice caz, n-am să mai zbor două zile, până îmi vor găsi alt motor. Asta a fost pentru toată săptămâna.

— Tu ești încă în viață, zise Conning, un tip slab din Louisiana, cu o cicatrice profundă, care se întindea de la buză până la urechea stângă. Echipajul lui 471, nu! Eu și Washington am făcut parte un timp din același echipaj, și era un trăgător grozav. Și el urma să se întoarcă acasă curând.

— Cu siguranță că nici unul nu a avut timp să știe ce i-a lichidat, zise Regis. E mai bine decât să cazi de sus sau să arzi.

Toți ceilalți erau de acord cu el. Carl ar fi preferat ca Regis să nu fi pomenit despre asta. Nu spusese nimănui despre teama sa de altitudine. Și, și mai rău, de foc! Să mori în flăcări constituia o amenințare reală când te aflai în elicopter.

Wooden îndreptă gândurile tuturor spre misiune, enumerând rapid rolul lui Regis și al tuturor celorlalți:

— Jolley, imediat după micul-dejun, îi iei pe Dulles, Jones și Willstrom și începi să te ocupi de buncăr. Sacii de

nisip, din spate, seamănă cu cei pe care luptătorii de comando dintre voi i-au luat ca să se antreneze la aruncatul cuțitului. Unii sunt putrezi, dar am trei sute noi, gata să fie umpluți.

Încheind cu această notă optimistă, Wooden îi sfătui pe toți să se ducă să se odihnească puțin.

*

*

*

După șapte ore petrecute cu umplerea sacilor verzi, Carl își zise că ar fi fost mult mai bine ca acel afurisit de buncăr să fi fost pur și simplu reconstruit. Șeful de bord îi spuse, râzând, că buncărele nu erau inutile: puteai să aduci acolo fete sau să fumezi hașiș, foarte ușor de găsit în Vietnam.

— Ba chiar se mai întâmplă să le folosești ca să te ascunzi de vietcongii „căzuți din cer”. Au trecut trei săptămâni de când nu s-a mai întâmplat asta. Nu știu ce-i reține.

— Au în panoplia lor trei jucărioare, zise Jolley, cel mai vechi. Mortierele de 82, tachele de 122 și mortierele de 120. În plus, din când în când, câteva mortiere de 60 și o întreagă colecție de puști fără recul.

Carl nu vru să arate cât de mult îl impresiona acest arsenal. Ceilalți îi dădeau impresia că grupul lor fusese protejat printr-un fel de vrajă și că disprețuiau potențiala amenințare. Nimeni nu fusese rănit, nici măcar ușor, de nouă luni. În mod inexplicabil, grupul vecin, de la celălalt capăt al pistei, avusese doisprezece morți și răniți de mortiere tot în aceeași perioadă. Chestie de noroc, probabil, și spera ca norocul să nu-l trădeze nici pe el.

La cantină se stătea la coadă pentru meniul clasic de conserve, agrementat cu comprimate contra paludismului și pilule de sare.

Comandantul grupului, maiorul Carvin, luă cuvântul. În ciuda feței sale mari și a bărbiei duble, avea autoritate, și toată lumea îl ascultă cu respect.

— Domnilor, zise el, serviciul funebru pentru oamenii din 471 va avea loc la zece și treizeci de minute, în fața buncărului. Aș vrea ca toată lumea să fie prezentă, în afara celor de serviciu. Vă mulțumesc.

După plecarea lui, Carl își curăță tava și se duse să facă un duș. În timp ce se spăla de praful și sudoarea de pe urma umplerii sacilor cu nisip, băgă de seamă că pielea îi rămânea puțin închisă la culoare. În sfârșit! Începea să aibă înfățișarea unuia vechi. Îmbracă o ținută de zbor curată și, în timp ce citea *Pacific Stars and Stripes* de ziua trecută, Jolley băgă capul pe ușă și îl strigă.

*

*

*

Pe o masă lungă, acoperită cu catifea, strălucea un crucifix de argint. De cele două părți ale crucii, se aflau așezate patru căști de zbor, cu vizierele lăsate, ca pentru a proteja fețele dispăruților. În penumbra crepusculului, capelanul le aducea un mic omagiu. Apoi maiorul vorbi despre fiecare într-un mod mai personal, îndemnând camarazii să le onoreze memoria.

A fost un moment de neuitat atunci când ultima rază de soare a dispărut și toți oamenii, în poziție de drepti, au ascultat semnalul sonor pentru morți, ridicându-se spre cerul întunecat. Carl avea ochii umezi, iar unii, care își pierduseră camarazi apropiați, chiar plângeau.

Atunci Carl se întrebă ce vor scrie cărțile despre acest război după terminarea lui.

CAPITOLUL III

După două luni petrecute în Vietnam, Carl se simțea ca un veteran. Cei mai vechi încă îl mai ironizau din când în când, dar nu-i mai băga în seamă.

La popotă, zvonurile făceau ravagii: sfârșitul războiului sau o mare ofensivă, nu mai avea importanță. La masa lui Carl, cineva spunea, în seara aceea, că fusese descoperit un depozit mare de arme al vietcongilor, ascuns lângă linia roșie a frontierei cambodgiene. La masa de alături, auzea vorbindu-se de negocieri de pace care aveau loc la Paris și de sfârșitul războiului în mai puțin de o lună. Izbucni în râs și Regis, care asculta și el, aruncă cu un biscuit în celălalt, ceea ce provocă un duel de artilerie cu biscuiți între cele două mese.

Smith își scutură firimiturile din părul roșu și schimbă conversația.

Deodată, Wooden intră la popotă și căută cu privirea masa lui Carl. După ce reuși, Jolley, exclamă:

— La dracu'! Poate că se cară de-aici dacă ne facem că nu-l vedem.

— Nici vorbă, Jolley, zise Wooden, râzând ușurel. Dar nu-ți face griji. Veștile pe care le aduc nu te vor stingheri. Iar unii dintre acești domni vor fi chiar interesați. Am o misiune pentru tine, Corning. Compania aflată în contact cu acest depozit de arme ascunse cere un aparat de baliză. Am doi oameni care montează rachetele luminoase pe elicopterul tău. Ia-l cu tine pe Willstrom. Încă n-a făcut misiuni de balizare. E

un prilej bun ca să învețe. Piloții tăi sunt Jessup și acel locotenent nou, Richter. Decolarea peste treizeci de minute. O seară bună.

Și Wooden ieși, lăsându-i pe Corning și pe Carl să-și termine în grabă cina.

Se duseră la baraca lor ca să îmbrace efectele de zbor și să-și ia echipamentul. În cazul unui zbor de altitudine, chiar și în Vietnam, nu era deloc cald. La armurerie, Corning îl ajută pe Carl să ia mitralierele și plecară spre 641, elicopterul lui Corning. Plutonierul Jessup și locotenentul Richter, care se afla în Vietnam doar de zece zile, sosiră și ei după un minut și începură controalele în întunericul din ce în ce mai intens. Carl se simțea puțin stingherit față de Jessup. Zburase doar de două ori cu el de la incidentul cu rotorul și știa, după felul în care îl privea, că Jessup nu avea deplină încredere în el.

Dumnezeule, nu avea nici un motiv! Carl știa că făcuse treabă bună de atunci încolo. La sfârșitul controalelor, Corning îi dădu instrucțiuni despre felul în care trebuiau trase rachetele luminoase. Carl încercă să memoreze totul și tocmai voia să pună vreo două întrebări, când Jessup îi chemă de urgență: era momentul să decoleze.

Era întuneric de-a binelea când ajunseră deasupra poziției infanteriștilor, lângă depozitul de muniții ascuns. Poziția era marcată cu lumini, invizibile de inamicul de la sol, dar ușor de zărit din elicopter.

La o altitudine de o mie de metri, Carl vedea trasoarele roșii ale americanilor și pe cele verzi ale vietnamezilor și, fără să zărească punctul de plecare al tirurilor, ghicea că soldații americani erau probabil într-un luminiș și vietcongiile la adăpost în junglă. Totul, împreună cu – din când în când – impacturile grenadelor de 40 mm a armelor M-79 americane, părea un foc de artificii fără zgomot pe un fond de satin negru.

Da, fără zgomot, de acolo de unde se afla el. Dar pentru cei care se aflau la sol... Auzi o voce în căști. O voce calmă,

sigură de ea. Cerea ca elicopterul să-și lanseze rachetele din opt în opt minute. Carl își aminti că Corning îi spusese că intervalul de opt minute oferea unităților de la sol o semilumină, lipsindu-i pe vietcongi de avantajul întunericului, cel puțin atâta timp cât elicopterul avea rachete.

— Și după ce nu vom mai avea rachete? întrebă Carl prin interfon.

— Ne vom învăța aici la o mie două sute de metri, răspunse Jessup, și ne vom lansa rachetele până la ultima sau până când nu vom mai putea zbura decât douăzeci de minute. Dacă înfruntarea de jos se agravează, vom lansa rachetele la un interval de patru minute și totul va fi luminat ca un stadion de fotbal. Când vor mai rămâne doar opt rachete, dă-mi de știre. Grupul Bravo va furniza un elicopter care va prelua ștafeta, când îl voi apela. Cât vor fi în aer, noi vom face plinul, vom lua alte rachete și vom bea o cafea. E clar?

— Perfect, răspunse Carl, puțin cam mirat de toate explicațiile lui Jessup.

— OK. Atunci, la treabă. Șefule, reglează rachetele la o mie de metri și stabilește contactul radio. Locotenentul Richter va cronometra și îți va spune când să lansezi.

— Am înțeles, spuse Corning.

Carl brânșă interfonul.

— O întrebare. Nu putem avea ceva mai multă lumină aici în spate?

— Nu trebuie să servim drept țintă, în cazul în care vietcongiile vor aduce un tun mare.

Carl dădu din cap și aduse prima rachetă, căreia Corning îi agăță cablul subțire de unul dintre inelele podelei. Șeful de bord se plasă între cei doi piloți și îi făcu semn lui Richter că era gata.

Carl ridică racheta cu amândouă mâinile și o duse cât mai departe posibil, la exteriorul elicopterului. Cablul de declanșare se rupse și îl pocni peste gambă. Racheta dispăru

în întuneric. Timp de câteva secunde, elicopterul zbură în noapte, doar cu lumina verde a tabloului de bord. Deodată, o lumină strălucitoare apăru sub ei, ca un mic soare: racheta se declanșase.

Coborând lent sub parașută, ea revărsa asupra junglei o lumină pâlpâitoare. Chiar și copacii păreau că dansează. Carl zări pete mici de culoare întunecată pe sol: pozițiile de apărare americane, în pâlcuri izolate de copaci. Ici și colo, trasoare verzi tâșneau din posturile de luptă.

La ordinul lui Richter, aruncă o a doua rachetă, care se aprinse cu jumătate de minut înainte de a se stinge prima.

— Iată-i, spuse calm Jessup echipajului.

Corning arătă un punct departe la sol, iar Carl văzu dărele albe care treceau pe deasupra lor înainte de a dispărea.

— Arme de 51, șopti Corning în microfon.

— Până unde bat? întrebă Carl pe ton care voia să exprime doar o simplă curiozitate.

— Nu-ți face griji. Trag doar ca să ne arate că sunt acolo. Nu există nici o șansă să ne nimerească, spuse Jessup. Dar ar putea să le fie util să știe în ce trag. Cred că le cam știu poziția.

Întrerupse interfonul și luă legătura cu cei de la sol, ca să le semnaleze prezența a numeroase mitraliere inamice la aproximativ cinci sute de metri de pozițiile lor. Ar fi trebuit, deci, să riposteze cu mortierele.

Noaptea trecea doar cu schimburi sporadice de focuri la sol și nici un alt elicopter. În cele din urmă, Jessup apelă celălalt grup, ca să decoleze alt elicopter. Carl mai avea doar patru rachete când sosi elicopterul Grupului Bravo. După ce îi comunică ultima poziție a mitralierelor de 51, Jessup îndreptă aparatul spre Tay Ninh, în noaptea fără lună. Numai Richter rupse tăcerea, anunțând că se aprinsese semnalul luminos. Mai avea carburant doar pentru douăzeci de minute. Dar se aflau la numai zece minute de zbor de Tay Ninh, drept pentru care Carl nu era deloc îngrijorat, în postul său de mitralior, la care revenise imediat după ce elicopterul coborâse.

Era plăcut să-ți poți scoate geaca, după frigul unui zbor de noapte la altitudine. După ce făcură plinul și încărcară alte rachete luminoase, meraseră la popotă să bea o cafea și să flecărească puțin, toate gradele amestecate. Chiar și Jessup era relaxat.

Când elicopterul decolă pentru a doua oară, era trecut de miezul nopții. După câteva minute, zăriră deasupra orizontului luminile celui alt elicopter. Jessup îi apelă ca să-i anunțe că schimbul se afla la numai trei minute de ei. După numai un minut, Richter exclama în interfon:

— Priviți! Ce fac?

Carl și Corning, care pregăteau rachetele, ridicară capul și priviră spre partea din față. Willstrom înțelese curând că elicopterul și racheta rămăseseră solitari, ca și cum ar fi fost legați. Exact în acel moment, pilotul celui alt elicopter se auzi în receptorul radio:

— *Mayday! Mayday!* Aici Unitatea Trei. Avem o rachetă agățată sub cârjă, care arde. Nu reușim s-o desprindem. Vreau repere. Trebuie să aterizez urgent.

Comandantul trupelor de la sol confirmă primirea mesajului, în timp ce elicopterul cobora rapid, în spirală, purtând în continuare legată de el baliza intempestivă. Jessup le spuse prin radio că va încerca să-i protejeze și îi întrebă dacă aveau nevoie de rachete pentru tentativa de aterizare. Pilotul răspunse că nu, cu o voce încordată. Erau și așa o țintă de toată frumusețea!

— Pregătiți-vă să trageți, ordonă Jessup. Coborâm la cinci sute de metri. Trageți foarte tare spre tot ce veți vedea urcând spre celălalt elicopter. Dar nu trageți în repere. Gata, am pornit!

„Trasoare albe”, își zise Carl. La fel ca cele trimise spre el de inamic.

Jessup continua să coboare lent în spirală, în sensul opus acelor de ceasornic, ca să-i permită lui Corning să acopere celălalt echipaj cu tirul său. Carl se simțea frustrat că nu putea

să facă nimic din cauza poziției pe care o avea. Dar auzea rafalele lungi ale lui Corning, vizând arma antiaeriană a inamicului.

O dâră albă și strălucitoare trecu prin fața ochilor lui. Tirul lui Corning îi tulbura pe trăgătorii vietnamezi. Carl își simțea inima bătându-i cu putere.

— Ne-au localizat! Începeți focul! Mitrailior, vom vira strâns spre dreapta. Pregătește-te să reiei ștafeta!

Jessup începu o spirală în sensul acelor de ceasornic și Carl descoperi un spectacol cumplit. Elicopterul lansator de rachete era luminat de povara lui, iar trasoarele verzi și albe urcau spre el, ca niște fluturi atrași de o flacără. Infanteriștii se dezlănțuiau ca să acopere nefericitul elicopter, trasoarele lor roșii încrucișându-se cu cele ale inamicului. Carl începu să-și aducă și el contribuția la acel brad de Crăciun intempestiv. Nimic nu mai exista pentru el, în afară de acel spectacol multicolor și mitraliera din mână. Trase o primă rafală de o sută de focuri, apoi pe a doua. Atunci, deveni iar conștient de bătăile inimii, și trase rafale mai scurte, străduindu-se să țintească mai bine.

Arma antiaeriană își schimbă brusc obiectivul și ținti elicopterul lui Carl, în locul celui care încă mai purta racheta. Aparatul fu marcat de trasoarele albe. Carl era prea excitat ca să-i fie frică și continuă să tragă până când Jessup viră brusc spre stânga.

— Tirul lor devine mai precis. Să vedem dacă îl puteți distruge!

Carl auzi cu mare satisfacție zgomotul celeilalte mitraliere. Pentru prima dată de mai bine de un minut, pilotul celui alt elicopter luă legătura cu ei prin radio:

— Aterizăm... Am fost loviți... Avem răniți...

O explozie întrerupse transmisia, o explozie atât de puternică, încât acoperi zgomotul mitralierei, chiar și de la acea distanță. Carl privi infernul de sub aparatul lui.

— Dumnezeule! zise oftând Richter în interfon.

Urmă o tăcere sinistră. Corning nu mai trăgea și armele de la sol amuțiseră. Doar palele rotorului mai erau vii. Fragmente incandescente cădeau pe pământ, peste baza infanteriștilor și în jurul ei: ce mai rămăsese din elicopterul dizlocat.

— Pe toți dracii! strigă Corning, reîncepând să tragă și provocând imediat reacția inamicului.

— Reglează repede o rachetă la cinci sute de metri! ordonă Jessup.

Carl execută ordinul, lansând racheta cât mai departe posibil. Lumina mai arăta doar o duzină de bucăți din elicopterul care continua să ardă, mai împrăștiat decât s-ar fi așteptat. Schimbul de focuri își recăpătase forța și trasoarele urcau spre ei. Carl nu mai avea mitraliera ca să riposteze: ținea în mână o a doua rachetă. Se uita, cu dinții strânși, la Corning, care continua să tragă, și știa că cicatricea de pe obraz se albise.

— Doi-Șase Charlie, aici Papa Unitatea Șapte, zise Jessup prin radio. Care este situația la sol? Știi ce s-a întâmplat?

— Papa Unitatea Șapte, te aud. Nici un rănit în unitatea mea. Nici un supraviețuitor din elicopter. Am văzut un fulger pornind din rachetă, când se afla la doar treizeci de metri de sol. A fost lovit în plin și a făcut explozie. E tot ce știu. Terminat.

Jessup trecu pe interfon.

— S-ar zice că le-a fost nimerit rezervorul, carburantul a ajuns la rachetă și că focul a urcat apoi până la rezervoare. Richter, spune asta Grupului Bravo, dacă n-au auzit cumva. Mai spune-le că avem nevoie de alt elicopter lansator de rachete, de rezervă. Misiunea continuă. Reglați rachetele la o mie de metri.

Imediat după mesajul lui Richter, Jessup contactă trupele de la sol, ca să afle posibilitățile de a ridica imediat cadavrele.

— Unitatea Șapte, aici Doi-Șase Charlie. Unul se află la noi și poate altele în afara perimetrului nostru. Ne aflăm mai

departe în acțiune. Prin urmare, nu ne putem ocupa de cadavre. Vom trimite patrula imediat ce se va crăpa de ziuă. Continuați să lansați rachete.

Contactul cu elicopterul de schimb fusese scurt. Carl știa că, după ce își va lansa toate rachetele, ceilalți nu vor mai avea nici ei rachete.

Până la sfârșitul nopții, cele două elicoptere făcură naveta între Tay Ninh și obiectiv. Ca de obicei, acțiunea vietnamezilor scăzuse în intensitate înainte de ivirea zorilor, inamicul repliindu-se în junglă. Jessup luă hotărârea să rămână la fața locului, ca să recupereze morții, după ce vor fi aduși de primele patrule. Coborî la trei sute de metri, și Carl constată că infanteriștii nu găseau corpuri întregi, ci numai rămășițe, pe care le puneau în saci.

Celălalt elicopter reveni fără să fie anunțat și luă contact cu cel al lui Carl:

— Mulțumim că ai rămas, Unitatea Șapte, dar noi trebuie să-i ducem. Sunt ai noștri. Terminat.

Jessup nu răspunse. Cuvintele erau inutile. Părăsi câmpul de bătaie și morții.

*

*

*

Carl nu reușea să adoarmă, obsedat de imagini ale elicopterului în flăcări și ale oamenilor care cădeau. Prima dată când ațipi, se trezi tresărind, țipând, și o fată, care își făcea toaleta, apăru la ușa barăcii, îngrijorată. Fata mormăi că peste tot erau nebuni.

— Ai dreptate, răspunse Carl. Sunt nebun. Altfel n-aș fi aici.

După care ea plecă și el se culcă la loc, gândindu-se că toți camarazii lui din acel elicopter muriseră probabil brusc, fără să sufere din cauza focului. Nu reuși însă să adoarmă și se sculă în cele din urmă pe la prânz. Se duse la centrul radio, unde un operator cunoscut de el îi făcu semn și zâmbi. Roccoli, zis „Rocky”, întrerupse contactul cu un elicopter și se întoarse spre Carl.

— Salut, Will! Zona în care ai fost astă-noapte a încasat-o rău de tot astăzi. O companie din Regimentul 227 dă lupte grele lângă ascunzătoarea de arme.

Arată, pe harta de pe perete, un punct la aproximativ doi kilometri de frontiera Cambodgiei.

— La aproximativ un kilometru vest de elicopterul lansator de rachete doborât. S-ar zice că au atacat și o bază de stocare. Au pierdut deja un elicopter și nord-vietnamezii bombardează zona de aterizare din cealaltă parte a frontierei, unde nu pot fi atinși. O adevărată nebulie.

— Crezi că idioții de la Washington vor sfârși prin a ne lăsa să intrăm în Cambodgia, ca să-i lichidăm pe ticăloșii ăștia? Întrebă Carl.

Dar cunoștea răspunsul:

— E o problemă de lovele. Dacă ne-ar lăsa să intrăm în Cambodgia, ar trebui ca Unchiul Sam să plătească sume imense pentru cel mai mic copac de cauciuc retezat.

— Atunci, ce căutăm aici, Rocky? Ne batem pentru nucile de cocos sau pentru dolari?

Rocky rânji și zise:

— Te afli aici de două luni și încă n-ai înțeles? Vietnamezii nu ne vor aici, iar noi, aproape toți, am vrea să fim în altă parte.

Văzând că nu erau de acord, Carl se retrase. Reflecțiile lui Rocky îl tulburau. Începea să bănuiască faptul că adevărata miză a războiului nu era apărarea libertății și democrației în Vietnamul de Sud. Știa că era naiv și puțin prea idealist, dar vedea foarte bine că ceva nu era în regulă. Modul în care americanii îi tratau deseori pe vietamezi nu era conform cu ceea ce se considera că trebuie să facă: adică să-i apere pe vietnamezi. Nu fusese martor, dar auzise de prizonieri vietnamezi aruncați din elicoptere sau folosiți drept ținte la antrenamentele de tir...

CAPITOLUL IV

Carl se sculase în zori și făcea un duș, privind la stâncă: Nui Ba Den, Muntele Fecioarei, care domina, din înălțimea celor o mie de metri, orezăriile și jungla din jur. Singurul munte pe o rază de o sută de kilometri de la Tay Ninh. Muntele arăta splendid în ceața răsăritului de soare, ca un decor de basm.

În realitate, era un post pentru un mic detașament american de releu-radio și, noaptea, un centru de activitate pentru vietcongii care, se spunea, străpunseseră muntele cu tuneluri bine ascunse. Vietcongii și armata nord-vietnameză se foloseau de stâncă pentru a-și regla tirurile de mortiere și de rachete împotriva taberei americane.

Carl îmbracă o Nomex, ținuta de zbor care ar fi trebuit să întârzie efectul focului, și merse la popotă, unde se aflau celelalte echipaje.

— Dacă chiar vrem să câștigăm nenorocitul ăsta de război, zise Regis, nu avem decât să-i bombardăm pe vietcongi cu mâncarea noastră. S-ar zice că a fost deja tratată cu napalm.

— Nu avem dreptul, zise Corning, râzând ușurel. E împotriva Convenției de la Geneva. Și, apoi, asta i-ar face să ne bombardeze și ei cu mâncarea lor, *nuoc-mam*. Îți dai seama?

— Mergem, sergente, zise Jolley.

Carl plecă împreună cu Martinez, un tip din New Mexico, singurul hispano-american din escadrilă, în afara șefului, locotenentul Gonzales. Carl mai zburase o dată cu tânărul Martinez și fusese impresionat de cunoștințele sale despre elicoptere. Astăzi, pilota locotenentul Harris: una dintre ultimele sale misiuni. Se întorcea în Statele Unite peste două săptămâni. Plutonierul Ashley completa echipajul, și Carl considera că va fi un zbor fără riscuri mari: curând, urma să fie numit comandant de bord. Un copilot experimentat și un pilot care în curând avea să se întoarcă acasă...

Harris, cel mai vechi șef de bord, comanda cele trei avioane ale escadrilei, și alegea unul ca să-l ia pe comandantul batalionului, celelalte două încărcând morții, răniții și materialul de la inamic.

Soldații care ieșeau dintre copaci, ducând câțiva morți în saci, păreau epuizați. Încă o dată Carl își spuse că făcuse bine alegând elicopterele. Soldații, nebărbierii de zile în șir, erau plini de noroi și de sudoare. Urmau vreo șase răniți, care încă mai puteau merge până la elicopter, și care se instalară cât mai bine posibil printre cei uciși. Urmau să primească *Purple Heart*, medalia răniților și câteva zile de permisie în spatele frontului. „Armata poate să-și bage undeva medalia asta, își ziceau băieții. Dar permisia e binevenită!”

Alți soldați ieșiră dintre copaci, ducând vreo patruzeci de puști Kalașnikov, legate în snopuri – arme ce păreau noi. AK-47 era arma de asalt standard a inamicului, o armă excelentă, după părerea infanteriștilor care aveau una. Era ideală pentru războiul în junglă, ușor de curățat și rareori se gripa. În general, era interzisă folosirea armelor luate de la inamic, dar nimeni nu respecta regulamentul în privința asta. Puștile chinezești erau niște arme de rezervă bune și, cel puțin, nimeni nu te lua la întrebări dacă o pierdeai.

— Ia uite ce aduc „turiștii” ăștia, zise Martinez în interfon.

Carl zări câțiva soldați care aduceau în elicoptere mitraliere cu țeavă lungă, cu vizoare anti-avion. Nu mai văzuse niciodată așa ceva, dar recunosc mitralierele de 51, principala armă antiaeriană inamică din acea parte a Vietnamului.

— Cel puțin, astea două nu mai trag în noi. Nu ne mai rămâne decât să le găsim pe celelalte, după care cerul Vietnamului va fi mult mai liniștit.

— După ce războiul se va termina, vei putea găsi arme îngropate în junglă timp de un secol, zise Harris, râzând.

În orice caz, acea încărcătură nu va fi pierdută pentru toată lumea, iar Carl își zise că ar fi luat și el ceva, dacă infanteriștii n-ar fi fost prea atenți; șterpelitul devenise o tradiție între diferite unități.

În sfârșit, după a șasea ieșire din ziua aceea, ajunseră la un material mai puțin important, care nu mai era păzit. Atunci Carl puse mâna pe o mică trusă medicală și o cutie de muniții chinezești, aceasta din urmă conținând cinci sute cincizeci de gloanțe rusești de 7, 62. Dacă ar fi putut să găsească un Kalașnikov, ar fi fost perfect. Altfel, le-ar fi putut schimba pe altceva.

În următoarea încărcătură, se aflau câțiva saci cu macete. Unii saci se rupseră când soldatul îi dădu drumul pe podea și Carl îl ajută să pună macetele în alt sac. Celălalt tip, murdar și obosit, reuși să-i mulțumească cu un zâmbet și îi întinse o macetă.

— Ia-o. Ca amintire de la Unchiul Ho.

Carl acceptă cadoul ca un copil care primește o jucărie nouă.

Elicopterul său decolă cu prima încărcătură de soldați. În acel moment, șeful de batalion, din al treilea elicopter, îi contactă prin radio:

— Din partea comandantului. Unul dintre plutoanele de securitate, aflat la est de ansamblul de buncăre, se află în

contact cu o forță inamică despre care nu știe cât este de mare. Atenție! Va trebui să acționăm repede.

Harris anunță și restul echipajului și ceru prin radio trei aparate ca întăriri.

Carl se bransă pe frecvența infanteriei și înțelese că situația din zona de aterizare este gravă. Harris, prin interfon, trecea în revistă situația împreună cu copilul:

— Dispunem de cel mult patruzeci de minute de lumină, iar celelalte aparate nu vor sosi mai devreme de un sfert de oră. La sol a mai rămas aproape o companie, nouăzeci de oameni. Elicopterele vor veni pe rând.

Făcu o pauză, apoi se întoarse spre Carl și Martinez.

— La sfârșit, s-ar putea să fie mai periculos. Domnilor, vreau neapărat să readuc la bază pe toată lumea, cum a fost prevăzut.

Carl dădu din cap. Ultimele două evacuări aveau să fie probabil dificile. Va fi noapte și, după câte înțelegea, presiunea inamicului asupra plutoanelor de securitate devenea din ce în ce mai intensă. Atunci, sosi o veste bună: soseau elicopterele cerute, cu două aparate Cobra de escortă.

Lanțul de elicoptere începu să sosească și infanteria rase câțiva copaci, pentru ca să poată ateriza două elicoptere o dată, dar escortei i-ar fi fost cu siguranță greu să intervină, din cauza nopții și a inamicului care era atât de aproape.

La al doilea traseu, Carl văzu că perimetrul de apărare se îngusta. Vietnamezii profitau în mod evident de primele plecări ale infanteriștilor.

La a treia trecere, Harris reveni la planul inițial: un singur aparat o dată, pentru a reduce riscul de coliziune.

Dădu ordine precise fiecăruia:

— Stingeți luminile. Mitraliorii să tragă numai dacă văd armele lor îndreptate spre noi. Infanteriștii nu mai controlează decât un perimetru mic în jurul zonei de aterizare.

Carl avea gura uscată, inima îi bătea cu putere și se străduia să rămână calm. Imediat ce elicopterul ateriză, trei

siluete țâșniră spre el, de fiecare parte, ca niște fantome. Șase oameni mai puțin la apărarea zonei de aterizare, și Carl vedea că cel puțin doi dintre ei erau răniți.

Alți soldați, cu fața spre exterior, deschideau un foc susținut ca să acopere sosirea și plecarea elicopterelor. Carl abia dacă vedea fulgerele armelor lor în junglă, și nici un tir de ripostă în timp ce elicopterele decolau și plecau.

Deodată, însă se dezlănțui iadul, din mai multe părți în același timp. Fulgerele albe ale puștilor Kalașnikov țâșneau de la vreo douăzeci de metri de elicopter. Carl auzi vag strigăte, apoi zgomotul gloanțelor care străpungeau carcasa subțire a aparatului, în sfârșit, răpăitul propriei sale mitraliere. Un pumn invizibil îl aruncă brusc de perete și se lovi violent la cap. Cramponat de mitralieră, ripostă cu furie.

Își zicea: „Sunt rănit, dar nu mă doare. Probabil din cauza șocului”.

Dar continua să tragă și tirul inamic încetă brusc. Murmură:
— Te-am ras, nenorocitul!

Și luă la ochi altă țintă.

Atunci, elicopterul luă altitudine, părăsind luminișul.

— Încetați focul! zise pilotul în interfon.

Carl simțea o durere vagă și începu să tremure. Martinez anunță că nu era rănit.

— Dar cred că avem un mort printre infanteriști. A fost lovit când părăseam zona de aterizare.

Carl își dădu seama că încă putea să mai vorbească și zise, după câteva secunde:

— Mă doare rău în piept și sunt încă puțin amețit. Cred că vesta mea a oprit două-trei gloanțe. Dar cred că am încasat unul.

Carl se uită la soldații din elicopter, la lumina slabă a becului roșu. În privirile lor se citeau epuizarea, teama, precum și altceva: resemnarea celor care își cunosc destinul. Ieșiseră dintr-un mic colț al iadului, dar mai rămăseseră cu sutele. Iar acele priviri și soldatul mort de pe podea îl

împiedicau pe Carl să se bucure de victoria sa asupra inamicului, pe care era sigur că îl omorâse.

Într-o tăcere totală, reveniră la bază și debarcară infanteriștii. Rămaseră câteva minute la sol, iar Martinez îi spuse lui Harris, după ce examinează aparatul:

— Nimic grav. Vreo douăsprezece impacturi. Atâta tot.

— Nu s-a declanșat nici unul dintre semnalele de alarmă, răspunse Harris.

— Totul pare intact. Dar tu s-ar părea că ai scăpat ca prin urechile acului, mitraliorule, îi zise Harris lui Carl, arătând spre vesta lui de protecție.

Carl lăsa ochii în jos și descoperi găuri adânci aproape în mijlocul pieptului: gloanțe de Kalașnikov. Asta îl aruncase în spate și făcuse să-l doară atât de tare o clipă.

Puțin mai sus, și ar fi fost împușcat în gât! Puțin mai jos, și...

— La dracu'!

Își aminti de șocul pe care îl simțise și la cap. Își scoase casca de zbor.

— Dumnezeule, Will! zise Martinez. Erau gata să te lichideze! Îngerul tău păzitor și-a făcut bine treaba.

Erau amândoi stupefiați că nu era nici măcar zgâriat.

— E momentul să mergem! îi strigă Ashley lui Harris.

Ashley avea fața de o paloare verzuie. Carl își zise că ceva nu era în regulă, urcă la bord și bransă interfonul exact la timp ca să-l audă pe Ashley spunându-i lui Harris:

— Toate elicopterele noastre au fost atinse și avem câțiva răniți. Ne ducem să-i luăm pe ultimii: șase echipaje și un șef de pluton.

Ashley avea vocea încordată:

— Harris, vietcongii vor sări pe noi când vom decola. Șeful de pluton ne-a spus că va trage o rachetă de alarmă exact înainte de aterizarea noastră. Va fi un semnal pentru noi, va oferi aparatelor Cobra un punct de reper și ar putea chiar să-i orbească pe ticăloși câteva secunde.

— O să fie foarte greu, răspunse Harris. Ai auzit ce-a spus Ashley? După ce îi vom încărca pe băieți, nu vreau să aud tirul nostru slăbind decât după un kilometru...

Ascultându-l pe pilot, Carl își zise că, după ce ultimii soldați vor urca la bord, vietcongiile nu vor mai fi ținute în loc decât de cele două aparate Cobra și de mitralieri. Iar ultima dată, fusese destul de greu. Verifică plasturii de pe vestă și se aplecă să vadă în ce măsură se putea adăposti în spatele chesonului cu muniții. Nu era suficient, dar era mai bine decât nimic. Era una dintre slăbiciunile elicopterelor: după ce inamicul te-a reperat, nu mai există adăpost, nu mai există ascunzătoare posibilă.

În momentul aterizării, Carl avea gura uscată și sângele îi bătea puternic la tâmpile. Un fulger țâșni din noapte, în față și sub elicopter. Tirul devenea mai susținut de ambele părți și aparatele Cobra se apropiau, trăgând o sută de cartușe pe secundă.

Carl se calmă și îndreptă mitraliera spre pozițiile inamicului.

— Haide! strigă Harris în interfon lui Carl și Martinez.

Carl apăsă trăgaciurile unul după altul. În lumina de la capătul țevelor, zări siluetele câtorva infanteriști supraviețuitori, cu spatele la elicopter, trăgând nebunește în junglă. Când aparatul atinse pământul, Carl îi acoperi până când alergară la elicopter. I se părea că totul e prea lent, chiar și mitraliera lui, pe care o mișca acum în arc de cerc, fără să încerce să mai țintească.

La liziera junglei apăru o siluetă, apoi încă una, la vreo zece metri, alergând direct spre elicopter, trăgând cu arma la sold.

În clipa cât o eternitate de care avu nevoie ca să-i țintească, Carl auzi o voce în propriul său cap: „Sunt mort”. Apoi strigătul izbucni din plămâni...

Trase într-o siluetă și o doborî imediat. Al doilea vietnamez încă mai trăgea, iar Carl primi încă un șoc, ca

prima dată, în vesta de protecție. Dar continua să tragă și văzu capul celui alt făcând explozie.

Elicopterul decolă, urmărit de trasoare, dar mitraliera lui era singura care trăgea și Harris încerca să-l schimbe pe comandantul de bord.

Carl lăsa trăgaciurile și așteptă răspunsul lui Martinez, dar din stânga elicopterului nu se auzi nimic.

— Willstrom, ești bine acolo în spate?

— Sunt puțin cam zdruncinat, răspunse Carl, care simțea pentru prima dată o arsură în gât.

Ceva cald curgea lent pe pieptul său sub vesta antiglonț. Nu-l durea prea tare și, punând mâna în partea stângă a gâtului, își zise că rana nu era gravă. Probabil o schijă dintr-un glonț care îi lovise vesta.

— O să fie bine, zise el. Mă duc să văd ce face șeful.

— Grăbește-te, apoi vino aici sus să te uiți la copilot, îi ordonă Harris. Cred că a fost rănit.

Carl aprinse lumina din interiorul elicopterului, lăsând-o să se reverse asupra soldaților epuizați și a compartimentului comandantului de bord. Martinez era căzut pe o parte, iar când Carl încercă să se apropie de el, unul dintre infanteriști îl apucă de picior și strigă, arătându-i alt soldat. Acela avea o gaură mare în abdomen. Un soldat îi dădu primul ajutor, așa cum fuseseră toți învățați, și acoperi rana cu un pansament mare. Carl smulse firul căștii lui Martinez și branșă microfonul.

— Avem un infanterist mort! Martinez încă mai trăiește. Respiră. Nu văd sânge. Poate că e doar leșinat. Vin.

Îl trase pe comandantul de bord spre cală, se asigură că nu va cădea și, pășind peste soldații înghesuiți unii în alții, ajunse la cabina de pilotaj.

Ashley era lipit de scaun, dar cu capul aplecat în față, aproape atingând pieptul. Carl se aplecă, îi ridică ușor capul și viziera căștii. Ofițerul avea ochii închiși, ca și cum ar fi dormit liniștit, dar din gură i se prelingea un firicel de sânge.

Capul îi căzu spre stânga și, exact deasupra urechii drepte, îi văzu părul blond plin de sânge, în jurul impactului unui glonț. Sângele continua să curgă și acoperi mâna lui Carl când îi căută pulsul la gât, știind deja că nu mai bătea.

Totuși, nu simțea nici o emoție, în pofida durerii și a morții care domneau în elicopter. Se uită la casca lui Ashley, străpunsă și ea în partea dreaptă. Era pentru a doua oară în scurta sa carieră de navigator când pierdea un copilot. Branșă microfonul lui Ashley și se uită la pilot. Expresia lui Harris arăta că acesta cunoștea deja răspunsul la întrebarea pe care nu o pusese.

— E mort, șefule. Probabil că a murit pe loc.

Harris se uită o secundă la cadavrul lui Ashley, la gâtul lui Carl, apoi la luminile din depărtare care anunțau Tay Ninh.

— Îi vom duce pe toți la spital. Anunță-l pe șeful lor. Nu pari prea rău atins, așa că brancardierii se vor putea ocupa de tine după ce vom sosi. Până atunci, tu ești echipajul. Mai uită-te la Martinez și fă ce poți pentru soldați.

Carl se duse la șeful de pluton și îi transmise mesajul lui Harris. Tânărul locotenent îngrijea un soldat rănit ușor. Știa de moartea copilotului. Schimbară o privire frățească, apoi locotenentul se întoarse la rănit.

Martinez era tot inconștient. Carl trecu în locul lui și luă de sub scaun plosca cu apă, prevăzută pentru orice eventualitate. Scoase casca comandantului de bord și îi turnă puțină apă pe față. Ochii negri ai lui Martinez clipiră puțin. Apoi îi deschise de tot, cu o expresie de profundă uimire.

Fericit că nu mai avea de contabilizat încă un cadavru, Carl îi zâmbi, îl ajută să se ridice în capul oaselor și strigă ca să acopere zgomotul motorului:

— Te doare undeva?

— Ce s-a întâmplat? întrebă Martinez, stupefiat și fără să fi auzit întrebarea.

— Era să crăpăm! Se pare că vesta ta a primit vreo două gloanțe. Asta ți-a salvat probabil viața, dar te-a scos din joc un

timp. Vestele au fost foarte folositoare în noaptea asta. Acum ne întoarcem la Tay Ninh. Unul dintre infanteriști e rănit grav. Ashley a murit.

Martinez se uită la cockpit, apoi la podea.

— Păcat. Era un băiat bun. Își cunoștea treaba și nu călca pe nimeni pe bătăături.

Un epitaf ca oricare altul. Unii nu-l meritau. Nu erau plânși.

CAPITOLUL V

— Hei, Carl!

Jolley ieșea din sala de raport, alergând spre el ;i agitând un teanc de hârtii:

— Am ordinul de misiune! Peste șase zile plec în America!

Și Jollley zâmbi cu toată gura.

— Plec la Tan Su Nhut în aceeași zi cu locotenentul Harris. Singura diferență este că el va fi forțat să rămână acolo, în timp ce eu plec doar pentru treizeci de zile, și mă întorc să mă odihnesc aici.

Carl începu și el să râdă.

— Jolley, ești un adevărat nebun. Cum să continuăm noi războiul o lună de zile fără tine?

— Ai mare tupeu să mă faci pe mine nebun! Cu tipi ca tine, sunt convins că cei de pe-aici nu se vor plictisi cât lipsesc. Am vorbit cu Harris despre „nenorocirea” în care ai fost săptămâna trecută. Mi-a spus că ați fost împreună la momentul potrivit. Și că n-ai părut prea afectat nici când a murit Ashley. Îți place războiul ăsta, nu?

Carl se uită la Jolley câteva secunde, mergând, apoi zise:

— Ești aici de mult timp, Jolley. Cred că n-ai fi stat dacă nu ți-ar fi plăcut războiul. Da, îmi place. Chestia de săptămâna trecută m-a băgat în sperieți rău de tot, dar a fost foarte excitant. Am crezut că vietcongiile au să-mi facă de

petrecanie, tipule. Dar totul se derula foarte repede... Eram nebun, trăgeam și îi înjuram în același timp. Îmi era frică, un moment am crezut că voi muri, și acum aștept cu nerăbdare următoarea ocazie. Însă asta e jocul, Jolley. Îi plâng pe cei care sunt uciși, și le plâng și mai mult familiile, dar asta e războiul. Trebuie să înfrunți inamicul și să ieși învingător... Mă simt... viu. Cineva a spus: „Pentru cei care au văzut moartea în față, viața are un parfum pe care cei care stau la căldurică nu-l vor cunoaște niciodată”. Asta e pentru mine și pentru tine, Jolley. Parfumul e riscul. Suntem amândoi nebuni.

Jolley zâmbi.

— Ai dreptate. Doi nebuni. Ar trebui să scrii într-o zi o carte despre toate astea. În mai puțin de patru luni, ai văzut mai mult decât unii care au stat aici tot stagiul. Poate că nu știi, dar ești pe cale să-ți faci o reputație. Cei de pe elicoptere sunt superstițioși și, cu tine, au murit deja doi copiloți. L-am auzit pe un pilot spunând unui răcan, care era tare speriat, că cel mai bun mijloc de a fi omorât este să te aibă pe tine mitralior. Trebuie să ți se dea o poreclă. Willstrom sună prea serios. O să-ți zicem Weird Willy, Uimitorul Willy.

*

*

*

Cea de a patra lună a lui Carl în Vietnam a fost marcată prin începutul ploilor torențiale ale musonului. Prin acoperișul barăcilor se infiltra apa.

— Jolley a plecat la timp, îi zise Carl lui Cooper. Mă întreb dacă se simte vinovat că se bucură de femei albe, de un pat adevărat și de băi calde, în timp ce noi stăm cu boasele în nori ca să apărăm libertatea.

— Aiurea! Mai mult ca sigur că a și uitat de noi, răspunse Cooper. E într-un bar, beat criță, povestind unei târfulițe cum câștigă războiul singur-singurel. Dar, când se va întoarce, va mai avea încă șase luni de făcut aici.

Ușa barăcii se deschise brusc și apărură sergentul Wooden.

— Domnilor, zise el, am o veste care n-o să placă la toată lumea. Serviciul de întreținere de la Phuoc Vinh a primit piese de schimb pentru elicopterul tău, Coop, iar bătrânul le vrea aici în seara asta, ca să fie gata să zboare imediat. Willstrom pare că se plictisește. Ar trebui să-l iei ca mitralior. Jessup va fi pilotul vostru și veți lua elicopterul lui Jolley. Cu vântul în spate, ar trebui să fiți înapoi până la cină.

— Mersi, sergente. Ți-ar plăcea să fii distrus de acum în treizeci de zile?

— Nu e nimic de râs în asta! replică Wooden. Aș fi gata să mă ascund în buncăr pentru toată luna.

— Hai s-o lăsăm moartă. Nu ești chiar atât de rău pentru un soldat de carieră, zise Cooper.

— Haide, Willy Uimitoru', o să facem o baie.

Își puse *poncho* și casca de zbor, ca să se protejeze de ploaia care părea să-și fi dublat intensitatea. Și îl urmă pe Cooper în mijlocul potopului.

Dacă misiunea lor ar fi fost o misiune de război, s-ar fi resemnat. Dar să pregătești mitralierele pe o astfel de vreme ca să aduci piese de schimb, părea ceva derizoriu.

Carl simțea vântul care asmuțea ploaia împotriva mitralierei sale. Nu-i plăcea să zboare pe timp prost. Palele rotorului păreau foarte slabe pentru menținerea aparatului și a celor patru pasageri suspendați în vârtejul musonului.

Carl oftă ușor când Jessup ateriză lângă serviciul de întreținere. Cooper și Jessup o luară la fugă prin ploaie ca să aducă piesele de schimb și hârțoagele indispensabile, lăsându-i pe Willstrom și Olsen, copilotul negru, să aibă grijă de elicopter. Jumătatea de oră prevăzută de Carl trecuse și ceilalți nu se mai întorceau.

Exact înainte de a se face noapte de-a binelea, Jessup se întoarse în fugă, ud până la piele și într-o dispoziție „criminală”.

— Bestiile! Au avut nevoie de o jumătate de oră ca să-l găsească pe șeful lor. Era plecat la popotă. Totuși, știa că venim în seara asta. Coop aduce piesele cu jeep-ul peste câteva minute. Aproape că a fost nevoie să-l ameninț pe tip ca să-mi împrumute jeep-ul. Haide, repede!

Cooper și Carl făcură câteva drumuri ca să ducă lăzile grele, în timp ce șoferul jeep-ului stătea la adăpost.

— Mersi pentru ajutor, chiulangiule! îi strigă Cooper.

În momentul decolării, turnul de control îl anunță pe Jessup că spre Tay Ninh, până la două mii de metri, erau furtuni puternice.

Jessup mulțumi controlorului și începu să urce în întuneric, ca să se stabilizeze la două mii două sute de metri. Nu vedeau nimic sub ei, nici solul, nici vreo lumină, doar nori negri în vârtejuri.

— Suntem la două mii două sute, șefule. Cred că nici cel mai bun țințaș din Vietnam nu ne-ar putea nimeri pe o vreme ca asta. Tu și mitraliorul ar trebui să vă puneți la adăpost.

Carl nu se lăsă rugat. Era inutil să se lase udat la acea altitudine. Singurul pericol era o coliziune cu un alt aparat.

Mult mai jos și de jur împrejurul aparatului, cerul era acum luminat de fulgere. Carl atinse brațul lui Cooper și strigă, fără să folosească interfonul:

— S-ar zice că treaba se împute rău de tot. Să știi, Coop, chestia asta mă cam înspăimântă.

Cooper schiță un zâmbet și se pregăti să răspundă. Dar în acel moment elicopterul plonjă brusc, dându-i lui Carl senzația că stomacul i-a ajuns în gât. Un moment interminabil, aparatul căzu în gaura de aer a vârtejului. Abia după ce ieșiră, Cooper zise:

— Ești speriat? Păi, ai și de ce. Chestia asta ar putea foarte bine să smulgă rotoarele.

Și îi zâmbi lui Carl.

Numai că el se simțea destul de rău și fără acest gen de reflecție. Nu se simțea rău atât din cauza ideii de a muri, cât la gândul căderii interminabile de la mii de metri. În orice caz, ceilalți arătau la fel de rău ca și el. O oră interminabilă trecuse de la plecarea lor din Phuoc Vinh când aparatul ateriză. Nici ploaia, care continua să cadă la fel de puternic, nu reuși să alunge bucuria lui Carl. Imediat ce aterizară, demontă mitralierele și, lăsându-i pe ceilalți să se ocupe de controalele de după zbor, se grăbi spre armurerie, impulsivat de gândul unei cine bune și al unei cafele tari.

*

*

*

Te-ai fi putut crede într-o bază din America. Inamicul nu mișcase de aproape trei săptămâni și Carl se plictisea. Musonul frâna cele mai multe operațiuni.

Regis își terminase anul fără incidente și plecarea lui fusese sărbătorită, conform tradiției, printr-o beție cruntă. Carl îl târâse pe comandantul de bord la elicopter a doua zi dimineață, pentru zborul spre Bien Hoa.

Plecarea sa fusese urmată de sosirea înlocuitorilor: răcanii. Echipajul lui Carl primise un nou mitralior și un nou comandant de bord, proaspeți ieșiți din școală. În cadrul escadrilei sosise un nou copilot, care avea doar nouăsprezece ani și nici nu arăta mai mult. Carl, la cei nouăsprezece ani și jumătate, se simțea un adevărat veteran.

Armata îl decorase cu *Air Medal* pentru lupta în care fusese ucis Ashley, și cu *Purple Heart* pentru rana de la gât. Le primise cu o indiferență prefăcută, ca și pe celelalte medalii.

Comandantul grupei, sublocotenentul Gonzales, era un om mic de statură, care urma să plece în mai puțin de o săptămână, și un locotenent din prima escadrilă, Rawls, luase comanda grupei lui Carl. Simțea lipsa lui Jessup și Cooper, și

aștepta cu nerăbdare întoarcerea lui Jolley, anunțată peste câteva zile.

Chiar și fără inamic, tot existau pierderi, și se spunea că un alt copilot se alesese cu piciorul smuls de o grenadă, în care dăduse cu șutul din curiozitate. Carl râsese ca și ceilalți auzindu-l pe Marty istorisind întâmplarea, știind că răcanul călcase pe grenadă fără să știe. Totuși, povestea se încadra în tradiția legată de răcani.

*

*

*

— Ei, pe asta ai „degustat-o”? îl întrebă Smith, râzând.
Carl făcu semn că nu.

Fata era nouă. O chema Kim, și Vietnamul era plin de fete ca ea. Putea foarte bine să aibă șaisprezece ani, dar totdeauna era greu să le ghicești vârsta. Unul dintre marile regrete ale soldaților americani era că fetele nu aveau sâni. Dar Carl nu se plângea. I se păreau de o frumusețe delicată.

Împreună cu Smith, o privi măturând baraca, și avu impresia că îi zâmbea puțin. Zise:

— Kim, azi vom merge amândoi în buncăr.

Ea îl amenință cu mătura.

— Kim nu merge la buncăr!

Atunci, Smith sări la ea, ciupind-o de fund și aproape că reuși să o împingă afară din baracă, mai înainte ca ea să-l lovească cu mătura.

Carl se distra tare mult, văzându-l pe Smith bătut cu mătura, repezindu-se spre ușa barăcii și lovindu-se de o bătrână care aducea un teanc de lenjerie curată.

— Ai face mai bine s-o ștergi, Smitty! îi zise Carl.

Bătrâna îl copleși cu injurii pe Smith, iar Willstrom, pentru a suta oară, regretă că nu vorbea vietnameza.

Ideea de a o învăța cu Kim nu i-ar fi displicut deloc.

CAPITOLUL VI

Printr-un concurs de împrejurări mai mult decât ciudat, întoarcerea lui Jolley a coincis cu o reluare a activităților de-a lungul sectorului diviziei la frontiera cu Cambodgia.

— S-ar zice că mă așteptau, spuse el. M-am întors doar de trei zile și trag în mine zilnic. Noroc că trag prost.

— Poate că era mai bine să nu te mai întorci, zise Carl.

— Am mai vorbit despre asta, Willy, răspunse Jolley, râzând și răsucindu-și mustața. Și, la urma urmelor, sunt prea frumos ca să mor.

— Vom vedea. Uite-l pe locotenentul Rawls. Poate că vine să te trimită să-l faci prizonier pe Ho Și Min.

Carl se bucura de întoarcerea lui Jolley și de faptul că reîncepuse să zboare cu el. Își zicea că amândoi formau o echipă grozavă, poate puțin cam țcănită!

După intrarea lui Rawls în baracă, Wooden adună escadrila în câteva minute, și Carl înțelese imediat că misiunea lor avea să fie foarte serioasă.

— Domnilor, celelalte escadre ascultă aceeași informare despre misiunea de mâine. După informațiile noastre, batalioane nord-vietnameze se pregătesc să ia cu asalt una dintre bazele noastre de la frontieră și noi vom ataca primii.

Făcu o pauză, apoi continuă, schițând un zâmbet.

— O lumină de arc voltaic îi va lumina pe vietcongi la șapte și treizeci de minute. Noi vom fi deja în zbor, împreună

cu primele formațiuni din Regimentele 2 și 12 Cavalerie. Imediat ce va fi posibil, după împrăștierea norilor de praf, vom interveni. Tir susținut la prima ieșire. O dată ajunși în zona de aterizare, aveți grijă să nu trageți în ai noștri. Și nu vă lăsați piloții să aterizeze în craterele de bombă. Pe urmă, limitați-vă tirul la țintele identificabile. Escadrila noastră s-a stabilit să rămână în rezervă după operațiune, ca să evacueze materialul și eventualii prizonieri. Întrebări? Perfect. Sergentul Wooden va preciza misiunea fiecărui echipaj.

Când Wooden ajunsese la mitraliorul lui Jolley, acesta dădu din cap.

— Mă uimești, sergente. Aș fi crezut că vei vrea să fii mitralior într-o astfel de misiune.

— Băiete, nu vreau să zbor în acest moment. Dar te voi urmări cu sufletul la gură cu ajutorul stației radio din buncăr. Poate chiar mă voi instala acolo permanent.

Nu putea să-l blameze. Mai avea doar cincisprezece zile de stat în Vietnam și ținea neapărat să se întoarcă acasă viu.

Carl era repartizat fostului elicopter al lui Regis, 312, dar cu un alt șef, Wiley, care avea atâtea zile în Vietnam cât mai avea de făcut Wooden. Zburase doar o săptămână și fusese sub focul armelor de asalt Kalașnikov doar o singură dată. Carl avea impresia că îi era frică.

Era aproape la fel de înalt ca și el, dar puțin mai slab și cu niște urechi care păreau prea mari. Poate din cauza părului tuns scurt. Esențialul era că răcanul nu-i plăcea. Ar fi preferat să facă echipă cu Jolley sau Corning, sau, oricare alt comandant de bord mai experimentat.

Faptul că nou-venitul era șeful său nu-l deranja: știa că, în realitate, el va fi adevăratul șef.

— Ei, Willy Uimitoru', zise acesta, lămpile astea cu arc sunt chiar atât de rele cum s-a spus?

I se adresase lui Carl cu porecla lui, ca și cum ăsta i-ar fi fost numele.

— Da. Mai ales împotriva pozițiilor care nu sunt bine făcute.

Îl văzu pe Wiley destinzându-se puțin și nu se putu abține să adauge:

— Firește, poziția unui regiment este totdeauna bine protejată. Tipii ăștia acționează în junglă de ani de zile și sunt obișnuiți cu bombardamentele. Cu mult noroc, avioanele B-52 pot să lichideze o bună parte dintre ei. Dar vietcongiile pot să fie și împrăștiați.

Carl regretă ce spusese.

— Crezi că ar putea să mai rămână mulți după bombardament? întrebă Wiley.

— Nu-ți face griji. Un regiment vietcong e doar echivalentul unui batalion de-al nostru, poate șase sute de oameni. Vietcongiile au o bună rețea de informații și poate că vor fi deja plecați în momentul atacului aerian. Deschide bine ochii și urechile, urmează întocmai instrucțiunile locotenentului, nu trage în camarazi, alege-ți țintele și totul va fi bine.

Carl vorbise cu mai multă convingere decât ar fi fost cazul. Nou-venitul va avea nevoie să fie ajutat, iar el nu va putea să o facă dacă lucrurile luau o întorsătură urâtă. Nu era superstițios, dar misiunea asta îi provoca deja o strângere de inimă.

Aerul proaspăt al dimineții și zgomotul frunzelor erau reconfortante. Carl spera că va reuși să refacă moralul lui Wiley.

Nelson simțise imediat că ceva nu era în regulă. Willstrom îi vorbise despre discuția din ajun și își spusese părerea despre Wiley. După începerea misiunii, răcanul va rezista sau va ceda. Carl însuși se simțea puțin încordat: nu era deloc o misiune ca celelalte. Puteau să fie întâmpinați de un inamic dezlănțuit sau, la fel de bine, ar fi putut să găsească doar cadavre ciopârțite.

Primii infanteriști pe care îi îmbarcă chiar aveau un aer hotărât. Un tip tânăr, cu fața camuflată, îi zâmbi lui Carl și strigă, ridicând pumnul:

— O să le facem de petrecanie, nu-i așa?

— Dacă mai rămâne ceva din ei, răspunse Carl.

Spera să poată lupta la fel de tare pe cât de frică îi era șefului său de bord.

La altitudinea de opt sute de metri și la trei minute de înfruntare, comandantul formațiunii execută un arc de cerc larg în jurul obiectivului. Jungla era liniștită, ca peste tot de altfel, și nimic nu indica faptul că, peste trei minute, va urma un adevărat iad.

Carl se uită la ceas. Încă patruzeci de secunde, treizeci... Acum trebuiau aruncate bombele. Zăriră mici fulgere izbucnind în tăcere în depărtare. Apoi auzi ceea ce semăna cu un tunet depărtat. Și, brusc, de-a lungul kilometrului zonei vizate, un nor negru enorm urcă spre cerul albastru până la altitudinea elicopterelor.

Lui Carl îi venea greu să creadă că la sol ar mai fi putut rămâne supraviețuitori. Se uită la infanteriști: toți păreau mulțumiți de spectacol.

La un kilometru de zona de aterizare, elicopterele coborâra la nivelul copacilor. Yellow dădu ordin de pregătire pentru acțiune. Carl începu să tragă, fără o țintă anume: dacă încă mai erau vietcongi vii, cincisprezece perechi de mitraliere aveau să le facă viața grea de tot.

Când aparatul său, al șaptelea din șirul lung, părăsi partea de junglă încă aproape intactă, descoperi, stupefiat, enormitatea distrugerilor: copaci în flăcări și cratere care aproape că se atingeau sub elicoptere, elicoptere ce păreau niște insecte zburând spre un festin asigurat. Carl auzi, prin exploziile bombelor lansate de aparatele Cobra, mitraliera lui Wiley: trăgea, era semn bun. Infanteriștii se pregăteau să intre

în acțiune. Dar nimeni nu semnalase încă o ripostă a inamicului.

Deodată, la mai puțin de zece metri, descoperi un corp întins, probabil un mort. Nu era un american. Trase o rafală și corpul tresări sub impactul gloanțelor.

— Mergem, zise Nelson.

Carl trecu pe patine și, după ce aruncă o privire în jos, făcu semn pilotului că putea să aterizeze. Infanteriștii săriră chiar mai înainte ca elicopterul să fi atins pământul. Carl ținu mitraliera deasupra capetelor lor în timp ce alergau câțiva metri. Apoi se aruncară la pământ, gata pentru orice.

Dar nu se întâmpla nimic, deși Carl simțea prezența vietcongilor. Yellow dădu ordin de decolare, elicopterele acoperindu-i pe infanteriști de praf. Când Yellow trecu peste extremitatea zonei de aterizare, la un kilometru de acolo, Carl auzi ceea ce aștepta:

— Yellow atacat. Toată lumea degajează spre dreapta.

În timp ce Nelson efectua virajul, Carl îl auzi pe Wiley bâiguind în interfon:

— Suntem... în bătaia armelor!

Și răcanul începu în sfârșit să tragă, ca și cum și-ar fi amintit că dispunea de o armă. Fără obiectiv vizibil, Carl deschise și el focul asupra lizierei junglei, știind că șeful său încetase brusc să mai tragă. Când să branșeze interfonul, câteva fulgere albe ieșiră dintre copacii care înconjurau craterul.

Folosindu-se de acele trasoare, ținti punctul de plecare al proiectilelor, ca și mitraliorii celorlalte elicoptere. După cinci secunde, văzu un corp sărind în aer și căzând apoi pe pământ. Focul încetă.

— Willstorm! Apucă-l pe răcan! strigă locotenentul Richter în microfon.

Carl lăasă mitraliera. Brațul lui Wiley se mișcă convulsiv și sângele țâșnea dintr-o arteră secționată exact sub cot. Wiley

striga și se zbătu când îl apucă de braț ca să-l împingă pe podeaua elicopterului. Carl blocă artera cu amândouă mâinile. Avea uniforma deja plină de sânge, ca cea a lui Wiley. Și, în pofida eforturilor lui, sângele curgea și pe podea.

Wiley își opri un moment zbaterile și Carl se ridică să se destindă puțin. Dar Wiley reîncepu să răcnească și să gesticuleze, cu o forță de animal turbat, incredibilă după ce pierduse atâta sânge. Carl îl lipi de podea, încercând să-i imobilizeze capul, și strigă:

— Wiley! Wiley! Uită-te la mine, fir-ar să fie! O să scapi!

— Nu, o să mor!

Apoi vocea tânărului deveni de neînțeles și privirea indica vădit că nu mai era conștient.

— Willy, zise Richter, am părăsit formațiunea și ne întoarcem la Tay Ninh! Fă-l să stea liniștit.

Sfatul era inutil. Dar Carl ar fi avut nevoie de ajutorul copilotului sau de un soldat, dacă ar mai fi rămas la bord. Deodată, corpul lui Wiley se încordă ca un arc și îl împinse pe Carl spre centrul podelei. Și rănitul, plin de sânge, se târî spre ușa deschisă a aparatului.

În genunchi, cu inima bătându-i cu putere, Carl încercă să-l prindă pe Wiley. Prea târziu! Avea impresia că asista la un film proiectat cu încetinitorul, iar ultima imagine a lui Wiley fu o grimasă oribilă de nebun. Apoi rănitul căzu în gol.

— Dumnezeuule, viraj spre stânga! strigă Richter, care fusese martor la tragedie, fără să o poată împiedica.

Nelson, care nu văzuse mare lucru, aplecă imediat aparatul spre stânga. Carl văzu atunci jungla, aproape sub el, și avu impresia că zărește, o fracțiune de secundă, o formă neagră dispărând printre vârfurile copacilor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Nelson, uitându-se peste umăr la mitralior, care tremura tot.

Carl respiră adânc și reuși să-și recapete calmul. Dar vocea încă îi mai tremura când răspunse:

— Micuțul a înnebunit brusc. S-a târât până afară. Am încercat să-l țin, dar se pare că voia să moară.

— Încercăm să-i găsim cadavrul? întrebă Richter.

— Nu-l vom găsi, spuse Nelson cu o voce dură. Willstrom, ai văzut unde a căzut?

— Da, domnule plutonier, răspunse Carl, ștergându-și sângele de pe mâini. Trebuie să fie la vreo sută de metri de acel mic luminiș. Avea o arteră secționată. N-ar fi trebuit să aibă forța să se opună, dar avea furia nebuniei. Ar fi trebuit să-l fac KO.

Carl vorbea repede, foarte tulburat.

— Ba nu, Willy, zise Nelson, calm. Nu puteai să faci nimic.

— Așa e, Willy. Eu am văzut totul, zise Richter. Nici doi n-ar fi putut să facă nimic.

Carl dădu din cap. Poate că aveau dreptate. Voia să-i creadă. Se va gândi la asta mai târziu. Era singurul mod de a rezista. Își amintea impresia de spaimă și de îndoială pe care i-o făcuse Wiley. În orice caz, tânărul nu ar fi rezistat până la sfârșitul operațiunii.

În acest timp, Nelson se rotea deasupra zonei unde dispăruse Wiley, dând raportul prin radio șefului formațiunii. După o lungă tăcere, Yellow răspunse. Carl asculta conversația din postul de comandant de bord, unde se instalase provizoriu. Află de la Yellow că un pluton din Batalionul 1 al Regimentului 9 plecase în căutarea cadavrului.

Nimeni la bord nu avea chef de conversații, iar Carl, simțind bătaia regulată a rotorului, înțelese că își recăpătase sângele-rece. Cu atât mai rău pentru răcanii care nu rezistau! Nu-și pierduse unul dintre prieteni. Nu știa cum ar fi reacționat într-un astfel de caz. Dar era inutil să se gândească la asta.

— S-ar zice că ne-a sosit escorta, spuse Richter.

Carl întoarse capul în direcția indicată, spre stânga, și zări unul dintre micile elicoptere de observație și escorta sa redutabilă, un aparat Cobra.

— Papa Unitatea Patru, aici Tango Doi-Doi.

— Tango Doi-Doi, aici Papa Unitatea Patru, răspunse Nelson. Mulțumesc că ați venit.

— Am recepționat, Unitatea Patru. Vom începe căutările. Când pasărea noastră va fi în zona pe care i-o veți indica, vom coborî. Sigla lui e Tango Unitate-Unitate. Terminat.

Nelson întrerupse contactul cu Cobra și luă legătura cu elicopterul de observație.

— Tango Unitate Unitate, păstrează aceeași direcție. Ești la aproximativ un kilometru de zonă.

Carl urmări conversația și văzu micul aparat rotindu-se lent, în cercuri concentrice, deasupra zonei indicate. Deoarece sărmanul Wiley nu se putea ascunde, Carl credea că nu va fi greu de găsit, doar dacă nu cumva cineva de la sol ar fi vrut să se opună căutărilor.

Carl se uită la ceas. Trecuse deja un sfert de oră și nici urmă de Wiley. Aparatul își continua tururile, din ce în ce mai largi, protejat de Cobra. Nelson se menținea la două sute de metri mai sus, ca să nu-i stingherească. Deodată, atenția lui Carl reveni spre micul elicopter. De data asta, făcuse un viraj strâns spre dreapta și se imobiliză într-un punct precis, deasupra copacilor.

— Papa Unitate Patru, aici Tango Unitate-Unitate. Dispărutul a fost găsit.

CAPITOLUL VII

Carl curăţase deja şi rânduise armele şi voia să dea o mână de ajutor piloţilor. Zburase cu destui şefi de bord ca să cunoască totul.

Nelson şi Richter aproape că terminaseră. Mai rămânea de curăţat sângele şi murdăria de pe podea şi pereţi, dar Carl era obişnuit să întreţină toate aparatele escadrilei. Şi mai erau şi impacturile gloanţelor.

— E mai bine să chemăm specialiştii, zise Nelson, trecându-şi mâna bronzată prin părul blond. Axa de transmisie a fost gata să fie retezată.

— Capota motorului este străpunsă, dar glonţul a ieşit pe partea cealaltă. Ar trebui văzut dacă cel care l-a lovit pe Wiley a ieşit şi el pe partea cealaltă. Ar fi putut rămâne într-un perete şi să strice antifonarea.

Carl luase o perie ca să cureţe urmele de sânge. Nu-i răspunse lui Nelson decât cu o vagă mişcare a capului. Se gândea la cadavrul care fusese recuperat din junglă... şi în ce stare! Undeva în Statele Unite, peste câteva ore, exact cu douăsprezece zile înainte de Crăciun, părinţii lui Wiley vor primi telegrama de care se temeau toţi părinţii.

Carl se pregătea să plece, când îl văzu pe Wooden venind spre el, împreună cu un alt sergent.

— Totul e în regulă, Will?

— Perfect. Și voi fi tare mulțumit plecând de-aici. M-am săturat să văd puștani murind!

— Și eu. Îți prezint pe sergentul Wells, care îmi va lua locul; vine de la Grupa Bravo. El e Willstrom, căruia i se mai zice și Willy Uimitoru'. Era la fel de idiot ca toți răcanii când a venit, dar acum este un mitralior excelent.

Wells strânse cu fermitate mâna lui Carl și zise:

— Abia peste trei zile preiau comanda. Trebuie să mă obișnuiesc cu băieții. Sergentul Wooden mi-a spus că te crede în stare să fii comandant de bord. Ce zici?

Carl zâmbi pentru prima dată de câteva ore.

— Sigur că da, sergente.

— Bun. S-a făcut. Tocmai căutam pe cineva pentru 312.

Carl era al treilea șef de bord al lui 312 în mai puțin de treizeci de zile, dar nu ezită. Regis avusese postul timp de șase luni, fără nici un incident. Iar în privința lui Wiley: toată lumea trebuie să moară într-o zi, asta e clar!

— Perfect! zise Wooden, bătându-l pe umăr. Ai avut o zi grea. După ce vei termina cu jurnalul de bord, vino să bei o bere la popotă. Ești invitatul meu. Vom bea în amintirea lui Wiley și pentru noul tău post. Iar eu, pentru că o șterg de-aici.

— Asta îmi va face foarte bine, sergente. Poate că o să mă și îmbăt.

— Nu prea rău, Uimitorele, pentru că mâine zbori. Aș vrea să-i las pe toți în viață la plecarea mea.

*

*

*

În general, băieții nu prea vorbeau despre morți. Cel puțin, nu înainte de a trece un oarecare timp. Dar și răcanii auziseră de împrejurările ciudate ale morții lui Wiley. Câțiva îl prinseră pe Carl într-un colț al popotei și îl întrebă ce se întâmplase cu adevărat. El le povesti adevărul, fără să exagereze nimic, așa cum se întâmplă deseori în poveștile de

război. Dar nu le spuse nimic despre teama inexplicabilă pe care o simțea când revedea ultimele clipe ale lui Wiley. Voia să uite acel zâmbet de om nebun și acel gest care îl invita să dispară după el în gol.

Simțea nevoia să se îmbete ca să-și șteargă din memorie acea clipă, dar știa că Wooden avea dreptate și că asta nu rezolva lucrurile. Și îndreptă discuția spre ceea ce se întâmplase după întoarcerea aparatului său.

— Nu mare lucru, îi răspunse Jolley. A doua oară nici măcar nu s-a tras în noi. Infanteriștii s-au descurcat bine, ba chiar au adus și câțiva prizonieri, complet năuciți.

În acel moment, sosi locotenentul Rawls.

— Toată lumea în baracă!

În baracă, Rawls citea o hârtie, așteptând ca toți să ia loc. Apoi își netezi mustața, își dresе glasul și zise:

— Mai întâi, iată-l pe noul vostru comandant de escadrilă (arăta spre Wells), care preia postul peste trei zile. Îl cunoașteți aproape toți. A avut o activitate foarte bună în Grupul Bravo și sunt foarte mulțumit că a fost mutat la noi. Acum, vestea proastă. Astăzi am pierdut un om. Încă nu-l cunoașteam foarte bine, dar era unul de-al nostru. Serviciul funebru va avea loc mâine la nouăsprezece și treizeci de minute, în sala mare de la popotă. Toată lumea trebuie să fie prezentă, în afara celor de serviciu.

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— Să revenim la misiunea de astăzi. Reușită totală. Comandantul trupelor de uscat felicită echipajele noastre. Bilanț: patruzeci și nouă de morți, plus o anumită cantitate de fragmente de corpuri, șapte prizonieri, câteva arme recuperate – puști Kalașnikov, mortiere și mitraliere ușoare. Infanteriștii urmăresc multe urme de sânge și numărul pierderilor inamicului va crește cu siguranță. Unul dintre comandanții de companii ne cere să felicităm mitraliorii și comandanții de

bord pentru cel puțin cinci dintre inamicii uciși cu certitudine în jurul unei baterii de mitraliere. Și apoi, Willy Uimitoru' a fost numit comandant de bord. Preia 312.

Faptul era cunoscut, dar escadrila se manifestă printr-un „ura” discret, din principiu.

— Ultimul lucru, conchise Rawls, nu se prevede armistițiu pentru Crăciun. Dimpotrivă, totul indică o activitate sporită a inamicului spre provincia Tay Ninh. Mâine însă nu-i nimic serios. Vă las, deci, cu sergentul Wooden, pentru una dintre ultimele sale intervenții.

Rezolvă câteva treburi curente și îl păstră la sfârșit pe ultimul șef de escadrilă.

— Nimic important pentru prima ta misiune. Noroc noului tău mitralior. Kurtz va fi în dreapta ta.

Se uită la unul dintre ceilalți răcani.

— Ai înțeles, Kurtz? Ascultă ce-ți spune Will, și totul va fi bine.

Se întoarce spre Carl.

— Green este atacat în acest moment. Unul dintre aparatele din escadrila a treia le asigură o susținere cu rachete. Prin urmare, mâine, când vei fi acolo, ai mare grijă.

— OK, sergente, zise Carl. Noroc că te întorci acasă, în poala mamei.

— OK. Prostestește-te dacă vrei, conchise Wooden, încruntat. Dar fii prudent.

Carl îl însoți pe Kurtz până la ușă. Era mai mic decât el cu vreo zece centimetri, dar puțin mai solid. Avea părul brun, încă scurt, ca cel al răcanilor. Părea curajos și cinstit.

Carl îl puse să stea jos:

— Eu sunt Willy Uimitoru', noul șef al lui 312. Ai fost cu Jolley în misiunea de azi? A fost prima dată când ai folosit mitraliera?

— Am tras câteva rafale în timpul primului meu zbor, în urmă cu două zile. Dar astăzi a fost ceva mult mai serios.

— Ai tras la întâmplare, în copaci, sau în ceva?

— Probabil că doar în copaci, răspunse răcanul. Am auzit de vietcongi la radio, dar n-am văzut nici unul, cu excepția câtorva prizonieri, pe care infanteriștii i-au urcat la bord. Nu arătau deloc bine. Ba cred că unii chiar au murit pe drumul de întoarcere.

— Țsta e jocul, Kurtz. Să lupți și să mori. Poate că îți vine greu să auzi asta, chiar în ziua în care un om de pe elicopterul meu a murit, dar asta e. Și de aceea te întreb ce-ai făcut cu mitraliera. Wiley era molâu, iar eu am nevoie de un mitralior bun în dreapta mea. Poate că sunt un ticălos, dar aș vrea să rămân în viață! *Bic?*

Kurtz sosise de curând, dar învățase cuvântul autohton care însemna: „Ai înțeles?”

— Nu vă faceți griji. Vă voi acoperi dreapta.

Carl îi zâmbi și îi zise să se ducă la culcare.

Era clar că răcanul nu semăna cu Wiley. Mai curând cu el, Carl, când sosise în Vietnam. Ce mult timp i se părea că trecuse de atunci!

Se culcă și închise ochii. Nimic. Nici viziuni, nici țipete. Se ridică, își scoase bocancii și se întrebă dacă va reuși să doarmă.

Adormi fără probleme.

*

*

*

Carl își bău cafeaua și îi făcu semn lui Kurtz să-l urmeze la armurerie. Cu oțelul greu al propriei mitraliere pe umăr, se duse la aparatul său – animalul de război tăcut care își aștepta, sub cuirasă, cavalerii în zorii zilei.

Kurtz încărcă muniția în timp ce Carl urca la bord, împreună cu un alt plutonier răcan, un anume Chrissen, care venise aproape în același timp cu Wiley și Kurtz. Tânărul plutonier, model standard, era puțin cam nervos la gândul că ar fi putut să facă o gafă sub ochii pilotului experimentat.

În timpul verificărilor, Olsen îi zise lui Carl, schițând un zâmbet și făcând cu ochiul:

— Nu-i înțeleg pe locotenentul Rawls și pe sergentul Wooden. De ce au trimis un pilot și un mitralior novici în misiune cu tine?

Lui Carl nu-i plăcea să mai facă încă pe „Uimitorul”.

— Poate că beneficiază de un procentaj din asigurarea lor de viață...

Vedea că răcanii ascultau în timp ce-și făceau treaba. Apropiindu-se de obiectiv, Olsen ceru prin radio informațiile obișnuite. O voce obosită răspunse că nu mai exista nici un contact cu inamicul de două ore. Apoi adăugă:

— Papa Unitate Nouă, prima misiune. Avem băieți de evacuat pe Tango Noiembrie. Sunt gata de plecare imediat ce sosiți. Terminat.

— Cred că a fost nasol de tot aici noaptea trecută, remarcă Olsen în interfon. Când am trecut pe la turnul de control, căpitanul Rogers mi-a relatat atacul. Vietcongi l-au bombardat bine cu mortierele noaptea trecută, înainte de atacul terestru al unui batalion. Batalionul nu a ajuns departe, dar barajul de mortiere le-a provocat câteva pierderi.

— Dacă înțeleg bine, avem de luat șapte cadavre? zise Chrissen.

— Exact. Te-ai prins repede. Apropo, Uimitorul, noul nostru mitralior știe că are sarcina să curețe elicopterul?

Carl zâmbi și bransă microfonul.

— Încă nu i-am spus. La urma urmelor, nu sunt șef de bord decât de douăsprezece ore.

Apoi se întoarse spre Kurtz.

— Când încercăm răniții, e posibil să verse. E sarcina ta să cureți noroiul, sângele și toate mizeriile.

— Poate că sunt răcan, dar stau bine cu greața. O să-mi fac treaba.

Carl se uită la șanțul de pământ maroniu care înconjură baza și împrejurimile despădurite de geniști. Eventualii asediatori ar fi trebuit să traverseze un spațiu gol destul de mare ca să ajungă la bază.

Elicopterul, zburând la mică altitudine, trecu pe deasupra câtorva infanteriști, care târau după ei niște cadavre mici spre o colină, unde un buldozer vechi săpa deja locul de veci al unor inamici anonimi morți.

În timp ce elicopterul aluneca spre locul unde aștepta prima încărcătură de cadavre, Carl trecu pe patine și făcu un semn cu brațul unui infanterist, care se oprise din treabă ca să se uite la trecerea elicopterului. Soldatul îi răspunse la salut, agitând brațul țeapăn și plin de sânge luat de jos. Apoi ridică capul smuls al unui asediator nefericit și îi trase un șut în aer. Carl se întrebă dacă noul copilot văzuse acest spectacol oribil. Probabil că nu. De unde se afla, își zise că erau probabil cel puțin o sută de vietcongi uciși, împrăștiați în jur și pe colină.

După aterizarea elicopterului, niște infanteriști tineri, cu fețe triste, așezară cu respect cei șapte saci verzi pe podeaua aparatului.

După încărcarea ultimului sac, un sergent tânăr aduse un sac poștal roșu și altul alb, mai mic, pentru lenjerie, urcă pe patină lângă ușa pilotului și întinse sacul alb.

— Efecte personale, zise el. Merg în spatele frontului cu voi, dar va trebui să mă întorc aici. În cinci minute, sunt gata.

Olsen dădu din cap. Elicopterul decolă și se poziționează în linie de zbor, destul de sus ca să nu fie atins de arme de calibru mic. Carl își încarcă arma, apoi întoarse capul spre încărcătură. Pe unul dintre saci se forma o pată roșiatică și începea să curgă un lichid vâscos. Kurtz i se păru cam palid la față, și se uită la copilot. Chrissen părea ocupat cu treaba lui și nici măcar nu întorsese capul să vadă sacii.

Infanteriștii care descărcau cadavrele erau altfel decât cei pe care îi încărcase la bord. Erau curați, bine bărbieriți,

odihniți. Tânărul sergent care venise să facă deplasarea era plin de noroi roșu uscat, cu coatele și genunchii ținutei de junglă pătate, în urma operațiunilor din timpul nopții. Se bărbierise rapid, dar era tras la față. După ce părăsise elicopterul, se întorsese așa cum promisese, în mai puțin de cinci minute, cu un sac de scrisori pentru bază și patru răcani.

— Ia uită-te ce soldați frumoși! îi spuse Carl lui Olsen.

— Sunt frumoși, nou-nouți! răspunse Olsen, izbucnind în râs. În comparație cu ei, Chrissen și cu mitraliorul tău par niște veterani!

Cei nou-veniți aveau un aer prea strălucitor în ținuta lor de junglă nouă. Chiar și sergentul schiță un zâmbet.

— Cât timp crezi că vor rezista? întrebă Carl cu glas tare.

— Sper că destul ca s-o șterg de-aici, răspunse cu seriozitate sergentul.

Apoi se uită la firișorul de sânge care îi scăpase lui Kurtz.

— Poate că nu vor rezista toți destul de mult, dacă mai avem nopți precum cea de ieri. Ticăloșii ne-au lovit rău de tot.

— Am văzut. Dar am avut impresia că ați omorât la ei într-o veselie!

— Sigur că da, răspunse sergentul. E ușor când atacă pe două sute de metri de teren descoperit. Dar idioților ăstora nu le pasă de pierderi dacă pot să lichideze câțiva dintre ai noștri.

Se uită la răcanii care îl ascultau cu gura căscată.

— Presupun că vor fi puși să culeagă resturile imediat ce vor sosi. Încă mai sunt „bucăți” de vietnamezi cam peste tot și trebuie să fie adunate înainte de a atrage muștele.

Răcanii se uitau unul la altul fără să spună nimic, întrebându-se dacă să creadă sau nu.

— Nu vă spun gogoși, băieți. Veți vedea cu ochii voștri peste un sfert de oră.

Pe drumul de întoarcere, Carl spera ca Olsen să le dea câteva emoții, dar pilotul se grăbea să se întoarcă la bază.

Atunci Carl părăsi habitaclul în plin zbor, se instalează liniștit pe patină, ținându-se cu o mână de patul mitralierei și privind solul de sub picioare, spre marea uimire a răcanilor, care erau foarte tulburați.

Imediat ce aterizară, sergentul duse tinerii la bază. Carl le ură noroc din adâncul inimii.

— Avem douăzeci de minute până la următoarea ieșire, zise Olsen. Verificați să fie totul în regulă și destindeți-vă puțin.

După terminarea controalelor, Carl îi făcu semn lui Kurtz să-l urmeze spre cei care făceau corvezi în jurul bazei. Kurtz păru îngrijorat când Carl merse mai departe până la liziera junglei, unde câțiva infanteriști se adunaseră în jurul cadavrelor vietcongilor. Carl se simțea deplasat cu ținuta lui aproape nouă, printre infanteriștii plini de jeg și de sudoare. Dar soldații nu păreau să-l bage în seamă. Se interesau mai ales de conținutul cartușierelor morților.

— După spusele unuia dintre sergenții voștri, zise Carl ca să înceapă discuția, tipii ăștia erau răi de tot.

— Asta e sigur, răspunse un caporal vizibil epuizat, scuipând pe fața unui mort. Nimic nu-i oprea pe ticăloșii ăștia. Nici șanțurile, nici mitralierele. ăștia doi au fost probabil primii lichidați: încă mai au cartușele și grenadele.

Kurtz se uită o secundă la ce mai rămăsese din capul spart al unui mort. Apoi făcu un pas înapoi și se întoarse ca să vomite.

— E unul nou, le explică Willstrom infanteriștilor, care începură să râdă de Kurtz și de vietcongul ucis.

Caporalul infanteriștilor se lăsă în genunchi, trase baioneta și tăie urechea dreaptă a vietnamezului. Apoi întoarse corpul în cealaltă parte și îi zise lui Carl, arătând spre Kurtz cu vârful baionetei:

— O vrei pe cealaltă, pentru tine și camaradul tău? Noi avem mai multe decât ne trebuie.

Carl nu era șocat. Mutilarea unui cadavru era contrară Convenției de la Geneva, dar aproape monedă curentă în ambele tabere. Unii luau degetele de la mâini sau de la picioare, dar aveau întâietate urechile, uneori purtate ca un colier. Carl fu aproape tentat să accepte cadoul, ca să fie și mai „Uimitor”.

— Dar dacă aş cădea viu în mâinile vietcongilor cu asta la mine... Aș prefera cartușiera.

— Nici o problemă, e a ta. Noi am găsit înainte ceea ce căutam.

Și îi întinse lui Carl unul dintre manifestele pe care le luase din ea.

— Ia să vezi ce voiau să ne dea să citim.

Carl citi foaia – un apel la predare, adresat soldaților americani – și o înapoie infanteristului, care zise:

— Ia asta ca hârtie de șters la fund, amice. Păstrăm câteva pentru Serviciul de Informații. Apropo, o să faci legătura toată ziua? Probabil că veți merge la Tay Ninh de două-trei ori. Ai putea să ne aduci, de exemplu, niște țigări, dacă mai ai din rația ta.

Carl cunoștea valoarea țigărilor în Vietnam. Serveau drept monedă de schimb prin ținut. El însuși nu fumase nici una, schimbându-le în mod profitabil.

— Hei, Mike, zise caporalul, arată-i ce-ai în sac.

Se adresase unui infanterist mustăcios, care goli sacul: reviste vechi, cartușe și alte chestii.

— Ia uite, îi zise Mike lui Carl, arătându-i un Kalașnikov vechi. Patul e terminat, dar restul e bun. Am unul mai bun la bază, dar îl păstrez pentru mine. Voi încerca să-l duc în America.

Carl examinează pistolul-mitralieră cu atenție. Cu o bucată de pat în minus, ar fi fost mai ușor de luat în elicopter. Era tentat.

— Ce vrei în schimb? zise el.

Mike se uită la caporal.

— Pentru că nu e într-o stare prea bună, aş zice trei cartușe de Marlboro, dacă poţi să le găseşti.

— Împreună cu revistele vechi şi cu sacul, e o afacere cinstită, zise în cele din urmă Carl. Plus unul dintre centiroanele de colo.

— S-a făcut, zise Mike, întinzându-i unul dintre centiroanele vietcongilor.

Semănau cu cele ale infanteriştilor, cu excepţia cataramii de aluminiu, care avea pe ea o stea.

— Ia tot şi adu-ne ȱigările cât mai repede cu putinȱă. Adică astăzi, adăugă el cu un zâmbet brusc ameninȱător. Nu încerca să ne tragi în piept. ȱȱi ştim numele şi unitatea.

— N-avea griȱă, zise Carl. Poate că vom putea să mai facem şi alte afaceri...

După care, Carl puse sacul cu muniȱii la spinare, împreună cu vechiul Kalaşnikov, şi făcu semn mitraliorului, încă foarte palid la faȱă, să-l urmeze la elicopter. Scoase o şurubelniȱă din trusa de scule şi se ocupă de pat, în timp ce Kurtz se uita la centiron şi la cartușiera Kalaşnikov-ului.

— Hei, Uimitorule, ia uite! Scriu porcării pe echipament, ca şi noi.

Se vedeau o dată – 1969 – şi un nume – Nguyen Van Tung – scris cu majuscule groase, şi alte litere, poate alt nume, dar erau prea şterse ca să fie lizibile. Şi două inimi înlănȱuite.

— O să-ȱi spun ceva, micuȱule. Gălbejiȱii așȱtia, inamicii noștri, sunt la fel ca noi. Acest Nguyen avea probabil o prietenă în nord, şi îi va lipsi ca oricare bărbat femeii sale. A jucat ca şi noi şi a pierdut. Asculta de ordinele Unchiului Ho, ca şi noi de ordinele Unchiului Sam... Povestea cu urechea tăiată face parte şi ea din joc. Nu spun că e bine sau că e rău. E așa şi gata!

Olsen se apropie de Carl și îl întrebă:

— Se poate ști ce ai de gând să faci cu asta?

Cu o mână, Carl îndreptă pușca spre copacii din depărtare și răspunse:

— O să fie arma mea în caz de urgență. Nu se știe niciodată. Ar fi mult mai ușor de purtat decât mitraliera, în cazul în care elicopterul ar fi doborât.

— Mi-ar plăcea și mie s-o încerc, dacă mai ai destule gloanțe.

Și înapoie Kalașnikov-ul lui Carl, care i-l trecu lui Chrissen.

— Ciudat mai arată și chestia asta! zise acesta din urmă, răsucind arma în mâini.

— Da, spuse Olsen. Și vei ajunge față în față cu frații și surorile ei înainte să pleci acasă definitiv. Sunt convins că o armă de felul ăsteia l-a ucis pe Wiley.

Olsen se uită la Carl, care dădu din cap și zise:

— S-ar zice că pauza s-a terminat.

Vreo șase soldați soseau în grabă, însoțiți de un sergent, fiecare purtând diferite lăzi cu muniții, rații de mâncare și containere cu apă.

Sergentul se prezentă lui Olsen și desfăcu o hartă, în timp ce soldații începeau să schimbe furniturile.

— Una dintre grupele noastre s-a ținut după urmele de sânge toată dimineața și a prins din urmă vietcongiile pe-aici, zise el, arătând cu calm locul. Au pierdut contactul acum vreo zece minute cu un mic grup inamic și așteaptă să-i aprovizionăm. Astea sunt coordonatele. Șeful grupei spune că jungla e deasă, fără vreun loc bun de aterizare. Așa că voi merge acolo cu unul dintre oamenii mei ca să rezolv problema asta. Am avea nevoie de armele elicopterului vostru, în caz că vietcongiile scot capul.

Carl își puse vesta antiglonț, fixă blindajul din partea pilotului și verifică dacă Kurtz făcuse la fel în partea copilotului.

Olsen decolă și, în timp ce rotorul își accelera viteza, se duse să vadă ce încărcaseră soldații. Nimic care să dezechilibreze elicopterul: două lăzi cu muniții pentru mitraliere M-60, altele două cu gloanțe de 5,56 mm pentru puști M-16, rații de mâncare, două containere cu apă potabilă și încă o ladă, care îi atrase atenția în mod deosebit.

— Auzi, Olsen, toate astea vor fi aruncate afară?

— Da, Uimitorule. De ce?

— Au la bord o ladă cu grenade. Sper să nu fie vreuna cu siguranța prost pusă. Ar putea să omoare pe cineva la sol.

Grenadele erau bine ambalate, dar ideea de a arunca o ladă plină de la nivelul copacilor nu părea deloc genială.

— Nu-ți face griji, răspunse Olsen, amuzat. Toate astea sunt fabricate de stat. Trebuie să meargă.

Carl își zise și el că nu avea cum să fie periculos. Desimea pădurii și tufișurilor avea să amortizeze căderea.

Olsen decolă rapid și zbură drept spre poziția grupei, la trei kilometri de bază. La jumătatea drumului, ceru prin radio lansarea unei grenade fumigene, ca să se poată ghida cu precizie.

Trecură treizeci de secunde până când fumul primei grenade traversă grosimea junglei. Dar era atât de împrăștiat, încât nu se putea spune de unde provenea. După treizeci de secunde, Carl văzu ieșind în continuare fum dintre copaci. Mai mult decât ar fi putut să producă o singură grenadă.

— Ce face idiotul ăla acolo? zise Olsen.

Mai așteptă câteva minute, apoi apelă secția la sol:

— Trei-Șase Charlie, aici Unitatea Nouă. Nu văd decât fum violet. Poate din două locuri diferite.

— Unitatea Nouă, aici Trei-Șase Charlie. E singura culoare de fum pe care o avem. Te auzim, dar nu cred că putem lua contact vizual, din cauza copacilor și a fumului. Terminat.

Olsen îi zise lui Chrissen:

— Spune-i că ne vom roti până când estimează că ne aflăm deasupra poziției lor. Atunci să ne spună, și sergentul va arunca lăzile.

Apoi vorbi echipajului prin interfon:

— Vreau să mă debarasez cât mai repede de încărcătură și să scap de idiotul ăsta. O singură culoare de fum! Tipii ca ăștia mă îmbolnăvesc; am putea s-o mierlim toți, dacă ar fi destui vietcongi în preajmă.

Își trecu o mână peste cap.

— Uimiturile, tu și mitraliorul, încercați să vedeți ceva printre copaci.

Carl se aplecă în afară, în timp ce elicopterul se rotea, apropiindu-se de centrul fumului violet. Dar nu putea să vadă nimic prin desimea junglei plină de fum.

Între timp, șeful trupelor de la sol intră în contact radio:

— Unitatea Nouă, aici Trei-Șase Charlie. Nu vă vedem, dar vă auzim foarte tare și cred că sunteți probabil deasupra poziției mele sau foarte aproape. Terminat.

Carl ridică ochii spre pilot și zâmbi. Știa ce gândea și Olsen: dacă americanii nu-i vedeau, se putea spera că nu-i vedea nici inamicul.

— Uimiturile, spune-i sergentului să arunce două sau trei lăzi de rații alimentare, ca să vedem.

Sergentul aruncă lăzile. Când șeful infanterist vorbi din nou, tonul era mai curând nervos.

— Papa Unitate Nouă, aici Trei-Șase Charlie. Oamenii mei au reperat mișcări exact în locul unde cred că ați aruncat încărcătura. Aveți vietcongi exact sub voi. Terminat.

Fără să mai aștepte instrucțiuni, Carl arătă în jos sergentului și strigă:

— Vietcongii!

Îl făcu să intre înapoi în cabină. Sergentul se ascunse în spatele scaunului pilotului și îl trase după el pe celălalt soldat.

Olsen vru să vorbească în microfon, dar vocea pilotului fu întreruptă de zgomotul puștilor Kalașnikov, care trăgeau la verticală asupra elicopterului.

Fără să aștepte ordinul lui Olsen, Carl întrerupse o rafală scurtă, chiar mai înainte ca pilotul să părăsească poziția. Știa că infanteriștii americani erau încă în zonă și puteau să fie nimeriți dacă el continua să tragă.

Inamicul invizibil nu avea o astfel de problemă. După ce-și dezvăluiseră poziția, continuau să tragă printre copaci, în timp ce elicopterul se depărta și, după riposta armelor americane, îi atacau și pe infanteriști. Carl simți că aceasta era lupta clasică în junglă, unde tragi în inamic fără să-l vezi.

Olsen continua să se rotească în cerc deasupra bătăliei, pentru orice eventualitate.

— Unitatea Nouă, aici Trei-Șase Charlie. Am pierdut contactul cu inamicul, am găsit rațiile aruncate și avem nevoie de restul ca să ne continuăm misiunea. Terminat.

Olsen mai ceru fum și îl zări urcând printre copaci. În timp ce sergentul și soldatul aruncau restul încărcăturii, Carl era în continuare pregătit să tragă: cu siguranță că inamicul era încă destul de aproape, mai ales dacă avea răniți de transportat.

Olsen luă apoi direcția bazei, după ce se debarasară și de ultimul container cu apă. Imediat ce ateriză, trecu comanda lui Chrissen și intră direct în buncăr. Carl își zise că avea să vorbească despre procedura-radio a unui tânăr locotenent în junglă. După oprirea rotorului, Carl și copilul examinară rapid elicopterul, căutând mai ales impact de gloanțe. Se opri și îi zise tăios lui Kurtz, mitraliorul său novice:

— Nu te-am auzit trăgând, șmecherule.

— N-am avut timp, răspunse Kurtz, jenat. N-am vrut să risc să-i nimeresc pe ai noștri.

— N-ai avut timp? Ceilalți au avut timp să tragă în noi! Am stat două secunde deasupra lor. Ai auzit și tu prin radio

când băieții de jos ne-au spus că vietcongii se află exact sub noi?

Carl nu voia, totuși, să fie prea dur.

— Nu-ți face probleme, Kurtz. Poate că vei ajunge un foarte bun mitralior. Dar trebuie să te grăbești. În meseria asta, trebuie să reacționezi înainte să gândești. Altfel, riști să mori înainte de a reacționa.

CAPITOLUL VIII

Îi plăcea lui cerul Vietnamului, dar pământul avea și el plăcerile lui. Kim, fata din baracă, îl învățase câteva cuvinte în vietnameză și, de câteva luni, între ei fusese mai mult decât un schimb de cuvinte. Ceilalți o considerau mai mult sau mai puțin proprietatea lui, și fata se obișnuise. În fond, asta însemna pentru ea un fel de securitate provizorie, singura la care putea să spere o tânără care lucra pentru militari. Vietnamezii luptau de zeci de ani cu străinii și învățaseră de mult timp că femeile și copiii, ca să supraviețuiască, erau obligați să fure sau să se prostitueze. În jurul taberei, nu mai existau virgine mai mari de doisprezece ani.

Cunoscând-o mai bine, Carl aflase că venea dintr-un sătuc din nord, distrus de război. Părinții ei dispăruseră, poate că erau morți, iar ea urmasa valul refugiaților, care coborâseră spre regiunile mai populate, în speranța că va găsi de lucru, dar orașele erau deja suprapopulate de șomeri. Atunci, se folosise de farmecul ei ca să găsească de lucru în tabăra de la Tay Ninh. Când îi spusese asta lui Carl, el fusese la început furios, apoi se obișnuise.

Își șterse unsoarea de pe mâini și îi zâmbi. O prinse de mână, o trase spre el și îi descheie bluza, care nu-i ascundea prea bine sânii mici, dar tari. Ea se desprinse de el cu ușurință, dar nu-și dădu osteneala să-și încheie bluza.

— Mergem buncăr, Carl?

Nu era jenată de relațiile dintre ei. Părea chiar că îi făcea plăcere și, pentru Carl, asta constituia o experiență nouă în Vietnam. Prostituatele din oraș luau bani și stăteau fără să se miște cinci sau zece minute: treaba și atât! Următorul... Kim reacționa și făcea tot ce-i cerea în penumbra răcoroasă a buncărului.

El acceptă invitația. Intrând în buncăr, strigă, nu prea tare, ca să fie sigur că nu deranja altă pereche. Apoi își scoase cămașa și pantalonii. Kim era goală și o culcă pe vechiul pat de campanie. Și nu pierdu nici o secundă: în Vietnam trebuia totdeauna să te grăbești. Abia dacă vedea ochii lui Kim în penumbră, destul ca să zărească scurtul moment de durere atunci când o pătrunse. Apoi urmă plăcerea. Pentru amândoi. Simți corpul ei lipindu-se de corpul lui. Urmă descărcarea finală și calmul reveni lent în trupurile lor learcă de nădușeală.

După câteva minute de nemișcare, Carl se retrase și se așeză în capul oaselor, cu mâna pe unul dintre sânii ei mici, jucându-se ușor cu sfârcul lui.

— Kim, ești fata numărul unu! Știi să le faci plăcere bărbaților.

— Pare bine la mine că făcut plăcere, Carl. Tu ești american numărul unu. Tu rămâi aici, Kim face la tine mereu plăcere.

Ea începu să-l mângâie cu blândețe, tandru, redându-i lent vigoarea.

— Poate ieși cu tine Kim când pleci?

Întrebarea nu-l mira pe Carl. Multe vietnameze sperau să plece cu un soț american. El se simțea cam prea tânăr ca să se căsătorească, chiar dacă era tentat. Dar nu era momentul să refuze categoric.

— Nu se știe niciodată, Kim. Poate că da, poate că nu. Poate că te vei plictisi de mine, sau poate că vietcongii îmi vor face de petrecanie.

Nu-i vedea reacția în penumbră, dar, când fata vorbi din nou, vocea ei avea un ton de mulțumire. Era doar un început. Știa că orientalii sunt oameni foarte răbdători și bănuia că îi va pune des aceeași întrebare.

Carl se duse să-și ia bocancii din baracă, înainte de a se alătura celorlalți în cortul cel mare. După informarea generală, se trânti pe patul său de campanie și se cufundă într-un somn agitat, bântuit de vise confuze și contradictorii, de la amintirile idilice ale scenei din buncăr și până la imaginile oribile în care Kim se transforma brusc în Wiley în clipa morții, cu rictusul acela de om nebun și brațul care se agita ca să-l tragă după el în gol.

Se trezi brusc, lac de o sudoare rece. Gâfâia, inima îi bătea cu putere și nu mai îndrăznea să adoarmă. Nu avea nevoie de acest gen de coșmaruri. Nu mai scăpa de amintirea nebulului și a fost nevoie să treacă o oră încheiată până când somnul să-l cuprindă de-a binelea.

*

* *

A doua zi semănă cu ziua care tocmai trecuse. Activitatea inamicului era aproape nulă. Misiunile erau rare și Carl zbură doar de patru ori în zece zile, aproape trândăvind, inactiv, mai puțin în relațiile cu Kim.

— Auzi, sergente, trebuie să existe neapărat un loc în țara asta unde cineva să aibă nevoie de un elicopter. O iau razna nefăcând nimic.

— Nu citești ziarele? Se consideră că războiul este purtat de sud-vietnamezi.

— Dar și ei au nevoie de elicoptere.

Atunci sosi Rawls, cu un blocnotes în mână, și întrebă:

— Există echipaje disponibile?

— Cred că Uimitoru' se oferă voluntar, domnule locotenent, zise Wells. Se plictisește atât de tare, încât e în stare să zboare pentru sud-vietnamezi.

— Ba nu, sergente, răspunse Rawls. Se oferă voluntar pentru că e un militar serios.

Lui Rawls îi era greu să-și păstreze aerul serios. Sud-vietnamezii erau deseori mobilizați, dar nu se putea conta pe ei din motive politice.

— Un militar serios, domnule locotenent? zise Carl, zâmbind. Zău că ați nimerit-o!

— Perfect. Decolezi la ora unsprezece, cu Olsen. Ia contact cu el și cu turnul de control. N-ar trebui să fie probleme. Trebuie să zburăți în cerc, în timp ce parașutiștii vietnamezi sar din aparat.

Tăcu o clipă, văzând fața mirată a lui Carl.

— Da. Chiar și vietnamezii au câțiva țacăniți, care sar din elicoptere în perfectă stare. Sergente Wells, găsește un mitralior și să-i dăm drumul la treabă.

Carl îl salută pe locotenent și îl trimise pe Wells după Kurtz, care ar fi fost foarte mulțumit să scape de corvoada pe care tocmai o făcea. În timp ce Kurtz se ducea să aducă mitralierele, Carl se duse să ia din baracă sacul în care ținea arma Kalașnikov și țeava lungă și grea a unei mitraliere M-60, care îi servea la descurajarea celor puși pe șuteală. Șterpelitul între echipaje, o veche tradiție în armata americană, era intolerabil pentru vietnamezi.

Mitralierele erau deja fixate când piloții sosiră la elicopter. Carl se strâmbă dezgustat când îl văzu pe copilot.

— Doamne! Avem și noi un zbor și l-au trimis tocmai pe idiotul ăsta!

Kurtz ridică ochii spre Carl.

— De cine vorbești, Uimitorul?

— De tipul care e cu Olsen. Unul Sorden. A venit de numai cincisprezece zile și am zburat cu el doar o dată.

După tonul vocii, Kurtz își dădu seama că zborul nu va fi foarte plăcut. Pentru Carl, Sorden era întruchiparea sublocotenentului proaspăt ieșit din școală. Îl observase cu

atenție în timpul misiunii, cum făcea totdeauna cu toți răcanii, ofițeri sau nu. Sorden era la primul lui zbor în Vietnam. Cei mai mulți răcani erau în general mai nervoși, dar destul de înțelegători ca să asculte sfaturilor celor mai vechi. Nu și Sorden! Nu avea nevoie de informațiile pilotului și nu ascundea deloc asta. Tonul vocii și totul în atitudinea sa îl făcuseră imediat antipatic lui Carl.

Cei mai mulți piloți noi descopereau mai mult sau mai puțin repede realitatea Vietnamului, diferențele față de ce studiaseră la școală. Unii nu învățau asta niciodată și mureau repede, victime ale propriei lor ignoranțe sau chiar a subalternilor, care refuzau să moară degeaba.

Carl se uită la el cum trecea, mic de statură, prea gras, cu o față mare și cu o expresie de aroganță permanentă. Era de părere că toți comandanții de bord ar fi trebuit să aibă un cuvânt de spus în alegerea piloților.

Cei mai mulți piloți erau tipi de toată isprava, deseori tineri. Erau și câțiva ofițeri de carieră. Carl îi stima, în general. Își păstrau calmul în fața pericolului și nu abuzau de gradul lor. Își dăduse seama foarte repede că Sorden nu avea nici una dintre aceste calități. Simțise din prima zi că era un găozar galonat.

Olsen, aplecat peste jurnalul de bord, studia misiunea împreună cu Sorden. După cum se aștepta Carl, Sorden vorbea tare, cu aroganță:

— Nu înțeleg de ce lucrăm cu afurisiții ăștia de gălbejiți. Nu vor să lupte. N-am deloc încredere în ei.

Se întoarse spre Carl.

— Sper că-mi supraveghezi echipamentul, Willstrom, zise el, arătând spre camera video agățată de scaun.

— Sunt șef de bord, răspunse Carl. Supraveghez tot echipamentul, al meu. Trebuie să vă ocupați de al dumneavoastră, domnule locotenent.

Sorden îl privi cu severitate, dar nu zise nimic. Olsen se uita atent la nivelul uleiului, dar rânji. Carl știa că, dacă ar fi dat dovadă de indisciplină flagrantă, Olsen l-ar fi susținut. Auzise câțiva subofițeri făcând remarci despre Sorden, când credeau că nu-i aud subalternii.

Se întoarseră curând la baza americană de la Tay Ninh. Trecând foarte aproape de cea a vietnamezilor, Carl fu frapat de ținuta echipajelor lor: impecabilă și chiar nouă.

— Probabil că e o defilare în oraș, zise Olsen, ca și cum ar fi ghicit gândurile lui Carl. Poate că nu luptă ca leii, dar au ținută.

Sorden nu greșea întru totul. Toată lumea știa că mulți sud-vietnamezi nu erau prea entuziasmați să moară pentru republică, dar mulți erau gata să lupte împotriva comuniștilor. Un om alergă ca să-i întâmpine la aterizare și se prezentă zâmbind, arătându-și cu aceeași ocazie dinții de aur.

— Maior Tran. Oamenii mei se află deja în zonă, zise el în americană, arătând un punct lângă un sat mic din sudul orașului. Au nevoie de antrenament. Îi pun să sară de la cinci sute de metri. E nevoie de zece drumuri dus-întors pentru toată compania mea. Să mergem.

— Mergem, îi zise Olsen lui Sorden.

— Micuțul e foarte „agitat”! zise Kurtz, imitând gesturile ofițerului vietnamez.

Maiorul striga ceva cu entuziasm. Carl își zise că poate Kurtz nu înțelegea tot ce le spunea oamenilor săi și începu să traducă:

— Le spune: „O să săriți toți dintr-un elicopter și vor fi morți. Iar idioții care vor supraviețui vor sări din nou!”

Maiorul tăcu și oamenii lui trâmbițară un strigăt violent de război.

— Acum ce zic, Uimitorule?

Carl izbucni în râs.

— Cu aproximație: „Du-te-n mă-ta!”

Carl ieși din nișa lui și se apropie de ușa lui Olsen, ca să audă discuția pilotului cu maiorul.

— Noi suntem gata de plecare. Cred că nu e vânt.

— Da, maiorule. Propun să sară din cinci în cinci secunde la est de orbita noastră. După ce va sări și ultimul, voi coborî lent în spirală, ca să-i poți vedea de aproape de sus.

Olsen se întoarse spre Carl și zâmbi:

— Vom vedea dacă a înțeles.

Cei șase soldați alergară spre elicopter și urcară în ordine, dar unii erau clar nervoși. Carl ar fi sărit el în locul lor, el care renunțase să se angajeze la infanteriști.

Olsen trecu comenzile lui Sorden și aparatul decolă. Jos, soldații rămași făceau gesturi frățești celor din elicopter și o mulțime de puștani din sat striga dansând în jurul zonei unde avea să aibă loc saltul. Pentru ei, care trăiau printre diferitele facțiuni inamice, parașutele albe care se deschideau constituiau probabil un fel de carnaval.

Parașutiștii vietnamezi, în combinezoane cu dungi, își verificau încă o dată echipamentul, pregătiți pentru minutul lor de eroism. Nu mai râdeau. Câteva zâmbete tăcute, ca în toate filmele de război.

Olsen lăsă comenzile lui Sorden ca să poată privi spectacolul și îi făcu semn maiorului. Tran strigă ceva și șeful grupului atinse cu mâna casca primului parașutist.

Parașutistul luă poziție cu grijă în mijlocul calei, cu genunchii îndoiți, ținându-se de genunchii vecinilor. Carl își zise că nu era destul de emoționat în momentul săriturii din elicopterul său minunat. O altă atingere în partea din spate a căștii îl făcu pe vietnamez să se apropie de margine. Maiorul dădu un ordin și soldatul sări, cu o secundă de ezitare.

În ciuda elanului, parașutistul fu gata să se lovească de mitraliera lui Carl. Următorii patru, preveniți de șeful lor,

evitară obstacolul. Dar probabil că ultimul nu a fost atent și Willstrom îl văzu lovindu-se cu umărul și pornind în cădere liberă.

Până la urmă reuși, după ce trecu de doi dintre cei care săriseră înaintea lui, să deschidă parașuta la o sută cincizeci de metri de sol.

Olsen preluă comenzile și coborî lent împreună cu parașutiștii.

— Atenție, domnule locotenent! zise Carl. Am impresia că e acolo toată puștimea satului.

Sorden, care tăcuse până atunci, spuse:

— Nu trebuie să-i lăsăm să se apropie. Poate unul dintre ei are o grenadă.

— Da, răspunse Olsen. Dacă vin prea aproape, îl voi trimite pe Uimitoru' să le zboare creierii.

Sorden înțelese puțin cam târziu că Olsen își bătea joc de el și căzu într-o tăcere ofensată.

A doua echipă de parașutiști a sărit fără nici un incident. Abia în cea de a cincea echipă văzu Carl cu ochii lui unul dintre acei vietnamezi fricoși, despre care auzise de atâtea ori. În pofida amenințărilor maiorului și șefului de grupă, îi era foarte frică. Iar Carl băgă de seamă că sergentul se pregătea să-l împingă afară. Soldatul, cuprins de panică, se crampona cum putea. Atunci, sergentul scoase revolverul și îl îndreptă spre tânărul parașutist. Toți ochii erau îndreptați spre ei. Lui Carl nu-i venea să creadă că sergentul va trage. Și totuși, mormăi ceva ce Carl traduse prin: „Sări, că dacă nu...” Dar parașutistul avea acum ochii închiși și scutura din cap cu încăpățănare.

Sergentul întinse brațul și apăsă pe trăgaci. Glonțul trecu la treizeci de centimetri de capul soldatului. Dar acesta țipă și tresări, dădu drumul la mâini și căzu în gol. Maiorul și vietnamezii care mai rămăseseră se înghesuiră ca să-l vadă

coborând, și oftară ușurați când îi văzură parașuta deschizându-se în cele din urmă. Maiorul și sergentul începură să râdă, iar ultimii parașutiști săriră și ei fără nici o ezitare.

Poate că sergentul l-ar fi împușcat pe tânărul cuprins de panică dacă n-ar fi fost de față americanii. În orice caz, ceilalți vietnamezi păreau să creadă așa ceva, și asta era cel mai important.

Elicopterul coborî ca să ia alți parașutiști. Olsen, la comenzi, trecu la vreo treizeci de metri deasupra unui grup de puștani agitați. Carl ieși pe patine și le făcu prietenește cu mâna. În momentul în care umbra aparatului trecea pe deasupra lor, un fulger alb țâșni din hățiș. Micile corpuri din jurul exploziei începură să cadă, unele rămânând imediat nemișcate, celelalte mai târziu. Cei care se aflau mai departe alergau în ajutorul lor sau fugeau cât îi țineau picioarele.

Sorden văzu că Olsen se pregătea să aterizeze.

— Poate că e o mină sau o rachetă care ne viza pe noi. Doar n-ai să aterizezi?

Olsen nu-l ascultă, iar Carl ieși iar pe patine, ca să pună piciorul pe pământ. În fața lor, vedeau cel puțin șapte corpuri mici lângă locul exploziei. Alți copii le veneau deja în ajutor și, la vreo sută de metri, parașutiștii vietnamezi alergau pentru a-i ajuta.

Olsen ateriză în apropierea copiilor și dădu ordine lui Carl mitraliorului:

— Urcați-i pe cei mai grav răniți la bord. Anunțați că îi ducem la Tay Ninh și dați-le primul ajutor.

Maiorul și sergentul vietnamez, aflați în spatele lui Carl, urigau ordine soldaților, care alergau în ajutorul celor mai apropiați răniți. Copiii țipau peste tot, dar Carl nu se ocupa decât de cei care căzuseră. Se lăsă în genunchi, lângă un băiețel de cinci-șase ani, întins pe spate, cu picioarele îndoite la piept. Se legăna de la dreapta la stânga, fără să plângă.

— O să-ți fie bine, micuțule, o să vezi...

Erau doar cuvinte, dar Carl spera ca tonul calm al vocii sale să nu fie inutil. Puștiul nu deschise ochii, ci se destinsese destul pentru ca să-și poată întinde picioarele. Rana părea ușoară, destul de largă, dar puțin adâncă. Acesta putea să aștepte ambulanța vietnameză.

Carl făcu semn unui parașutist și alergă spre o altă victimă, aflată la numai câțiva metri. Era o fată, întinsă pe o parte, cu părul murdar și răvășit. Willstrom o lungi pe pământ, îngrozit de bluza ei albă plină de pete de sânge. Nu avea mai mult de unsprezece-doisprezece ani. Avea ochii negri deschiși, dar privea în gol, și gemea ușurel. Avea sânge peste tot: pe brațe și pe picioare, precum și pe piept. Își trecu brațele pe sub corpul ei plâpând și o duse cât putu de repede la elicopter. La ficare pas, corpul ei pierdea sânge dintr-o rană de la brațul stâng, dar Carl nu putea să facă nimic. Fata nici nu mai gemea.

În elicopter se aflau deja cinci micuți răniți, înspăimântați, și mai erau aduși alți doi, unul dintre ei purtat chiar de Kurtz. Ajunse în același timp cu Carl și era la fel de palid ca micuțul din brațele lui.

Willstrom puse fata pe scaunul compartimentului său și se uită în jur. Cei mai grav răniți erau deja acolo. Maiorul acorda primele îngrijiri unui băiețel rănit la gât.

Olsen avea prioritate de aterizare la spitalul numărul 15 și mergea în acea direcție la mică altitudine, în timp ce Sorden preciza numărul răniților.

Ca să încerce să oprească sângele care curgea din brațul fetei, Carl smulse o bucată din bluza lui și făcu un garou direct pe rană. Țestătura deveni imediat un fel de burete roșu. Rănita respira din ce în ce mai repede și pălise și mai mult la față.

— Dumnezeu! Nu va rezista! murmură el.

Pe lângă braț și o rană gravă la abdomen, Carl descoperi că mai pierdea sânge și din alte părți: gât, piept, coapsa

dreaptă și partea stângă a capului, dar părul năclăit nu permitea să se estimeze gravitatea rănii.

Carl aduse trusa de prim-ajutor din spatele scaunului pe care stătea pilotul. O bandajă la coapsă: nu era atinsă nici o arteră. La abdomen, rana era largă de cel puțin zece centimetri, dar nu era vizibil nici un organ.

Exact deasupra sânelui drept, se vedea înfiptă o schijă de metal. Sângele picura de jur împrejur, dar Carl nu putea să spună cât de adânc era intrată. Luă hotărârea să nu se atingă de ea, ca să nu provoace o hemoragie mai gravă. Apoi găsi altă rană sub claviculă, dar o pansă mai întâi pe cea de la gât.

Fața de păpușă a micuței rănite era albă și respirația slăbea din ce în ce mai mult.

Pierdea mult prea mult sânge, în altă parte decât prin rănilor vizibile. Carl își trecu un braț pe sub corp, ca să caute rana în spate.

Și, în dreapta, la șale, își simți degetele umezindu-se. Cu un nod în gât, înțelese că era punctul prin care ieșise proiectilul intrat prin abdomen; o gaură mare cât o monedă de un dolar de argint, prin care se scurgea viața fetei. O întoarce într-o parte ca să ajungă la rană, și puse un pansament din trusa de prim-ajutor. Apoi își zise că nu putea să o mai ajute cu nimic.

Restul universului își recăpăta încet-încet locul. Soseau în zona de control de la Tay Ninh. Trebuia să fie atenți la celelalte, să se pregătească de aterizare. Îi zărea deja pe medici și brancardieri, pregătiți pentru sosirea următoarelor victime.

Carl ridică fetea în brațe. Elicopterul făcu o aterizare prea bruscă, ea avu o mică tresărire, se încordă și desfăcu buzele.

Un medic plin de sudoare veni să o ia în grabă din brațele lui Carl. După doi pași, înțelese că murise. Willstrom îl văzu lăsându-se în genunchi ca să-i ia totuși pulsul, apoi lăsă micul corp să se răcească pentru totdeauna în bătaia soarelui.

Carl, în mica sa cabină, reacționa acum ca un automat la ordinele pilotului. O vedea numai pe mica vietnameză, a cărei viață se sfârșise în brațele lui. Rotorul elicopterului, decolând, agită ultimele zdrențe de haine de pe corpul inert. Un alt medic veni să o ia și să o ducă la ambulanță.

Jocul războiului depășise limitele imaginate de Carl. Dar îi era necaz că fusese atât de naiv. Știa că civilii erau victime ale războiului de mii de ani, dar era prima dată când vedea cu ochii lui copii murind. Probabil că atinseseră un explozibil uitat. Dar ce diferență mai putea să fie între o capcană și un accident?

Olsen ateriză ca să facă plinul. Kurtz se ocupa de această operațiune. Carl văzu că era tot palid la față și că mâinile îi tre nurau. Kurtz ridică ochii spre el. Răcanul nu zicea nimic, dar punea evident o întrebare: „De ce?” Carl nu avea ce să-i răspundă.

— Am terminat pentru astăzi, zise Olsen, după ce Carl își puse căștile. Tran a anulat celelalte sărituri, pentru recuperarea eventualelor victime.

Urmă apoi rutina întoarcerii din misiune. Sau aproape.

Kurtz demontă mitralierele fără să sufle o vorbă. Aduse o găleată cu apă, stropi podeaua elicopterului și începuse să curețe sângele care începuse să se usuce.

Carl se uită la el, cum stătea în patru labe, și ghicea ce-i trecea prin minte. Avea și el același sentiment, dar probabil că răcanul suferea mai mult, din cauza iluziilor tinereții. Îi zise:

— Uite, Kurtz, dacă simți nevoia, te aștept să vii să stăm de vorbă.

Dar despre ce? Nu mai putea să facă nimic, doar să se resemneze. Nimeni nu va uita nimic, dar fiecare trebuia să facă față propriilor amintiri.

Kurtz ducea mitralierele la arsenal. Olsen completa jurnalul de bord și îi vorbea tăios lui Sorden, când Carl ajunse

în partea din față a aparatului. Cei doi ofițeri tăcură văzându-l, iar Sorden se eschivă.

— Avem probleme, domnule locotenent? întrebă Carl fără să se aștepte la vreun răspuns.

Olsen se uită la el o secundă. Ofițerii nu discutau despre defectele unuia sau altuia în fața subalternilor, dar el era furios și, în plus, nu era militar de carieră.

— Ticălosul ăsta e o scârbă, zise el. Mi-a spus că vederea copiilor nu l-a jenat deloc. Dar, bătrâne, i-am văzut mutra! Era verde! Și a avut tupeul să-mi zică mie că am riscat integritatea elicopterului și viața lui – viața lui! – ca să salvez o grămadă de țânci idioți care, oricum, vor trece de partea Vietminh-ului. Dacă voi fi obligat să mai zbor cu nenorocitul ăsta, o să-mi cer mutarea. Cu ăsta o să avem necazuri, sunt sigur de asta.

Olsen se mai calmase puțin. Ba chiar schiță un zâmbet.

— Pun prinsoare că nu-i suferă nici pe negri...

Lui Carl îi părea bine că Sorden era considerat de ceilalți ofițeri un tip nesuferit. Bănuia însă, și să audă asta spusă direct era formidabil. Era clar că nu trebuia să-i vorbești de rău pe vietnamezi în fața lui Olsen. El știa ce însemna rasismul.

Apoi râseră amândoi cu poftă, după care Olsen zise cu seriozitate:

— Ce-am spus adineauri, n-ai auzit, da?

— Jur, domnule locotenent.

Când se întoarse la baracă, Carl reveni la furia și plictisul dinainte. Se dezbracă și își aruncă hainele pe jos. Era cam devreme ca să înceapă să bea, dar două-trei beri nu erau prea mult. Rămase în picioare câteva minute, în mirosul de haine murdare, de lemn putred și de saci de nisip. Luă un prosop ca să se ducă la duș. Apa era răcoroasă, dar nici un ocean din 'ume n-ar fi putut să șteargă viziunile care continuau să-l obsedeze.

CAPITOLUL IX

După aproape opt luni petrecute în Vietnam, Carl tot mai era urmărit de amintirea micuței, moartă în brațele lui, dar o accepta. Știa că nu-l va părăsi niciodată. Făcea parte din *joc* și avea să mai vadă și altele. Hotărâse deja să se reangajeze la momentul potrivit: nu voia să părăsească terenul ca să se așeze în băncile spectatorilor din cealaltă parte a oceanului.

Misiunile de luptă și de recunoaștere se succedau, după un timp mort destul de scurt.

— Iar el! bombăni Carl, când sergentul Wells veni să-i anunțe numele piloților cu care vor zbura în ziua aceea. M-am săturat de acest...

Privirea lui Wells îl țintui ca un avertisment. Regulile trebuiau respectate din când în când. Cel puțin, îl va avea cu el pe Olsen.

— Pot cel puțin să-mi aleg mitraliorii? întrebă el.

Wells acceptă.

Olsen le dădu mai multe detalii când se apropiară de destinație.

— Au o trupă de pușcași acolo, care caută un grup mic de nord-vietnamezi. Dar încă nu l-au găsit. Pentru susținere, au două elicoptere din escadrila unu. Uite-i.

Carl ieși pe patine ca să vadă mai bine. Un aparat Cobra se afla la altitudine, deasupra junglei, cu un arsenal redutabil. Celălalt aparat al echipei era mai greu de zărit: un elicopter de recunoaștere, OH-6A.

Timp de câteva ore, 312 făcu drumuri între bază și pușcași, ca să le ducă apă și muniții.

Deodată, Carl tresări. În urechi auzi:

— *Mayday! Mayday!* Am luat foc! Cad!

Tocmai dăduseră drumul la sol unei alte încărcături și se întorceau la bază. Al doilea mesaj veni imediat după primul. O altă voce, provenind de la alt aparat:

— *Mayday! Mayday!* Un avion la joasă altitudine, la Whiskey Tango 365461.

Vocea era insistentă, dar foarte calmă.

Olsen cunoștea regiunea: o survola încă de dimineată. Aplecă aparatul pe stânga și răspunse:

— Aici Papa Unitate Opt. Venim.

Carl încerca să repereze Cobra. Vietcongii probabil că doborâseră deja micul elicopter. Zări fumul, la doi-trei kilometri, o dată cu Olsen. Cobra era acolo, îndreptându-se în picaj spre sol. Un mitralior trăgea și pilotul îi dădu lui Olsen frecvența radio, trecând în revistă situația.

— Papa Unitate Opt, aici Red Doi-Patru. Pasărea mea a căzut și arde. Tir inamic în zonă. Pasărea era deasupra unui luminiș înainte de a cădea. Tirul inamic vine de la aproximativ trei sute de metri de marginea luminișului.

— Am recepționat, Red. Văd fumul. Acoperă-ne și mergem acolo, răspunse Olsen.

Apoi, în interfon:

— Atenție, vom coborî la mică altitudine, dar ar putea să mai fie încă inamici. Luați imediat trusa de prim-ajutor.

Carl și Kurtz scoaseră trusele și reveniră la locurile lor în câteva secunde.

Carl dorise totdeauna să-i cunoască pe tipii de la Recunoaștere, dar nu într-un elicopter în flăcări. Ajunseseră, totuși, într-un luminiș: mai puteau fi încă oameni în viață.

Această speranță dispăru când ajunseră în luminiș, ghidați de norul de fum care se risipea. Nu mai rămăsese mare lucru

din micul aparat: o grămadă de cenușă, două bucăți din cocă, rotoarele cozii și ceea ce semăna cu niște bucăți de lemn.

— La naiba! murmură Carl printre dinți.

„Bucățile de lemn” arse erau rămășițele echipajului. Numai doi oameni din trei. Cel care lipsea era probabil mitraliorul.

Săriră în cenușă chiar mai înainte ca elicopterul să atingă pământul. Carl ajunsese primul și se lăsă în genunchi lângă cadavre, încercând să nu ia în seamă mirosul înțepător de carne arsă. Kurtz ajunsese și el, gâfâind ușor, mai mult de emoție decât de oboseală.

— Uită-te la celălalt, ordonă Carl.

Atinse ușor cadavrul, scoase resturile de haine arse și ale vestei antiglonț lipită de piept. Puse o mână peste ceea ce fuseseră gura și nasul acelei fețe jupuite. Văzuse multe cadavre, dar niciodată ceva atât de oribil ca acele orbite fără ochi. Spera ca tipul să fi murit înainte de a fi luat foc.

— Uimitorule, ăsta încă mai trăiește! strigă Kurtz, cuprins de panică.

Carl se repezi la el, aproape la fel de tulburat. Se aplecă peste cealaltă victimă. Nu era momentul să-și piardă capul. Era stupefiat de reacția lui.

Verifică dacă mitraliorul avea dreptate: un suflu ușor de viață trecea printre buzele înnegrite. Știa că nu era mare lucru de făcut, poate doar să-l evacueze pe nefericit cât mai repede posibil și să spere. Îi făcu semn lui Kurtz să-l apuce de picioare și îl duseră la elicopter. Era a doua oară, în câteva săptămâni, când o victimă a războiului era așezată pe scaunul lui Carl. Diferența nu-i scăpa. Sperase ca micuța vietnameză să supraviețuiască. În cazul de față însă, spera ca americanul, compatriotul lui, să moară repede, dacă tot trebuia să moară. Cunoștea forța instinctului de conservare, dar în locul celui corp calcinat, el ar fi ales să nu mai trăiască.

Își scoase vesta antiglonț și o strecură sub picioarele infanteristului – gest probabil inutil – în speranța de a atenua efectele șocului. Probabil că soldatul nici nu mai simțea vreo durere.

— Du-te după al doilea! îi zise el lui Kurtz.

Apoi, în microfon:

— Știți ceva despre al treilea, domnule locotenent?

— Du-te să vezi la liziera copacilor, dar nu întârzia prea mult. Cu siguranță că vietcongii își vor face apariția curând.

Carl scoase Kalașnikov-ul și porni în fugă. Intră în iarba înaltă care mărginea jungla. Deodată, fu gata să calce pe piciorul celui de al treilea soldat înainte de a-l vedea. Dădu la o parte tufișurile cu patul armei și puse un genunchi în pământ, ca să-l întoarcă încetișor pe spate. Își fracturase brațul. Avea arsuri pe partea stângă, dar nu la fel de grave ca ceilalți doi răniți. Încă mai trăia, și Carl își zise că avea o șansă să redevină o ființă omenească aproape normală.

Ieși din tufișuri și îi făcu semn lui Olsen, care se aștepta la asta și decolă imediat. Carl protejă cât mai bine rănitul de praf, până când Olsen lăsă pe pământ elicopterul la zece metri de el. Apoi Kurtz sări jos ca să-l ajute. Willstrom puse brațul rupt pe pieptul rănitului și amândoi îl urcară în aparat, în timp ce Olsen pândea liziera amenințătoare a junglei.

Urcând în elicopter, Carl se uită la piloți și nu-i veni să-și creadă ochilor: Sorden făcea o fotografie zâmbind. Turbat de furie, se repezi la el.

— Lasă porcăria asta!

Sorden îndreptă din nou aparatul, de data asta spre unul dintre cadavrele calcinate. Gradele nu mai însemnau nimic, și Carl strigă:

— Nemernicule!

Sorden fu la început stupefiat. Apoi se sperie, când Carl îi smulse aparatul din mână și îl aruncă jos.

— Ai văzut ce făcea ticălosul ăsta? îi zise lui Olsen.

— Întoarce-te la mitraliera ta! îi strigă Olsen, furios. Repede! Rezolvăm asta la bază!

Apoi îi ordonă lui Carl să se ocupe de omul ars care încă mai trăia. Carl era furios nu numai împotriva lui Sorden, ci și împotriva lui. Erau încă în misiune, la sol și foarte aproape de inamic, cu oameni grav răniți la bord, iar el pierdea un timp prețios ca să se ia de ticălosul de Sorden!

În sfârșit, asta era. Carl abia se abținuse să nu-i arunce lui Sorden aparatul în cap. Să fotografieze morți sau răniți pentru albumul de amintiri și, pe deasupra, să mai aibă și tupeul să-i zâmbească! Probabil că avea să-l reclame pentru insubordonare. Carl se uită la rănit. Din cauza curentului de aer, era greu să-și dea seama dacă mai respira sau nu. Dar părea încă viu.

Olsen ducea elicopterul cu mare viteză la Tay Ninh. Pilotul de pe Cobra ceruse identificarea victimelor în ordinea gradelor, conform regulamentului. Carl îl examinează cu atenție pe tipul ars, căutând lăntișorul cu plăcuța de identitate. Dar nu mai era nimic lizibil. Lăntișorul intrase în carnea arsă. Kurtz făcu un gest și zise:

— Pe al meu îl cheamă Anderson.

Olsen transmise această singură informație și ateriză, întâmpinat de medicii și infirmierele care aveau să ia în primire răniții.

Carl era mulțumit că trebuia doar să-i transporte, nu să-i și îngrijească. În cele din urmă, avură timp să se oprească la bază.

Cu rotorul oprit, Olsen coborî primul și îi ordonă lui Kurtz să se ducă să mănânce ceva.

— Și nu te grăbi să te întorci.

Kurtz făcu semn că înțeleșese și plecă.

„La dracu”! își zise Carl. Acum să vezi!”

Nu era îngrijorat de amenințarea regulamentului. Ce puteau să-i facă? Să-l mobilizeze? Să-l trimită în Vietnam?

Nu făcuse nimic grav, doar se răstise la Sorden și îi smulsese aparatul.

Lui Carl nu-i era teamă că va fi pedepsit. Dar îl cunoștea pe Olsen. Iar el își cunoștea îndatoririle de ofițer. Ceea ce-l supăra cel mai tare pe Carl era faptul că probabil va fi obligat să-i ceară scuze lui Sorden.

— Explică-te, Willstrom, îi zise în sfârșit Olsen, cu un aer deloc amical.

— Eu și Kurtz ne chinuiam să-i urcăm pe tipi la bord când acest...

Se abținu în ultima clipă.

— ... când acest locotenent a început să facă fotografii, ca și cum ar fi fost în vacanță. Și cred că regulamentul interzice fotografierea morților și răniților aliați. Și, făcând abstracție de regulament, consider asta o porcărie.

Sorden, stacojiu la față, vru să spună ceva, dar Olsen nu-l lăsă.

— Vei vorbi când îți va veni rândul, locotenente.

Tonul era și mai tăios decât cel folosit pentru Carl, ca să-i amintească lui Sorden că el, Olsen, era comandant de bord. Apoi se întoarse spre Carl.

— Totuși, ai fost la un pas de insubordonare.

— La un pas! exclamă Sorden indignat. E pur și simplu insubordonare și voi avea ac de jocul lui!

— Calmează-te, locotenente, bombăni Olsen. Acest incident trebuie considerat încheiat. E valabil pentru amândoi. Ați înțeles?

Carl dădu afirmativ din cap și își reținu zâmbetul. Sorden era furios, dar se resemnă și el.

— Nu mai vreau scandaluri de felul ăsta, Willstrom, zise Olsen. N-am să-ți cer scuze, strângeri de mâini, nici un fel de circ inutil. Fă-ți treaba ta și atât! Du-te după Kurtz la masă, mănâncă ceva și întorceți-vă aici, ca să păziți elicopterul până mâncăm și noi.

Carl dădu din cap, evitând să se uite la Sorden, și plecă. Exact înainte de a intra în bază, întoarse capul ca să se uite la aparat. Sorden și Olsen urcau în elicopter.

*

* *

Revenind la elicopter împreună cu Kurtz, Carl zări un bărbat care se îndrepta în aceeași direcție. Chipiul negru indica faptul că făcea parte din Batalionul 1 al Regimentului 9 Recunoaștere. Probabil că era unul dintre piloții de pe Cobra sau un membru al echipajului noului elicopter de recunoaștere.

Carl și mitraliorul sosiră în același timp cu celălalt, care se prezentă:

— Capitanul Jacobs.

Olsen și Sorden îl salutară pe căpitan – un tip înalt și foarte bronzat – și dădură mâna cu el.

— Sunt șeful Escadrilei de Recunoaștere. Aș vrea să vă mulțumesc, domnilor, că mi-ați luat astăzi oamenii de-acolo.

Olsen ridică mâna ca să protesteze împotriva mulțumirilor, dar căpitanul continuă, cu un accent de sudist, care îi amintea lui Carl un film vechi cu John Wayne.

— Mitraliorul va scăpa datorită vouă, zise el, cu un zâmbet încă obosit. Celălalt, pilotul, nu a supraviețuit. Tocmai am aflat că a murit în ambulanța care îl ducea la Bien Hoa.

Și privi cerul de un albastru perfect.

— Îmi pare rău, domnule căpitan, spuse Olsen. Nu puteam să facem mare lucru pentru el în elicopter.

— Vă mulțumesc, totuși, pentru că ați încercat.

După o ultimă strângere de mâini, cow-boy-ul plecă.

Carl se uitase la Sorden în timpul conversației și locotenentul păruse foarte stingherit când auzise complimentele căpitanului. Se întreba care ar fi fost reacția căpitanului, dacă i-ar fi spus că Sorden îi fotografiase pe camarazii lui în aceea situație. Dar îi promisese lui Olsen că incidentul era închis.

— Sunt ciudați tipii ăștia de la Recunoaștere, spuse Olsen. Individul ăsta ar fi trebuit să fie obișnuit să piardă oameni, nu? Vietcongii sunt pe post de pește, tipii de la Recunoaștere constituie momeala, iar Cobra e pescarul. Se întâmplă ca peștele să fie prins sau să mănânce momeala. Ciudat mod de a-ți câștiga viața!

Carl era de aceeași părere. Și încă ce viață! Acum era hotărât. În pofida tipilor arși, va cere să fie mutat la Batalionul 1 din Regimentul 9 Recunoaștere.

CAPITOLUL X

Luna martie trecu fără probleme: elicopterele de recunoaștere decolau aproape zilnic și Carl, efectuând misiuni banale de intenvență, se gândea numai la cererea lui de reangajare în armată și la permisia de treizeci de zile pe care i-ar fi adus-o asta.

Kim dispăruse într-o zi fără urmă. Nu înțelegea. Avea un post bun și el îi dădea un supliment, nu așa cum plătești o prostituată, ci cum faci cadouri unei iubite. Și așa, zi după zi, se văzuse obligat să revină la prostituatele de cinci dolari.

Nu-l mai vedea nici pe Sorden, dar, când îl întâlnea, îl saluta regulamentar, totdeauna cu același dispreț, iar Sorden zâmbea, ca și cum ar fi zis: „Îți voi veni de hac, ticălosule!”

*

*

*

Totul se schimbă la începutul lui aprilie. Vietcongi începură să tragă în mod regulat în Tay Ninh cu rachete și cu mortiere. Timp de șase zile, Carl ar fi putut să-și potrivească ceasul după începutul și sfârșitul bombardamentelor. Reîncepură misiunile ofensive și Carl trăgea mii de cartușe pe zi. Elicopterele grupei erau din ce în ce mai atinse, ba chiar și avioanele cu reacție erau atacate cu mitraliere grele.

Carl asistă la o întoarcere sinistră a aparatelor întregii escadrile, trimise să susțină infanteria, după o noapte de confruntări cumplită, împotriva a cel puțin trei batalioane de

vietcongi. Elicopterele primiseră misiunea să taie retragerea inamicului în Cambodgia.

În lumina zorilor, peste tot se vedeau cadavre de vietcongi.

— Trebuie să fi fost o încăierare tare de tot, zise Chrissen. Nimeni nu zicea nimic.

Elicopterele veniră să-i scoată pe infanteriști din bază, unii gata să continue lupta, cei mai mulți epuizați, cu privirea ațintită în gol, mergând printre cadavre – vreo sută.

Chrissen, unul dintre cei mai tineri piloți, abia dacă avea douăzeci de ani, asculta instrucțiunile provenind de la aparatul comandantului, care rămăsese în zbor. Carl zâmbi gândindu-se la Jolley, aflat sus, departe de acțiune, avându-l copilot pe Sorden. Probabil că se plictisea, și Carl era foarte mulțumit că nu se afla în locul lui.

Infanteriștii – niște puștani cu fețe de bătrâni – se îmbarcau în tăcere.

Undeva în juglă, mai rămăsese aproape o companie, care se ținea după urmele de sânge ale vietcongilor în retragere, încercând să păstreze contactul, fără să cadă într-o ambuscadă.

După cât înțelesese Carl, infanteriștii transportați cu elicopterul vor fi nicovala pe care avea să fie strivit inamicul.

Elicopterele făcură un viraj mare, depărtându-se de bază, ca să revină la o zonă de aterizare, cu mult înaintea punctului extrem atins de inamic. Cel puțin, așa se spera. Era interzis să se tragă, dacă nu erau atacați. Infanteriștii ieșiră din aparate, ca niște insecte verzi care își părăsesc mama ca să dispară în iarba înaltă.

După câteva minute, cu motoarele pornite, Chrissen transmise ultima informație:

— Vom încerca să prindem niște vietcongi reperați de Serviciul de Informații. Mergem mai întâi la Baza Grayson.

Carl nu se putu împiedica să compare Grayson, una dintre rarele baze încă intacte după bătălia din timpul nopții, cu ruinele celei pe care tocmai o părăsiseră. Infanteriștii întăreau sistemul de apărare cu seriozitate.

Aparatul în care se afla șeful grupei, cel mai bun prieten al lui Carl, Jolley, și cel mai mare dușman al său, Sorden, ateriză alături de cel al șefului misiunii. Un bărbat mic de statură, cu o ținută de junglă impecabilă și cizme bine lustruite, coborî din elicopterul șefului de misiune și alergă spre cel al șefului de grupă, ducând o hartă. După un minut, se întoarse la aparat, care decolă imediat. Trimise un mesaj tuturor elicopterelor aflate în așteptare, care decolară și ele, ducând soldații îmbarcați în acel timp foarte scurt.

Carl se uită la tinerii care plecau cu el și se înfioră. Nu de frică, nu. Era ceva mai vag. Un presentiment, impresia că ceva nu era în regulă.

Șeful de grup întinse operatorului radio o hârtie cu ultimele instrucțiuni, modificând încă o dată formația. Escadrila lui Carl avea să coboare, în timp ce a doua va rămâne pe orbită. De data asta, mitraliorii vor avea deplină libertate să tragă în zona de aterizare, iar el zărea fumul cenușiu pregătit pentru artilerie, care bombarda deja zona. Prin urmare, nord-vietnamezii se aflau în preajmă. Aveau de ales între a se retrage sau a se reangaja în luptă cu americanii. Mai exista și a treia soluție, pe care Carl o văzuse folosită de mai multe ori: vietcongi lăsau unități de întârziere de-a lungul liniei de retragere, ca să încetinească eventuala urmărire. Oricum, se aflau acolo. Carl era sigur de asta.

Tirul artileriei încetă brusc și primul grup de elicoptere coborî, sprijinit de escortă, aparatele Cobra, care, de la aproximativ o mie de metri, începură să tragă asupra zonei cu rachete și arme de mic calibru. După câteva secunde, mitraliorii primiră ordin prin radio să deschidă focul.

Infanteriștii îmbarcați trăgeau și ei. Carl țintea în iarbă, între copaci, la întâmplare. Nu avea importanță.

Aproape că aterizaseră, infanteriștii erau gata să sară, moment în care inamicul, bine camuflat, deschise focul. Infanteriștii se aruncară la pământ și se târâră până la câțiva metri de elicopter. Carl țintea o armă căreia îi vedea flama, ca să-i protejeze pe infanteriști, până când vor deschide și ei focul.

În vacarmul tirului încrucișat, al zgomotului motoarelor, al mesajelor radio care răsunau în urechi, Carl avea impresia că trăgătorul invizibil îl țintea pe el. În timp ce elicopterul decola, capul i se lovi cu brutalitate de perete. Probabil un glonț ricoșat din cască. Haide, încă nu era mort.

*

* *

— E casca ideală pentru povești de război, zise Chrissen, văzându-l cum cobora din elicopter. Ai noroc că încă mai ai capul întreg, adăugă el.

Carl își scoase casca din fibre de sticlă și fluieră printre dinți, descoperind punctul de intrare, lângă partea de deasupra a căștii, și dâra care urma curba până în partea din spate a capului. Auzise de acest gen de lovituri. Ba chiar cunoștea un mitralior din escadrila a treia care primise și el o lovitură ca asta în cască. Carl se uită cu atenție la gaură. Chiar dacă ar fi fost atins, probabil că nu s-ar fi ales cu ceva mai grav decât o zgârietură a pielii de pe cap.

Zgomotul ritmat al unui elicopter, care sosea singur, le atrase atenția. Carl îl recunoscuse pe 372, aparatul lui Jolley.

— Îl aduce probabil pe șeful grupului, ca să-l vadă pe prizonier și să încerce să obțină repede ceva de la el, spuse Chrissen, făcând un semn locotenentului Richter, pilotul elicopterului 372.

Aparatul ateriză la o oarecare distanță de restul escadrilei și, în timp ce Jolley și Kurtz se ridicau ca să deschidă ușa

piloților, șeful de grup stătea încă cu căștile radio la urechi, conversând cu cineva. După un moment, sări din aparat și se îndreptă cu un pas iute spre bază. Chiar de unde se afla, Carl vedea că marele șef era foarte agasat.

După ce șeful dispăru, își luă casca și se duse să-i arate lui Jolley, în elicopterul lui, cum scăpase ca prin urechile acului. Cu un aer nepăsător, zvârlea casca dintr-o mână în alta, fluierând ușurel, până când auzi niște voci furioase.

Jolley și Kurtz le auziră și ei, și Jolley, zâmbind cu toată gura, îi făcu semn să nu se apropie. Apoi îl atinse pe umăr pe Kurtz, ca să-i facă semn să-l urmeze, și se îndreptă spre Carl. În spatele lor, de cealaltă parte a elicopterului, Willstrom îl vedea pe Richter certându-se cu Sorden. Nu auzeau ce-și spuneau, dar Sorden era ocărât rău de tot, asta era evident. Carl se întoarse spre Jolley, care continua să zâmbească. Probabil că, de data asta, Sorden depășise limitele.

Carl era la mai puțin de zece metri de șefii de bord, când auzi începutul unui foc de baraj de mortiere, ascuns în jungla din jur. Jolley îl auzise și el și, în fracțiunea de secundă dinaintea impactului obuzelor, cei doi se aruncară la pământ.

Cu urechile țiuind din cauza primei explozii, Carl ridică ușor capul, destul cât să-și pună casca. Pământul se cutremura sub el, dar poate că el tremura pe pământ... Nu avea ce să facă, decât să reziste impulsului de a se ridica și de a alerga în căutarea unui adăpost.

Un impact foarte apropiat îl făcu să se lipească și mai mult de sol, sub pietrele și pământul care cădeau peste el. Abia atunci auzi strigăte.

Carl întoarse capul în direcția lui Jolley și Kurtz. Acesta din urmă gemea ca un animal doborât, având brațul tot secționat de la cot.

Preț de o secundă, Carl nu înțelese de ce Jolley nu venea în ajutorul mitraliorului său. Îl strigă, alergând cei câțiva metri până la el.

— Hei, Jolley!

Se așază în genunchi lângă el, fără să ia în seamă obuzele de mortier care continuau să cadă. Jolley zăcea cu brațele în cruce, alături de Kurtz, care gemea întruna. Pământul absorbea deja sângele care curgea din umerii șefului de bord. Capul lui Jolley era aproape complet detașat de gât. Un moment, Carl își simți sângele bătând cu violență în propriul său cap și se clătină. Tânguirile lui Kurtz îl readuseră la realitate: supraviețuitorul. Își luă privirea de la capul smuls al prietenului său și se concentrează asupra brațului soldatului.

Într-un colț al minții sale, își dădu seama că tirul de mortier încetase. Îl forță pe Kurtz să stea întins și tăie o bucată din cealaltă mânecă a mitraliorului cu un cuțit de buzunar. Kurtz se uita la el fără să-l recunoască. Willstrom îi legă brațul și îl strânse, folosindu-se de mânerul cuțitului.

Richter și Sorden se apropiau. Richter aruncă o privire spre Jolley, apoi se aplecă să-l ajute pe Carl să-l ridice pe Kurtz. Richter îl ajută să stea în picioare și porni cu el spre elicopter.

Sorden stătea nemișcat, uitându-se prosteste la Jolley, în timp ce Carl lua de jos antebrațul lui Kurtz și i-l întindea. Sorden se uită la Kurtz cu un aer întrebător, fără să facă vreun gest ca să-l ia. Carl îi aruncă atunci membrul smuls. Locotenentul, cuprins de panică, avu totuși reflexul de a prinde brațul, se întoarse în loc cu stângăcie și fu gata să calce pe corpul lui Jolley. Privirea lui o întâlni pe cea a lui Carl, care îi zise pe un ton amenințător:

— Unde ți-e aparatul, ticălosule? Ia-l și vino să faci o fotografie! Pe urmă, o să te mierlesc!

Erau singuri față în față, și Sorden văzu atunci ura din ochii lui Carl. Ura, și adevărul amenințării cu moartea. După ce Sorden plecă, Carl se aplecă peste cadavrul lui Jolley. Ar fi vrut să plângă, dar nu avea lacrimi.

Mustața fostului șef de bord era plină de sânge deja aproape uscat. Ochelarii rămăseseră alături de capul tăiat. Carl îi puse un braț sub picioare și celălalt braț pe sub subsuori, ridicând și capul pe care îl ținea de păr. Ajunse, transportându-l pe prietenul său, când Richter și Sorden terminau ultimele pregătiri înainte de decolare.

Richter îl instalează pe Kurtz cât putu de bine. Sorden se afla în postul de pilotaj. Richter îl prinse pe Jolley de picioare și îl trase încetișor pe podeaua cenușie. Ridică ușor capul spre Carl și zise:

— Nasol, nu-i așa, Uimitorule?

Ce ar fi putut să zică? Jolley era în echipă de mult timp. Carl făcu un semn cu capul în timp ce rotoarele porneau. Îl zări pe Sorden, care se uita la el. Nici o urmă de aroganță, doar o frântură de spaimă în ochi. Ceva nu se potrivea. Richter se luase de Sorden exact înaintea atacului. De ce?

Carl se simți brusc epuizat. Era reacția, și se întoarse la propriul său aparat, încercând să se gândească la altceva decât la Jolley. Mai fusese atins un elicopter. Nu mai rămăseseră din el decât un morman de cenușă și o bucată din coadă.

Când ajunse la aparatul lui, nimeni nu-i zise nimic. La ce bun? Examinau elicopterul, căutând eventualele avarii. Carl vru să facă și el același lucru, dar, brusc, picioarele refuzară să-l mai susțină și plămânii să mai respire. Reuși să se așeze jos înainte de a cădea, izbucnind, în sfârșit, în lacrimi.

*

* *

Se zvonea că atacul neobișnuit cu mortiere de la prânz ar fi putut să fie provocat de un sublocotenent care, violând regulile de securitate, anunțase la radio că îl transportau pe șeful grupului, dând numele și gradul în loc de siglă. Probabil că mortierele se aflau acolo de mai mult timp și se folosiseră de ocazie.

Totul se potrivea. Colonelul păruse agasat. Richter îl certase pe Sorden. De ce? Și Jolley răsese. De ce? Și spaima lui Sorden trebuia să fi avut și ea o motivație.

Carl găsisese deja răspunsul. Dar voia să se convingă. Cum? Evident, nu se putea duce la Sorden să-l întrebe. Și, firește, nici la Richter. Jolley era mort, iar Kurtz probabil deja în curs de evacuare. Dar cu siguranță că mai era cineva la bază care știa. Voia să facă parte din următoarea legătură cu Grayson.

Dacă zvonul era fondat, Sorden era de vină pentru trei morți și câțiva răniți, printre care și Kurtz. Atunci, Carl luă hotărârea să mai fie un mort.

Sorden va muri în Vietnam sub focul inamicului, într-un fel sau altul. Willstrom se uită la sacul în care ținea Kalașnikov-ul. Și nu se grăbea. Furia lui nu era o explozie, ci un foc înghețat care avea să dureze toată viața.

CAPITOLUL XI

Casa Albă autorizase, de două luni, intervențiile în Cambodgia. Era ceea ce aproape toți soldații americani din provinciile de frontieră – blindatele, aviația, infanteria – așteptau de mult timp: să atace sanctuarul vietcongilor. Noii soldați luau locul celor vechi și, în câteva săptămâni, erau considerați aproape veterani. Și veneau cu povești incredibile.

— Îți dai seama, Uimitorule? îi zise unul dintre ei. Există tineri care manifestă împotriva „turismului” nostru în Cambodgia!

Ba Carl auzise chiar că Garda Națională trăsesese în studenți.

— Eu, spunea altul, i-aș lichida pe toți protestatarii!

— Eu aș manifesta împotriva acestei porcării de război, dacă n-aș fi mobilizat.

Carl nu prea știa ce să mai creadă. Singurul lucru de care era sigur era faptul că cei care protestau împotriva invadării Cambodgiei nu înțelegeau nimic din ceea ce se petrecea de-a lungul frontierei acestei țări „neutre”, de unde veneau cei care îi ucideau pe americani. Se întreba chiar dacă va lua cele treizeci de zile de permisie, pe care le primea în urma reangajării...

*

*

*

Carl însemnă cu o cruce cea de a unsprezecea zi dinaintea plecării în permisie. Armata, în infinita sa înțelepciune, luase

hotărârea să-i acorde o permisie, deoarece avea să se reîntoarcă în paradisul tropical. Un galon mititel, în cursul unei ceremonii scurte. Nu se băuse nimic. Un cuvânt de felicitare din partea șefului escadrilei, și atâta tot. A doua zi, la cinci dimineăta, plecau în misiune.

În orice caz, Carl primea acum o soldă mai mare, fără a mai pune la socoteală prima de luptă, prima de serviciu în afara țării și primele de zbor. Carl îl ajută pe Slaker, mitraliorul, să încarce munițiile. Exact înainte de decolare, îl întrebă pe Jurgens:

— Chiar e atât de rău, domnule locotenent?

Șeful de grupă, Jurgens, zâmbi și răspunse:

— N-ar trebui să expunem oamenii atât de prețioși ca tine în acest fel de plimbări, Uimitorule. E un batalion vietcong, poate două, care i-a prins la strâmtoare pe infanteriști. Asta face susținerea aeriană destul de grea, chiar și pentru aparatele Cobra.

Mai cunoscuse acest fel de situații. În zbor, grupa fusese prinsă din urmă de escortă, două escadroane de aparate Cobra, cu gura de rechin care părea că are un rictus de animal înfometat.

Sub avioane, nenumărate cratere de bombe semănau cu mii de piscine rotunde, a căror apă albastră reflecta soarele spre cer. Craterele cele mai vechi erau deja mărginite de verdeață: natura se străduia să-și vindece rănilor de război, și Carl știa că, dacă bombardamentele ar fi încetat, ar fi fost de ajuns vreo zece ani pentru ca jungla să-și reintre în drepturi. Dacă luptele s-ar fi oprit vreodată... Căci era deja cel mai lung război din istoria Statelor Unite.

Jurgens dădea acum instrucțiuni prin radio. Grupa va merge direct asupra zonei de aterizare controlată de inamic, cât mai repede și trăgând cât mai intens posibil. Apoi vor coborî rapid asupra părții unde se aflau infanteriștii americani, cu fața spre nord-vietnamezi, ca să fie recuperați. Aparatul lui

Carl va fi, deci, cel mai aproape de cea mai mare concentrare inamică. Dar poate că aparatele Cobra îi vor ține le respect. Planul lui Jurgens părea bun. Cel puțin, pe hârtie...

Carl respiră adânc, se asigură că vesta antiglonț era bine legată și, exact în acel moment, avioanele din față deschiseră focul. Auzi la început riposta mitralierelor chinezești și a armelor Kalașnikov. Atunci, aparatul său ajunsese deasupra luminișului și tirul inamic deveni imediat de o violență extremă. Era inutil să caute o țintă: era destul să tragi.

Pentru Carl, universul se redusese curând la fulgerele din junglă și la umbrele care nu puteau să fie decât nord-vietnamezii care înaintau. Deschise focul.

— Coborâm, zise vocea încordată a lui Jurgens în radio. Continuați să trageți, dar atenție la ai noștri! Ar trebui să iasă dintr-o secundă în alta.

Mitralioul acoperea dreapta. Carl, stânga, și continua să tragă. Când elicopterul atinse pământul, infanteriștii se năpustiră spre el, în ciuda echipamentului greu. Carl auzi tirul armelor lor de asalt M-16 amestecându-se cu cel al mitralierelor de pe elicoptere, în încercarea de a ține inamicul la respect. O altă escadrilă de aparate Cobra făcu o trecere, trăgând o salvă de rachete asupra unei margini a junglei, unde Carl își concentra și el tirul. Rachetele atinseră o siluetă îmbrăcată în negru, care se prăbuși imediat.

Escadrila depăși punctul periculos și făcu un viraj strâns spre stânga, oferindu-i lui Carl o clipă de relaxare. Pasagerii lui păreau mulțumiți că fuseseră scoși din zona de tir.

Șeful grupului prezenta situația prin radio. Avuseseră noroc! Nimic grav la aparatul lui și, printr-un miracol, în ciuda violenței tirului inamic, nu se înregistraseră pierderi omenești, doar doi infanteriști răniți ușor, în timp ce alergau spre elicoptere. Incredibil! Răspunsul era mai puțin optimist. Comandantul de la sol anunța că, în ciuda forțelor lor reduse la jumătate, intervenția nord-vietnamezilor se intensifica.

Carl confirmă recepția și se uită la Sorden pe deasupra infanteriștilor. Copilotul părea cuprins de panică, în fața tabloului de bord. Își ștergea sudoarea care îi curgea pe față. Grupul ateriză la baza de unde infanteriștii aveau să plece spre ultima lor etapă spre Vietnam. Ieșiră, schimbând priviri relaxate. Unul dintre ei dădu mâna cu Carl și îi mulțumi în trecere. Era foarte plăcut. Se întreba câți dintre cei pe care îi scosese din focul luptei aveau să moară în altă parte, la întâmplare, într-un alt colț de junglă.

Totdeauna crezuse că va avea un presentiment al propriei sale morți, al acelei întâlniri cu conducătorul *jocului*. Poate că imaginea lui Wiley murind era o prevestire, dar nu o mai avusese de un timp. Se întreba dacă era mai bine să cunoști momentul fatal dinainte sau să n-ai habar de el până la sfârșit. Deodată, elicopterul ajunsese lângă zona de aterizare, solicitându-i întreaga atenție.

Aparatele Cobra se aflau în continuare în acțiune, încercând să întârzie înaintarea vietcongilor. Cele zece elicoptere de evacuare aterizară în luminiș, participând la acțiune cu tirul celor douăzeci de mitraliere ale lor. Aerul era plin de un miros înțepător de praf de pușcă ars, care lui Carl îi plăcea la nebunie. Alte fulgere țâșniră, mai aproape de zona de aterizare, urmărind secerarea unor vieți. Carl riposta și, peste vacarmul motoarelor și al propriei sale mitraliere, auzea focul inamicului și zgomotul proiectilelor care străpungeau carcasa fragilă a aparatului său.

— Aterizăm! zise Jurgens cu o voce puternică și vibrantă.

Aici? Dar era mult prea aproape! Elicopterul se legăna sub greutatea infanteriștilor, care săreau pe patine mai înainte ca aparatul să fi atins pământul.

În același moment, mitraliorul strigă în interfon:

— Vin vietcongi! Scoate-ne de-aici!

Mitraliorul nu mai trăgea regulat, și Carl auzi strigăte răgușite, detunături de puști M-16 din interiorul elicopterului,

precum și de arme Kalașnikov în apropiere. Apoi mitraliorul își reluă tirul, în rafale neregulate, ca apoi să înceteze definitiv.

— M-au nimerit! Ajutor, Uimatorule! Ajutor!

Carl strigă un soldat în momentul în care Jurgens începea să decoleze.

— Ia-l pe mitraliorul meu! E rănit!

Soldatul, lac de nădușeală, se întoarce spre mitralior. Carl auzi pe cineva strigând. Strigătele fură oprite de o explozie enormă, care zdruncină elicopterul ca pe o jucărie. Aparatul fu gata să se prăbușească pe partea stângă și câteva corpuri căzură, expulzate de a doua explozie.

Carl simți o mână enormă smulgându-l din elicopter și însoțindu-l în căderea sa spre pământ. Fluxul timpului încetini și, în timp ce cădea, mintea lui înregistra fotografii. Clac! Pala rotorului intrând în pământ, săpând o gaură înainte de a se rupe. Clac! Fețe cuprinse de panică, torsuri răsucite, brațe și mâini, întreg elicopterul sărind în aer.

Cu răsuflarea tăiată de cădere, reuși totuși să se ridice, dar un soldat căzu peste el și îl strivi pe pământ. Se forță să rămână pe burtă un moment, iar celălalt căzu alături. Cineva îl apucă de umăr și strigă la el. Carl depărtă mâna ca să arate că era conștient.

— Du-te să iei alt elicopter! strigă soldatul, în genunchi, țintind între copaci, undeva deasupra capului lui.

Carl se întoarce brusc, căutându-și cu privirea aparatul. Revenise direct pe patine, după răsturnare. Toată partea dreaptă părea cuprinsă de flăcări, dar se mai zărea mișcare pe scaunul pilotului, și Carl se repezi într-acolo. Deschise ușa și îl ajută pe Jurgens să iasă din curele. Flăcările îi atingeau partea din spate a capului, arzându-i părul pe care casca nu-l mai proteja. Imediat ce fu eliberat de curele, Jurgens se aruncă afară, lovindu-se de Carl, pe care îl trase după el la pământ. Jurgens se sculă primul în picioare și îl ajută să se ridice.

Willstrom se uita la infernul din care scăpaseră, dar Jurgens îi strigă:

— Au plecat toți! S-o ștergem și noi!

Carl văzuse totul dintr-o privire: aparatul ardea în întregime și zărea silueta lui Sorden atașată încă de scaun, cu capul aplecat în față. În locul mitraliorului nu mai rămăsese nimic. De data asta, cu pilotul și infanteriștii supraviețuitori, se repezi spre elicopter.

Doi infanteriști alergau la fel de repede pe cât le permitea camaradul rănit pe care îl duceau, în timp ce un al patrulea îi acoperea cu tirul său. Jurgens se aplecă să ridice un al cincilea, care era însă mort. Carl se plasă lângă trăgător, trăgând și el cu Kalașnikov-ul.

O voce îi spunea: „Nu te prosti! Cară-te, idiotule! Nu ești la cinematograful!”

Dar continua să tragă rafale scurte, conștient că munițiile erau aproape pe sfârșite, dar și de minunatele aparate Cobra, care veniseră să-i protejeze pe soldații aflați în retragere. Cu toată teama care îl stăpânea, își zicea că nu văzuse niciodată nimic mai frumos decât acei cumpliți negustori de moarte.

Rămase foarte repede fără muniții. Îl avertiză pe soldat, se întoarce și o luă la fugă, ca și ceilalți. Soldatul veni după el. Carl nu-și mai simțea picioarele, iar plămânii păreau că sunt plini cu foc.

Elicopterele erau acum aproape. Brusc, niște mâini îl apucară cu violență, în momentul în care patinele aparatului părăseau solul. Soldatul, cu un pas în urmă, se agăță de picioarele lui Carl, lovindu-l cu carabina peste genunchi. Strânse din dinți și apucă brațul întins spre el.

Elicopterul părăsea bălălia și Carl fu ridicat în elicopter împreună cu soldatul. Se prăbuși lângă scaunul șefului de bord, un tânăr din escadrila a treia, pe care abia dacă îl cunoștea. Îi adresează un zâmbet vag, întârziind pe cât posibil tremurul care pune stăpânire pe el. Îi trecu prin minte că

poate era rănit, dar o examinare rapidă îl făcu să descopere doar o zgârietură la genunchi și uniforma ruptă în câteva locuri.

Se uită în jur, îl văzu pe soldatul care alergase în urma lui și îi strigă:

— Ai văzut ce s-a întâmplat cu elicopterul? Ce ne-a lovit?

Soldatul, un tânăr negru epuizat, se apropie de Carl.

— Nenorociții ăia de vietcongi au ieșit din junglă. Unul ți-a înjunghiat mitraliorul. Și altul a tras în noi de afară. Pe toți dracii, am crezut c-o s-o mierlim cu toții!

Dădea din cap, nu prea convins că scăpaseră. Zona de aterizare păstra rămășițele lui Sorden amestecate cu cele ale mitraliorului.

Carl nu-l regreta pe Sorden. Vietcongi îi scutiseră să-l omoare chiar el pe locotenent. Dar spera, totuși, ca celălalt să fi murit repede și fără suferință, și fără să fi ars de viu.

Se sprijini cu spatele de perete și închise ochii, legănat de mișcarea regulată a palelor rotorului.

CAPITOLUL XII

Dumnezeule mare! În sfârșit, înapoi în Vietnam! La el acasă! Revederea Statelor Unite, în permisie, fusese ceva cumplit. Casa, părinții, ce bucurie fusese la început! După care conversațiile se împotmoliseră. Ce să spună?

„Mamă, acum două zile, unul dintre prietenii mei a ars de viu și era gata să mor și eu.”

Nici vorbă. Tatăl lui ar fi înțeles. Trecuse prin asta. Dar asta nu făcea mai ușoară conversația.

Cina din prima seară nu fusese deloc o reușită. Mama lui îl întrebase dacă avea să fie repartizat aproape de casă: nu le scrisese că se reangajase. Când le spuse că urma să se reîntoarcă acolo pentru șase luni, mama lui izbucnise în lacrimi. Tatăl său îl privise cu tristețe și mândrie.

Reîntâlnirea cu colegii de liceu nu fusese mai grozavă. După patru zile, era complet dezamăgit. Își petrecea timpul la părinți, uitându-se la televizor și bând bere. Seara se ducea în baruri care nu-i plăceau, după cum nu-i plăceau nici femeile americane.

La început, urmărea știrile despre Vietnam și despre protestele împotriva războiului. Apoi renunțase: erau total lipsite de interes, în comparație cu realitatea de acolo! Visa noaptea mortiere și aparate Cobra care veneau în picaj spre jungla întunecoasă.

Își lăsase părinții cu lacrimi în ochi.

— N-am vorbit prea mult, fiule, spusese tatăl său. Dar cred că te cunosc bine. Vreau să-ți spun că sunt mândru de ceea ce faci și, mai ales, de ceea ce n-ai făcut.

*

*

*

Soarele cald din Vietnam îl îmbrățișă ca pe un vechi prieten. Unul dintre răcanii care sosiseră o dată cu el îl întrebă dacă omorâse mulți vietcongi. Carl nu răspunse, așa că puștiul insistă:

— Eu o să lichidez o grămadă. Îi urăsc.

— N-ai fost niciodată aici, zise Carl. Cum de-i urăști atât de tare?

— Fratele meu a fost în Vietnam și îi ura. Așa că îi urăsc și eu.

Carl îi zise că judecata lui lăsa mult de dorit. Apoi se duse să caute un elicopter care se întorcea la Tay Ninh. Faptul că se afla din nou într-un elicopter, chiar dacă doar ca pasager, curentul de aer care îi lovea fața, munții Nui Ba Den, ca un dinte de dragon, toate astea însemnau că se întorsese la el acasă.

*

*

*

Carl găsi cu ușurință acea parte a bazei pe care o căuta: Batalionul 1 din Regimentul 9 Infanterie Aeriană, având ca insignă două săbii încrucișate, indicând numerele escadroanelor și regimentelor, scris cu galben peste tot, și pălăriile Stetson negre, purtate de aproape toți ofițerii și de câțiva soldați.

Carl se prezentă la sala de raport și își arătă actele. I se spuse să-l aștepte pe sergentul-major. O ușă, pe care scria „sergent-major Grimes” se deschise scârțâind.

— Căpitanul e aici, Willstrom, zise Grimes.

Bătu la ușa căpitanului și intră, urmat de Carl.

— A sosit caporalul Willstrom, domnule căpitan. E omul nou pentru Escadrila de Recunoaștere.

Carl luă poziție de drepti.

— Pe loc repaus, Willstrom. Stai jos, sergente, zise căpitanul, arătând spre singurul scaun disponibil.

Se uită o clipă la Carl și îi deschise dosarul. Grimes, un bărbat în jur de patruzeci de ani, cu părul șaten deschis și ochi albaștri, avea o privire aproape amabilă pentru un subofițer de carieră.

Căpitanul McKenny avea o față colțuroasă și părul brun tuns scurt, care îi făcea nasul și mai proeminent decât era. Se așează mai bine în fotoliu și se uită la Carl.

— Totdeauna avem nevoie de oamenii cu experiență, Willstrom, zise el. Văd că pentru reangajare ai cerut să fii repartizat la Recunoaștere.

— Da, domnule căpitan!

McKenny se aplecă în față, bătând darabana cu degetele pe masă.

— Nu s-ar putea să te răzgândești? Să-ți explic, Willstrom. Întâmplarea face ca efectivele Escadrilei noastre de Recunoaștere să fie complete, în timp ce Escadrila de Transport și legătură are nevoie de un conducător bun. Ai fost un șef de bord bun pe aceste aparate, ai putea să ne fii de folos.

Se uită în ochii lui Carl și continuă:

— În privința informațiilor, se dă totdeauna satisfacție celui interesat. Dar trebuie să-ți spun că, dacă ții neapărat la recunoaștere, vei acționa în rotație cu ceilalți observatori. Prin urmare, nu vei zbura prea mult. În timp ce la Transport și legătură, îți vor da propriul tău aparat și toate firele de zbor pe care le dorești.

Carl era teribil de jenat. Nu voia să se pună rău cu șeful, dar visa la Recunoaștere de cinci luni.

— Mi-ar plăcea, totuși, să fac o schimbare, domnule căpitan.

— Bine. Grimes, trimite pe cineva să-l anunțe pe sergentul Hearndon.

Apoi, către Carl:

— Fii binevenit, Willstrom. Până când vine șeful tău de escadrilă, dacă ai de pus întrebări...

Carl se simți mult mai relaxat. Era acceptat. Se uita la pălăria neagră agățată de un umeras.

— Mi-ar plăcea să am și eu o pălărie ca asta.

McKenny râse amabil.

— Nici o problemă. O să te coste douăzeci de dolari. Altă întrebare?

— Da, domnule căpitan. Unul dintre prietenii mei, din fosta mea grupă, mi-a vorbit de limitele de tir și de schimbări în condițiile de intervenție.

Tăcu, zărind o umbră de agasare pe fața lui McKenny.

— Da, au avut loc schimbări, dar, în ansamblu, nu afectează escadrilele de recunoaștere și de intervenție. În cele mai multe zone unde vei acționa, tirul este liber. Presupun că ești așteptat de sergentul Hearndon.

Carl luă poziție de drepti, salută și ieși. În sala de raport, Grimes îl prezentă unui sergent-major mic și solid, care îi strânse mâna, zâmbind.

— Fii binevenit, zise el cu un accent sudist. Escadrila este completă, dar o să-ți găsim și ție ceva.

Hearndon îl conduse la magazie și, pe drum, Carl începu să-l cunoască puțin: nouă ani de serviciu și se apropia de vârsta de treizeci de ani. Era prima sa ședere în Vietnam și aștepta cu nerăbdare sfârșitul ultimelor două luni ca să se reîntoarcă la soția și la copiii lui din Georgia.

După ce Carl își luă în primire armele – o pușcă M-16 și un revolver de calibrul 45, tare „obosit” –, merseră acolo unde avea să locuiască de acum înainte.

— Păstrează pistolul la tine tot timpul. Pușca însă poți s-o lași în hangar, când nu te folosești de ea. Avem o mică armurerie.

Carl pipăia sacul în care avea arma Kalașnikov.

— Care e regula aici în privința folosirii armelor luate de la inamic?

— În mod oficial, știi foarte bine, este interzis. Dar oscarii preferă Kalașnikov-ul.

— Ce sunt oscarii? Nu vă cunosc jargonul.

Hearndon îi ținu o mică lecție. Astfel, oscar era observatorul. Cele trei escadrile ale grupei erau: alba în zborurile de recunoaștere, roșia pe aparate Cobra, albastră pe aparate Huey de transport.

— Cred că ai zburat pe aparate Huey. O lună-două, vei fi oscar. Vei învăța să pilotezi, în cazul în care pilotul ar fi rănit.

Ajunseră la baracă. Sergentul-major făcu prezentările și, după ce plecă, Carl fu sigur că nu va regreta mutarea. Sergentul Slute și îl invită să stea pe o ladă de muniții și îl întrebă:

— Reangajat?

— Da. Am făcut un an în compania A din Regimentul 229. După care am vrut să schimb. Și iată-mă aici.

— Bravo! zise alt tip. O rămă în plus pentru cârlig. Ai sosit tocmai când ne mutăm. Ne duce la Song Be.

Carl fusese de câteva ori acolo și știa că nu era un confort prea grozav.

Între timp, meraseră la popotă, unde meniul nu era mai bun decât cel pe care îl știa el.

CAPITOLUL XIII

Următoarele două săptămâni au fost obositoare: puține zboruri și multe pregătiri pentru mutare. Dar învăță să-și cunoască noii camarazi și spiritul lor de trupă. La rândul lor, aceștia îl primiră bine, așteptând, totuși, să-l vadă în acțiune.

În câteva rânduri, avu ocazia să treacă la conducerea elicopterului, destul de mult ca să regrete că nu făcuse școala de pilotaj. Trecerea în razant deasupra junglei: un covor tulburat în mare viteză, un peisaj panoramic la o viteză medie. Avea impresia că e un animal de pradă la pândă, dar nu văzu nimic altceva, în timpul acestor zboruri, decât țărani în orezăriile lor, împreună cu bivoli.

Mutarea a fost dificilă așa cum se prevăzuse: cu camioanele și cu elicopterele.

— O să fim cazați ca niște vagabonzi, zise unul, pe nume Lighter.

Avea aproape doi metri înălțime și era forțat să se aplece ca să nu se lovească cu capul de partea de sus a culoarului.

— Te obișnuiești până la urmă, zise Carl.

— Din moment ce oamenii sunt reangajați în afurisita asta de armată, avem ce merităm, spuse Swanson. Ai stat prea mult în țara asta. Te-a bătut soarele în cap.

— Trântorilor! se răsti Hearndon. Ar fi mai bine să vă puneți pe treabă, în loc să vorbiți verzi și uscate.

*

*

*

Carl era frânt de oboseală. Ar fi putut să-și ofere o lună de repaus la pat. Descărcaseră tone de muniții ca să umple rezervele buncărelor. Dar uitaseră să umple dușurile...

Când reveni la buncăr, găsi câțiva băieți care jucau cărți. Slute îi zâmbi.

— Hei, Uimitorule, amice!

Îl adoptaseră cu poreclă cu tot.

— Hearndon spune că ai trudit atât de mult, cu Lighter, la muniție, încât vei avea prioritate la folosirea ei. Cu Animalul, la cinci.

Lighter mormăi și se prefăcu că aruncă o grenadă în Slute.

Carl auzise, de o săptămână, că se vor întoarce curând în Cambodgia. Nu întreaga armată, nici măcar divizia. Doar câteva unități de elicoptere, pentru susținerea sud-vietnamezilor, care nu erau incluși în ordinul de retragere și erau atacați de întăririle nord-vietnamezilor. Dacă era adevărat, s-ar fi sfârșit cu monotonia de care se plâneau toți.

Slute îi sfătui să se ducă toți la culcare. Carl îl ascultă și adormi buștean. Când îl scuturară ca să se trezească, se dezmetici cu greu și fu gata să dea cu capul de tavanul prea jos. Nu era totdeauna apă pentru bărbierit și se duse la popotă unde urmă un mic dejun lipsit de interes. Numai cafeaua îl ajută să se mai trezească puțin. Lighter făcu semn că era ora plecării. Curând avea să se ridice soarele și trebuia să decoleze înainte.

Animalul, un locotenent enorm, se afla deja la aparat, pregătind zborul cu ajutorul lanternei. Carl nu mai zburase niciodată cu el, dar totul îi spunea că era mai demn decât toți piloții de recunoaștere. Ba chiar trăgea cu pistolul în infanteriștii inamici, cu o mână, în timp ce cu cealaltă pilota, și se spunea că omorâse două sute de vietcongi. Dar fusese doborât de trei ori, pierzând un observator și doi mitraliori. Carl își zicea că, împreună Animalul și cele o sută de kilograme ale sale, elicopterul se apleca cu siguranță în partea pilotului.

Animalul râse.

— Nu-ți face griji. O să decolăm. Dar nu m-ar deranja deloc dacă ai avea mai multă carne pe oase.

După care decolară, pentru inspecția matinală în jurul bazei. Nu părea diferit de Tay Ninh, poate ceva mai mare. În orezării, printre țărani, copiii în zdrențe făceau, din când în când, cu mâna elicopterelor.

— E plin de viitori vietcongi, mormăi Lighter în interfon.

— Fii politicoș, soldatule, zise Animalul. Cunoști consemnele.

— Auzi, Animalule! Într-una din zile, micuții puști nevinovați te vor lichida și sper să nu fii cu tine!

Carl auzise că Animalul era foarte strict în privința ținutelor pe care le permitea trăgătorilor săi. Lighter era cu totul altfel: se zicea că cei uciși de el nu erau toți vietcongi.

Zorii roșiatici apărură pe drumurile și pisteles din ce în ce mai frecventate. Nimic mai mult.

— Avem o zonă de recunoaștere exact pe frontieră, zise Animalul.

Carl avu impresia că poate vor trece „din greșeală” frontiera. Când Animalul anunță că se aflau pe linia roșie, Carl își zise că poate o trecuseră ca să intre în Cambodgia. Nici unul dintre ei nu cunoștea regiunea, dar fuseseră conduși acolo de un aparat Cobra și acolo aveau să-și înceapă treaba.

Animalul coborî la rasul junglei, care nu era chiar atât de densă ca în alte locuri cunoscute de Carl.

— O pistă la ora trei, zise Lighter.

— Am înțeles, răspunse Animalul, făcând un viraj strâns spre dreapta.

Carl făcuse destule zboruri de recunoaștere ca să deteste această parte a misiunii.

— Merge direct spre vest, zise Animalul prin stația radio.

Adică, evident, Cambodgia, și toată lumea, din cele două aparate, știa asta. Zbură câteva minute de-a lungul pistei,

pierzând-o din vedere din când în când, ca să o regăsească curând.

Carl vru să întrebe la telefonul interior unde erau, dar ceilalți doi văzuseră deja ce aveau dedesubt și de jur împrejurul lor: barăci bine camuflate, vizibile printre copaci, legate între ele prin cărări înguste.

— Se văd o mulțime de barăci, zise Animalul către Cobra. Grupate câte zece, dar nu se vede nimeni în jur. Vom face o recunoaștere în forță, ca să vedem dacă îi putem scoate din barăci.

Lighter trase imediat cu mitraliera, care lui Carl i se păru mult mai zgomotoasă decât cea de pe aparatele Huey. Animalul își părăsi prima țintă, deoarece nu obținu nici o reacție. Lighter continuă tirul asupra altor barăci și Carl îl auzi pe Animal strigând:

— Lichidează-l!

Elicopterul făcu un viraj atât de strâns, încât lui Carl i se făcu greață. Preț de o fracțiune de secundă, zări o siluetă îmbrăcată în negru pe una dintre cărări. Apoi Animalul îi acoperi vederea și nu mai putu să „urmărească” decât cu urechile ce se petrecea jos, în junglă.

Lighter trăgea fără întrerupere, iar Carl se întreba ce-l făcuse pe om să-și părăsească adăpostul, ca să se expună cu certitudine tirului elicopterului.

— Bine acționat! zise Animalul, pe un ton mai calm, când Lighter încetă să mai tragă. Acum, vom încerca să înțelegem de ce era atât de grăbit să părăsească acea baracă. Haide și trage în ea.

Lighter deschise focul asupra barăcii în timp ce Animalul anunța Cobrei moartea vietcongului. În același moment, răsună o explozie enormă, care zdruncină puternic micul aparat.

Animalul exclamă cu violență:

— Pe toți dracii!

Flăcări înalte, amestecate cu fum negru, țâșniră din ce mai rămăsese din baracă, arzând tufișurile și copacii.

— Auzi, mitraliorule, s-ar zice că ai distrus rezervele de carburanți ale vietcongilor. Ia privește!

Animalul se lipi de speteaza scaunului, și Carl putu să vadă rezultatele atacului lor. Nu era de mirare că vietcongul preferase să se supună tirului mitralierei!

Animalul anunță Cobra și începu să se rotească în jurul altor barăci, lăsându-l pe Lighter să tragă cu mitraliera și să arunce grenade incendiare. Acum nu se mai auziră explozii, dar se iscară flăcări și fum.

Carl vedea că unele barăci fuseseră revopsite în verde, în timp ce altele rămăsese de un galben decolorat de căldură și timp. Probabil că vietcongiile fuseseră surprinși în plină operațiune de camuflare de primăvară.

Carl simțea că nu putea să-și păstreze totdeauna postul de observator, lăsând pilotatul pe seama Animalului și tirul pe seama lui Lighter. Deocamdată, de când se afla în recunoaștere, tot ce făcea era să se uite la cer.

— Ei, Oscar, ia uită-te. Acolo unde e carburant, trebuie să fie neapărat și cineva care îl folosește. Cred că, dacă vietcongiile îl țin într-o baracă, fac asta ca să-l folosească imediat.

Remarca era de bun-simț. Carl știa că vietcongiile trasaseră drumuri în junglă, imposibil de văzut sub copaci, cu excepția aparatelor de recunoaștere care zburau în razant. Văzuse câteva camioane, furnizate de sovietici sau chinezi, în timpul mării invazii a Cambodgiei, dar niciodată înainte sau după aceea.

Își slăbi puțin curelele și se aplecă cât putu de mult ca să vadă mai bine. Zări o altă baracă – probabil că văzuseră vreo douăsprezece de la început – și Animalul făcu un viraj, ca să-i permită trăgătorului distrugerea ei. Tot nu se vedea un drum destul de lat pentru vehicule.

Animalul văzuse aceleași lucruri ca și el.

— Băieți, zise el, dacă era un punct de aprovizionare cu carburant, probabil că era dus în altă parte pe jos sau cu bicicleta.

— Oscar, arunci o fumigenă când îți spun și lăsăm Cobra să facă restul.

Și luă direcția celor mai înghesuite barăci, apoi îi făcu semn lui Carl. Acesta aruncă grenada fumigenă și văzu fumul apărând chiar mai înainte de a cădea între copaci.

Animalul o luă în direcția opusă celei din care urma să vină Cobra, și luă rapid altitudine, exact la timp ca să vadă Cobra trecând și lansând rachetele, cu fumul lor roșu și cenușiu. Făcu câteva treceri, și Animalul coborî pentru un ultim control. Știa că mai rămăseseră vietcongi acolo jos, dar nu putea ataca fără infanterie la sol.

Ceea ce nu demolase Cobra fu distrus de elicopterul lui Carl, cu grenadele aruncate de Lighter. În ciuda absenței unei rezistențe serioase, Willstrom începea să devină nervos. Știa că metodele clasice pentru găsirea inamicului constau în a te transforma tu însuși în țintă, dar era total ridicol. Se uită la Animal, care acum făcea o trecere în razmot. Era clar că toate poveștile auzite despre acești țărăniți erau adevărate.

Pilotul părea într-adevăr că se distrează provocându-i pe vietcongi să-l doboare. Lui Carl îi plăcea primejdia. Asta îl și adusese iar în Vietnam și printre cei de la Recunoaștere, dar voia și să supraviețuiască, pentru a putea povesti mai târziu războiul copiilor și nepoților săi. Însă nu voia ca Animalul să observe că se săturase să mai servească drept țintă.

În cele din urmă, chiar și Animalul înțelese că peștii nu mușcau astăzi și, după ce se asigură că toate barăcile erau distruse, luă iar altitudine și se îndreptă în direcția est, spre cerul prieten.

CAPITOLUL XIV

Când Carl sosise la Escadrila de Recunoaștere, Hearndon îi spusese că nu avuseseră niciodată mult timp un efectiv complet. Și avea dreptate. Toată lumea începuse să zboare mult, escadrila primind misiunea să susțină o divizie de infanterie sud-vietnameză în Cambodgia.

Vestea fu prost primită, nu în principiu, ci pentru faptul că toate elicopterele ar fi fost sub autoritatea comandantului diviziei vietnameze, iar în cazul în care ar fi existat aparate doborâte, salvările ar fi fost făcute de vietnamezi. Băieții de la Recunoaștere erau cel mai des doborâți și nu aveau prea mare încredere în aliații lor.

— Asta e situația, le zise locotenentul Reiner, nu avem nici o putere. Să sperăm cel puțin că aparatele Cobra vor putea să-i țină pe vietcongi la distanță dacă sunteți doborâți. În orice caz, n-o să vă mai plângeți că stați degeaba...

Carl făcu echipă cu Slute și cu plutonierul Langer, un pilot care era la al doilea tur de operațiuni și era la fel de diliu ca Animalul.

Deodată, atenția le fu atrasă de niște strigăte, provenind din cortul care le servea drept sală provizorie de operațiuni. Langer ieși de acolo fugind cât îl țineau picioarele.

— Alarmă! Alarmă! Unu-Șapte a căzut.

Toți oamenii se repeziră la aparatele lor, punându-și casca. Carl ajunsese în elicopter în același timp cu pilotul. În

câteva secunde, erau gata de decolare, cu motorul turat aproape de regimul său operațional. Langer gâfâia încă, dar își recăpătă culoarea normală, redând astfel importanță mustății sale roșcate.

Mai trebuia să aștepte câteva secunde, pentru ca aparatele Cobra să fie gata, apoi toate decolară spre frontieră, precum zborul unor păsări migratoare puțin cam întârziate. Langer le prezentă situația, întrerupându-se din când în când ca să asculte ultimele rapoarte din avionul comandantului.

— Făceau o recunoaștere asupra unor barăci situate lângă o plantație și, brusc, au fost atacați cu arme de calibru mic. Elicopterul a pierdut din putere, a început să cadă și aparatul de protecție l-a văzut făcând explozie. Putea să fie la cinci metri de sol și a lovit pădurea.

Doi-Trei, aparatul de acoperire, reperase cel puțin un supraviețuitor lângă epavă și întrebă în cât timp vor ajunge întăririle.

Situația era dificilă. Aparatul de protecție, care încerca să apere elicopterul doborât, era atacat în mod susținut de inamic, care nu avea deloc intenția să se retragă.

Carl verifică mitraliera. Pilotul lui Unu-Șapte era un plutonier, un anume Reiner, un tânăr brunet. Amabil și gata să istorisească tot felul de isprăvi de război. Carl zburase cu el și constatase că era un pilot bun. Lighter și Swanson zburau împreună cu Reiner, și se întreba pe cine văzuseră cei din aparatul Cobra. Dar era prea târziu ca să te întrebi cine era nevătămat, cine era mort... Dacă unul era viu, existau șanse să nu fi murit nici unul.

Carl auzi aparatul Animalului apelând. Piloții organizau operațiunea de acoperire și de salvare cu aparatul de comandament. Aparatul Animalului și elicopterele de salvare coborau în punctul de cădere, în timp ce aparatele Cobra le acopereau, iar celelalte aparate de recunoaștere se mențineau mai sus, până când ar fi fost, eventual, nevoie de ele.

Langer, mormăind, luă altitudine deasupra elicopterelor de luptă și intră pe orbită cu alte două aparate de recunoaștere.

Elicopterele de salvare coborau, fără să fie atacate, spre surprinderea generală. Amenințarea celor cinci avioane Cobra îi reținuse probabil pe vietcongi să tragă asupra aparatului doborât, doar dacă nu cumva o făcuseră deja. Aveau puține informații, și Carl era stingherit din cauza asta.

Vocea Animalului anunța absența totală de activitate a inamicului în jurul aparatului doborât când, brusc, vocea unui pilot de elicopter anunță:

— Există supraviețuitori. Unu-Șapte e la bord și oscarul lui e OK. Nu și Golf.

Carl simți un nod în gât.

— La dracu'! exclamă Slute.

Nu mai era nimic de adăugat. Carl și Lighter fuseseră mult timp împreună mitraliori... cel puțin, mult timp pentru niște mitraliori. Lui Lighter i se apropia timpul să plece înapoi acasă: aproape două luni. Carl asculta informațiile transmise prin radio. Corpul lui Lighter era evacuat și ce mai rămăsese din elicopter era distrus, pentru ca vietcongi să nu mai poată recupera nimic. Elicopterele de intervenție decolară și, imediat după aceea, aparatele Cobra nimiciră tot ce ar mai fi putut să rămână în mica zona fatală. Apoi pleară spre An Loc.

Carl își zise că existau două moduri de a vedea lucrurile. Existau doi supraviețuitori și ar fi putut să fie și mai rău. Avea să descopere mai târziu ce șansă avuseseră cei doi supraviețuitori.

*

*

*

— Am zburat un minut, trăgând în câteva buncăre, comentă Swanson, și nenorociții ăia de vietcongi au tras în noi cu puștile Kalașnikov.

Vocea lui era mai ascuțită ca de obicei. Era clar că făcea un efort ca s-o controleze.

— Reeves a depărtat aparatul ca să-l lase pe Lighter să tragă în vietcongi și, brusc, ceva ne-a lovit și a urmat explozia. Dumnezeu mare, am crezut c-o să murim cu toții. Am auzit strigăte, probabil că era Lighter, și am căzut.

Vocea îi tremura puțin evocând aceste evenimente. Slute îi întinse altă bere și își continuă istorisirea. Simțea nevoia să vorbească.

— Reeves și cu mine am intrat în hățiș. Lighter era mort. Nu se mai putea face nimic.

Tăcu, cu ochii țintă la bere. Carl și ceilalți ziseră și ei câte ceva, încercând să-l îmbărbăteze: el era acolo, trăia...

Apoi plecară, mai puțin cei doi-trei camarazi mai intimi, care rămaseră lângă Swanson.

Faimoasa lor deviză – „Recunoașterii nu-i pasă de nimic” – nu era întru totul adevărată. Da, nu le păsa de o mulțime de lucruri. Dar, când era vorba de viața și de moartea celor din familia lor, erau și ei ca toată lumea.

CAPITOLUL XV

— Alarmă! Unu-Cinci a căzut!

Carl sări de pe scaunul din față, unde citea o carte veche, ca să detașeze rotorul. Întorcându-se în elicopter, tocmai își punea casca când sosi și Harrier.

Harrier, un pilot cu o experiență de unsprezece luni, sosi în fugă de la cortul operațiunilor, exact cum sosise și Langer cu trei zile mai înainte, atunci când fusese doborât Reeves. Gâfâind, nu spuse nici o vorbă mai înainte de decolare. În sfârșit, zise:

— E foarte aproape de locul unde a căzut Reeves. Cred că ticăloșii au acolo ceva ce țin ascuns. Și idioții ăștia de vietnamezi n-au văzut nimic.

Reacția armatei vietnameze la tot ce se descoperea irita din ce în ce mai mult Escadrila de Recunoaștere. Vietnamezii credeau că rolul Recunoașterii era să descopere prezența inamicului, pe care infanteria lor motorizată avea sarcina să-l distrugă. Treaba nu mergea așa. De când Reeves fusese doborât, cei de la Recunoaștere descoperiseră tot felul de urme ale unor unități importante, dar comandantul vietnamez îi trimitea mereu în aceeași zonă, fără să-și angajeze forțele. În timp ce se apropiau de zonă, interceptară mesajele unui aparat Cobra: intensitatea crescândă a tirului la sol și împotriva lui, pe care toată lumea o putea auzi ca fundal. Mai era auzit cineva înjurând și gemând, precum și un mare zgomot de vânt.

— Doi-Şase a fost atins, zise pilotul aparatului Cobra. Nu ştiu dacă este grav, dar cineva trebuie să se ducă să vadă, şi repede. Eu trebuie să evacuez.

Unul dintre aparatele Cobra, care însoţea elicopterul lui Carl, apelă Cobra atinsă ca să-i anunţe că soseau ajutoarele:

— Încă şaizeci de secunde şi eşti liber. Ce se vede la sol?

— Unu-Cinci e doborât pe malul râului. Nu a fost nici o explozie, dar nici nu sunt semne de viaţă, s-ar putea, totuşi, să se ascundă. Sunt multe arme de calibru mic şi cel puţin două mitraliere de 51, la două sute de metri de elicopter. Acoperiţi-l bine, se auzi în aparatul de protecţie a întăririlor.

Carl îşi pregăti arma şi Harrier primi ordinul să coboare în căutarea eventualilor supravieţuitori.

— Bun, zise Harrier. Nu va fi uşor. Skull, dacă vezi ceva, nu deschizi focul decât dacă eşti sigur că nu-i unul de-al nostru.

Vocea lui Harrier era calmă, ceea ce îl linişti puţin pe Carl.

Nu exista nici un motiv să zboare lent. Ştiau deja că regiunea era plină de vietcongi. Iar dacă existau supravieţuitori, nu s-ar fi ascuns de elicoptere.

Harrier porni în picaj spre junglă, ca să ajungă la locul unde avusese loc prăbuşirea. La nivelul copacilor, începu să se deplaseze în zigzag cu toată viteza, ghidat de aparatul de control şi acoperit de trei avioane, care ripostau mitralierelor cu bătaie lungă.

Carl încercă să se concentreze asupra solului, dar era obsedat de feţele celor trei oameni doborâţi. Împreună cu Langer, veniseră în ajutorul unui aparat doborât, iar acum era rândul lui Langer, cu Slute şi Psycho. Toţi erau oameni cu experienţă, dar dacă ei căzuseră în mijlocul bazei unui regiment vietcong... Nord-vietnamezii n-ar fi înfruntat trei aparate Cobra, decât dacă erau bine băgaţi în pământ; poate un adevărat oraş.

— Veți ajunge deasupra în zece secunde, îi transmise avionul de control lui Harrier.

Lui Carl îi era greu să fixeze solul, din cauza virajelor, ascensiunilor și coborârilor elicopterului, care încerca să eschiveze tirul de la sol. Din scaunul său din stânga, nu putea să găsească o țintă, dar detunăturile mitralierei lui Skull îl anunțară că cel puțin cineva avea o țintă, chiar dacă pentru o secundă.

— Elicopterul este acolo, zise Harrier aparatului de control, cu partea din față cufundată în apă. Oscar e înăuntru, încă prins în curele. Cred că e mort. Nici urmă de ceilalți. Încearcă să vezi ceva, Uimitorul. Skull, pregătește-te să tragi din nou.

Carl se uită la epava elicopterului și văzu silueta aplecată în față, pe scaunul observatorului, care mișca lent împreună cu apa verzuie din cockpit. Apa era mai închisă la culoare în jurul corpului lui Psycho. Memoria lui Carl înregistra detalii: o frunză intrând pe ușa elicopterului de recunoaștere, valurile mici provocate apei de propriul lor rotor, un braț plutind molatic de sus în jos...

— Domnule locotenent, la dreapta, la ora patru, pe sol!

Harrier întoarse urcând, apoi relua zborul la orizontală, cu scopul de a provoca tirul inamic, care se liniștise.

— Cheamă imediat echipa de ajutor! zise Harrier pe un ton nervos, pe care nu-l avusese când descoperise elicopterul distrus și observatorul mort. E o cască de zbor la sol, la cincizeci de metri de locul prăbușirii. S-ar zice că a avut loc o luptă.

Schimbă direcția, reduce viteza și continuă:

— Atenție! Poate că unul de-ai noștri e prizonier. Asta ne-ar oferi o pistă.

Carl se aplecă puțin mai mult în afară, îndreptând arma în jos. Auzi avionul comandantului apelând escadrila de

evacuare, care însoțea infanteria vietnameză. Își zise că poate vor ataca zona de aici peste un minut-două. Vietnamezii știau că avea să sosească o echipă de ripostă. Poate că așteptau ca să tragă asupra unor ținte mai mari decât micul elicopter de recunoaștere. Ideea îl liniști o clipă, dar numai o clipă.

O rafală izbucni în fața lor, aproape pe linia de zbor. Detunăturile, zgomotul plexiglasului spart, tresărirea bruscă a aparatului îi îndreptară atenția spre partea din față. Avu impresia unui film proiectat cu încetinitorul, unde fragmente diferite intrau împreună cu parbrizul spart, ca să-i cadă pe picioare, scânteind. Dădu capul pe spate și își puse mâna peste față ca să se protejeze. Simțea dureri în picioare, dar știa că erau bucăți de plastic și asta aproape că îl liniștea: totdeauna își zisese că, dacă simți durerea imediat, nu poate să fie vorba de o rană gravă.

Aparatul fu agitat de altă zdruncinătură, de data asta provocată de Harrier.

— Lansează un fum!

Carl lansa fumul roșu și trase, ca și Skull, în jungla de dedesubt. Cel căruia îi aparținuse casca ar fi trebuit să riște, dacă mai era în viață. Erau prea mulți vietcongi jos, peste tot. În plus, elicopterele de salvare urmau să sosească și aparatele Cobra trebuiau să încerce să curețe terenul pentru ele.

Harrier se duse în jos spre sud, cu toată viteza, înainte de a lua altitudine, depășind un grup de cinci aparate Huey, care își aducea infanteriștii la obiectiv. Carl le ură în gând baftă și noroc la vânătoare, sperând ca toată bulibășeala aia să ducă la rezultate bune. Deocamdată, situația părea mai curând critică pentru aparatul doborât și pentru echipajul său, iar elicopterul lor avea și el probleme. Curentul puternic de aer, care intra prin parbrizul spart, ușura durerile din picioarele lui Carl. Acum, departe de zona periculoasă, avu timp să vadă ce pățise.

— Ia spune, Uimitorule, care e diagnosticul? Mori sau supraviețuiești? Întrebă Harrier.

— Cred c-o să scap, răspunse Carl, care încerca să-și depărteze pantalonii de picior, strâmbându-se. Piciorul meu drept seamănă cu o pernă de ace. E plin de porcării înfipite în el.

Încercă să smulgă una, un ciob de vreo cinci centimetri, dar își zise că nu merită.

— Mai sunt și alte avarii vizibile?

Skull se uită în partea din spate a aparatului și Carl la tabloul de bord și la stația radio. Harrier făcu tot felul de manevre și conchise că, în afara parbrizului, totul era în stare bună. Nici semnal roșu, nici vibrații, rotoarele funcționau bine și conduceau elicopterul acolo unde dorea pilotul.

Pe orbita pe care gravitau aparatele, deasupra zonei de junglă disputate, ascultau mesajele aparatului de control. Ofițerul vietnamez, care comanda trupele la sol, trebuia să transmită aparatului de control toate informațiile de care avea nevoie. Tipul nu vorbea destul de bine limba engleză ca să se adreseze direct aparatelor Cobra și aparatelor Huey.

După informațiile provenite de la pilotul comandantului, infanteria vietnameză se afla în contact cu forțe inamice de importanță necunoscută, iar Carl avea impresia că cele mai multe mesaje venind de la sol erau cereri de evacuare urgentă.

Vietnamezii scosese rădăcina cadavrului lui Psycho din epavă, confirmând decesul lui, în urma unui glonț tras în cap, și un grup găsisese casca cu o mitralieră M-60, în hățișul din apropiere.

— Ticăloșii l-au lichidat probabil pe Slute, bombăni Skull.

Și Carl auzi zgomotul înăbușit în partea din spate; mitraliorul lovea cu pumnul în peretele elicopterului.

Carl nu știa dacă trebuia să spere ca Slute să fie în viață și prizonier, sau mort. Se gândise mult la asta de câteva

săptămâni, de când începuseră această aventură în Cambodgia, fără susținere americană la sol. Își pierduse de mult timp iluzia din copilărie, cum că americanii nu făceau niciodată greșeli. Vietnamul îl făcuse să gândească altfel.

Auzise multe despre felul în care se purtau vietcongiile și nord-vietnamezii cu unii prizonieri ca să prefere, dacă era doborât, moartea în locul captivității. Înțelegea că micile unități inamice nu luau prizonieri. Nu-și puteau permite să-i hrănească, să-i păzească, iar prizonierii puteau să compromită o misiune. Era un fapt printre altele. Dar nu voia să sfârșească în junglă, cu testiculele tăiate și ochii scoși înainte de a i se aplica lovitura de grație.

Slute era sergent, și n-ar fi fost deloc bine pentru el dacă fusese făcut prizonier de nord-vietnamezi. Spera că avea susținerea întregii divizii. O mână de sud-vietnamezi nu putea să facă mare lucru, și când văzu sosind elicopterele de evacuare, înțelese că se renunțase.

— Plecăm, le zise Harrier. Nici urmă de pilot sau de mitralior. Dar un batalion de infanterie sud-vietnamez a fost alertat la Snoul și ar trebui să sosească aici în trei-patru ore. Comandantul va rămâne câteva minute și va organiza continuarea căutărilor aeriene, cu una dintre celelalte echipe. Vor să luăm contact cu Doi-Trei, aparatul Cobra de acoperire a lui Langer. Sunt obligați să aterizeze la Snoul: au un motor atins și pilotul rănit, dar spun că ar trebui să se poată întoarce. Noi trebuie doar să-i însoțim.

Harrier arătă spre parbrizul spart.

— Și apoi, avem și noi problemele noastre de rezolvat la întoarcerea la bază. Îi pun pe toți mutilații la un loc.

Carl se uită la râu. Trei oameni la care ținea, mai ales Slute. Și nu se putea face nimic pentru ei. Toți în mâinile armatei vietnameze. Cel puțin, exista o unitate vietnameză pe punctul de a interveni. Ceea ce se cerea de la descoperirea

zonei. Se gândi din nou la numărul de arme care ar fi trebuit să fie jos. Un batalion sud-vietnamez nu ar fi fost de ajuns. Cei care fuseseră acolo anunțaseră că nu le era teamă să-i înfrunte pe toți cei pe care i-ar fi avut în față.

Zborul spre baza aeriană de la Snoul se efectuează în tăcere. Nu era nimic de spus. La sfârșit, Harrier apelă baza ca să ia contact cu aparatul Cobra. Poate că vietnamezii nu vorbeau limba engleză. Trecu pe frecvența unităților și apelă Doi-Trei.

— E mișto să auzi pe cineva, răspunse copilotul de pe Cobră. Aici nimeni nu pare să vrea să ne vorbească, dar, în orice caz, am un medic care se ocupă de brațul lui Doi-Trei. Nu e prea rău. Exact cât trebuia ca să primească *Purple Heart*. Motorul ar trebui să funcționeze, dar voi fi prudent.

— Am înțeles, răspunse Harrier. Avem și noi o mică problemă. Așa că nici noi nu ne vom întoarce prea repede. Vom pleca când veți fi gata.

Carl auzi Cobra apelând pe frecvența bazei. Pentru că nimeni nu răspunsese la precedentele lor apeluri, pilotul de pe Cobra nu-și dădu osteneala să ceară permisiunea de decolare. Îi anunță, pur și simplu, că ieșea din zona lor de control și le indică direcția.

Exact înaintea lor, vedeau aparatul Cobra decolând lent. Deodată, Carl auzi voci ascutite pe frecvența bazei, acoperite de două explozii mari, aproape simultane. Cobra se dezintegrează într-un fulger orbitor, la mai puțin de cinci sute de metri în fața lor, ca printr-o scamatorie.

CAPITOLUL XVI

— O să-i omor pe nenorociții ăștia de sud-vietnamezi! O să-i lichidez!

Skull spunea cu voce tare ce credeam toți despre război în acel moment. Era deja destul că pierdusem două elicoptere de recunoaștere în trei zile, înainte ca vietnamezii să se hotărască să intervină la sol. Acum pierduseră un aparat de asalt, doborât de la sol de un obuzier de 105 mm. O echipă de cercetare găsisese doar câțiva dinți, mici fragmente de oase și de carne împrășiute pe o rază de o sută de metri în jurul bazei: nu mare lucru pentru rămășițele a doi oameni...

Carl era încă descurajat. Escadrila avea prea multe efective la sosirea lui. Acum, în urma pierderilor, se întreba cât timp vor rezista până când vor dispărea până la ultimul. Cunoșteau toți riscurile acțiunilor de recunoaștere, dar niciodată nu pierduseră atâția oameni în atât de puțin timp. Și era pentru prima dată, după mai bine de un an, când pierdeau un elicopter Cobra.

Hearndon, care mai avea câteva zile de armată, intră în baracă. În mod normal, Slute ar fi venit cu el, cu dinții lui albi și fața neagră. Nimeni nu se gândise încă la înlocuitorul lui Hearndon, acum când Slute dispăruse. Se întoarseră cu toții spre sergent.

— În urmă cu două ore, batalionul de sud-vietnamezi a atacat zona din preajma locului prăbușirii, și s-a retras, zise

Hearndon. Se pare că au pierdut o companie întreagă. Natural, n-au găsit nici cea mai mică urmă a băieților noștri. Cred că nu au fost nici măcar până la locul prăbușirii. Și asta e doar începutul veștilor proaste. Aviația vietnameză atacă locul toată noaptea și ne vom întoarce mâine acolo ca să vedem care este situația.

— Asta înseamnă că vor să ne ducem acolo ca să ne radă pe toți, bombăni Skull.

— Asta înseamnă că vor să ne facem treaba, replică Hearndon. Și sper că și tu ți-o vei face pe a ta, chiar dacă vietnamezii nu și-o fac bine pe a lor. La urma urmelor, Skull, nu ești singurul care ai pierdut aici prieteni. Cei mai mulți erau în escadrilă de mai mult timp, la fel ca și mine. Toți ați devenit familia mea și acum, de câteva săptămâni, îmi văd familia murind. Dar voi trebuie să supraviețuiți, ca să faceți ce trebuie făcut.

Hearndon se roșise la față, și Carl îl vedea acum gata să-i dea lacrimile.

— Sunt obligat să-mi aleg succesorul în escadrilă. Există doar doi candidați, zise Hearndon.

Carl era unul dintre ei, dar nu voia să fie ales. Hearndon îi întâlni privirea și zâmbi cu tristețe.

Apoi se întoarse spre Dutch, care era la fel de stingherit ca și Carl.

— Dutch, ești aici de mai mult timp decât Uimitoru'. Prin urmare, te numesc provizoriu sergent de escadrilă. Am cerut deja un înlocuitor, dar ar putea să dureze o săptămână, iar eu plec peste două zile.

Dutch vru să spună ceva, dar Hearndon îi tăie vorba:

— Inutil să protestezi, Dutch. E nevoie de cineva, iar acel cineva ești tu. În plus, am decis câteva numiri pentru compensarea pierderilor, în așteptarea înlocuitorilor. Tu și Swanson sunteți acum mitraliori, așa că faceți o plimbare la

armurerie. Spuneți-i armurierului că, în seara asta, aveți nevoie de două mitraliere de 60 în plus, pentru că mâine nu vom avea timp să ne ocupăm de asta. Mai am ceva serios să vă spun. Dacă sunteți doborâți și credeți că riscați să fiți prinși, păstrați un glonț pentru voi. Șeful Escadrilei Bravo a fost doborât în după-masa asta, nu departe de aici. Observatorul și mitraliorul au murit probabil în urma căderii. Părea că au fost târați afară din elicopter și tăiați în bucăți. Șeful escadrilei a fost probabil prins în viață: a fost găsit dezbrăcat și ținut la pământ cu țărushi de bambus.

Vocea lui Hearndon tremura din nou. Vorbea lent, cu efort, plin de furie și disperare, ca și cum ar fi simțit agonia pilotului.

— Nonorociții i-au pus o grenadă incendiară în fund și alta în gură. Și au tras siguranțele. Nu-i o poveste idioată, ci cum nu se poate mai reală.

Părea foarte bătrân.

— Acum e mai bine să mergeți la culcare. Noaptea va fi scurtă.

Carl nu știa dacă va putea să doarmă. Grenadele incendiare din elicopterele lor ardeau la două mii de grade Celsius și puteau să topească chiar și țeava mitralierelor. Era obsedat de viziunea unui om cu dinții ruși de grenada cilindrică, înfiptă în gură. Se întreba de câte secunde era nevoie ca acea căldură să omoare un om. Se înfioră, mai hotărât ca niciodată să se omoare înainte de a fi prins de vietcongi.

Se gândea la ce spuneau alții. Nu va fi deloc o fericire pentru vietcongi pe care îi vor putea prinde în săptămânile următoare... Carl se opunea torturii, dar uciderea vietcongingilor făcuse totdeauna parte din *joc*. Îi considerase ca pe niște tipi care își făceau treaba, cum și-o făcea și el pe a lui, care omorau fără ură. Dar începuse să-și schimbe părerea. Era greu

să nu simți ură față de niște oameni care făceau lucruri atât de oribile.

*

* *

Cele trei elicoptere de recunoaștere și cele cinci aparate de susținere ajunseră în punctul stabilit, trimițând două dintre cele trei aparate de recunoaștere și trei elicoptere Cobra. Elicopterul lui Carl, cu Skull ca mitralior și Reeves supervizând totul, avea prima misiune, și Carl constată cu satisfacție că escortatorii erau de două ori mai mulți. Ceea ce ar fi putut să schimbe totul, dacă era atins rotorul.

Reeves părea anxios și îi pusese de la plecare în gardă împotriva tirurilor necontrolate. Carl avea impresia că, pentru că fusese doborât cu câteva zile înainte, Reeves devenise periculos în misiune, dar nu voia să-l enerveze și mai mult pe plutonier.

Carl se întoarse spre Skull. Doamne! Era la capătul nervilor! O parte din misiune îi făcea să ajungă în aceeași regiune unde pierduseră deja două aparate, considerându-se că trebuia să caute oamenii lipsă, în cazul foarte improbabil că ar fi scăpat de vietcongi. Carl credea că șansele sunt practic nule, după ce se știa acum despre casca și mitraliera lui Slute. Primele treceri survolară două sătucuri, încă locuite de țăranii incapabili să-și părăsească locuința și mai speriați de a deveni refugiați decât de a face față vietcongingilor sau americanilor. Țăranii din Cambodgia semănau, după părerea lui Carl, cu cei din Vietnam. Și, la fel ca ei, încercau să supraviețuiască între cele două tabere, care îi bănuiau totdeauna de colaborare cu ceilalți.

Carl răsuflă ușurat când elicopterul se depărtă de sate. Voia să găsească vietcongi de lichidat, dar nu acolo. Skull și Reeves erau foarte prost dispuși ca să distrugă un întreg sat fără o scuză valabilă. Dar el, chiar dacă era furios, considera mai departe că războiul era un joc care se juca între militari.

Deodată, remarcă un vehicul militar izolat, un jeep răsturnat într-o orezărie, lângă un drum îngust.

— Acolo a fost atins vietnamezul care a sosit ieri.

Preț de câteva minute, Reeves făcu câteva ture, dus-întors, lângă punctul unde drumul dispărea în junglă.

— Acolo e ceva, exact sub noi, zise Skull. Ar putea să fie soldați vietnamezi morți.

Reeves făcu un viraj rapid și atât de strâns, încât și Carl zări cadavrele. Vreo douăsprezece, probabil toți vietnamezi. Cei mai mulți fuseseră dezbrăcați și li se luaseră armele.

— Auzi, domnule plutonier, zise Skull, ar putea să fie vietcongi care fac pe morții, așteptând să-i atragă în capcană pe amicii noștri vietnamezi. Dacă aș trage ca să vedem?

Și trase o rafală de vreo șaiszeci de gloanțe în cadavre.

— Destul, Skull, zise Reeves, mai puțin nervos acum, când începuseră să tragă.

Zburară mai departe, dar nu găsiseră decât cadavre de sud-vietnamezi și nici urmă de vietcongi. Avuseseră tot timpul să-și ia cadavrele, să șteargă urmele de sânge și să camufleze tot ce trebuia camuflat. Dar Reeves era mirat că încă nimeni nu trăsesese în ei.

— În ultima vreme, n-au fost chiar atât de rezervați în această regiune, și nu cred că sud-vietnamezii îi sperie prea tare. Vietcongii știu că pot să ne lichideze când vor.

Și Reeves făcea iar viraje, urcări și coborâri riscante. Carl înțelegea că pilotului îi era frică. Simțise și el asta după ce aparatul lui Huey fusese distrus în Cambodgia, dar nu mai zburase până la permisia de o lună în America, întorcându-se apoi cu moralul refăcut. Astăzi îi era frică, da, îi era frică de acel pilot mai mult decât de inamicul de la sol.

Reeves lua din nou direcția nord, survolând orezăriile situate de-a lungul junglei. Ai fi zis că sunt două planete diferite: morți și vehicule blindate arse într-o parte, iar în cealaltă parte, păsări care zburau și bivoli care pășteau liniștiți.

— Priviți, zise Reeves. Nenorociții ăștia de vietcongi i-au adunat în cirezi ca să facă rezerve de carne.

Și coborî atât de jos, încât Carl văzu coarnele animalelor aproape la nivelul pilotului. Căuta cu disperare un motiv ca să împiedice ceea ce simțea că va urma.

— Bivolii nu fac nimic rău, domnule plutonier. Locuitorii satelor trăiesc de pe urma lor. Dacă îi omorâți, vietcongiile vor avea carne cu tonele. Și apoi, suntem o țintă ideală, dacă mai rămânem aici!

În privința asta, cel puțin, atrase atenția lui Reeves. Dar pilotul replică:

— Un motiv în plus ca să acționăm repede. Skull, haide, imediat!

Skull trase imediat asupra animalelor cuprinse de panică. Carl ar fi vrut să facă ceva, dar singurul mod de a împiedica măcelul ar fi putut să-l coste viața, la fel și a celorlalți: să ucidă pilotul, sau să încerce s-o facă.

Trase în gol, și Reeves îl felicită:

— Bravo, Oscar! Distrează-te!

Carl se uită la bivoli uciși sau aflați pe moarte. Apa mocirloasă se înroșea de sângele lor. Dar simțea că Reeves se afla la capătul răbdării. Trase iar, ca să alunge bivoliile care încă mai trăiau.

Reeves făcu un viraj strâns, ca să-i dea timp lui Skull să sfârșească măcelul, mai înainte ca animalele să se poată adăposti. Era curată nebunie, un masacru fără nici un motiv, și Carl ar fi vrut să fie și el cuprins de nebunie și să-i permită să facă ceea ce un om cu bun-simț n-ar fi făcut niciodată. Dar era și prea laș. Era același lucru: nu se punea problema să-l ucidă pe pilot, nici să-i spargă carlinga.

— Bravo, Skull! zise Reeves. Carnea va începe să se strice mai înainte ca vietcongiile să apuce s-o tranșeze. Adio, fleici!

Apoi Reeves se întoarse spre Carl și zise, dând din cap:

— Nu știu ce trebuie să cred despre tine. Nu pari în largul tău.

Carl nu voia să se uite la Reeves, nici să-i spună vreo vorbă. Nu știa ce i se întâmpla. Războiul lui era ca o carte de istorie, dar din ce în ce mai oribilă. Iar acel pilot, aflat la un pas de depresie, îl critica, fără furie sau răutate.

— Ai destule muniții, Skull? întrebă Reeves.

— Berechet. Numai de ținte duc lipsă.

— O să ți se dea. Tipul de sus cerea să coborâm și să ne întoarcem la locul prăbușirii. Probabil că acolo se întâmplă ceva.

Carl nu reușea să creadă că pilotul era același om. Acum devenise ferm. Singura explicație a acestei schimbări trebuia să fie măcelul.

La început, pe drum nu se văzu nimic. Sud-vietnamezii din ajun nu ajunseseră atât de departe: nici vehicule, nici cadavre. Comandantul credea că astfel va putea să afle dacă vietcongiile mai erau în regiunea unde căzuseră celelalte elicoptere.

Reeves făcea turul multor luminișuri. În fața lor, Carl văzu câteva, destul de mari ca să folosească drept puncte de tir împotriva elicopterelor.

Mitraliere de 51 grele deschiseră focul în același timp cu pușca sa M-16! Dar ele nu explicau zgomotul teribil care răsuna brusc de peste tot de jur împrejur.

Flăcărelile urcau lent spre el de la o duzină de arme de foc. În acel moment știu că erau toți condamnați la moarte. Fără să se întoarcă, simți că partea din spate a aparatului lor luase foc. Mai știa că exact în spatele lui se afla o ladă cu grenade.

Reîncărcă arma și trase asupra flamelor. Exista o linie subțire de copaci care despărțea luminișul de cel de alături. Căpătă din nou speranță. Cu condiția să nu aterizeze în luminiș: singura lor șansă era să treacă pe deasupra copacilor.

Încărcătorul său era deja gol și se uită jos exact la timp ca să vadă trei oameni ivindu-se dintre copaci. În momentul în care lua un alt încărcător, cei trei oameni ridicară puștile și traseră.

Elicopterul trecu pe deasupra lor în mare viteză și se pomeni aproape imediat în luminișul vecin. Carl nu reușea să creadă că mai erau în viață, dar încă nu scăpaseră.

Nimeni nu trăgea în ei, cel puțin deocamdată. Vietcongiile așteptau să aterizeze: știau că elicopterul nu va mai putea rezista mult timp. Simți un fel de arsură în ceafă și fu cuprins de frică. Skull era în picioare, pe patine, alături de Reeves, bătându-și inutil hainele arse cu un braț și cramponându-se disperat de celălalt, în timp ce viteza elicopterului întetea flăcările.

— Atenție! Gata! strigă Reeves, cramponat de manșă.

Carl, aproape paralizat de frică, prinse centura pilotului, apoi pe a lui. În ciuda eforturilor pilotului, elicopterul coborî prea repede și lovi pământul destul de tare ca să-și rupă patinele. Carl îl ajută pe Reeves să se dezlege, apoi se aruncă la pământ. Rotorul însă se mai învârtea, dar neregulat, cu palele periculos de jos. Partea de jos, curinsă de flăcări, amenința să provoace dintr-o clipă în alta explozia aparatului.

Căută încărcătoare și nu găsi nici unul plin. Atunci, o luă la fugă în luminiș, în spatele lui Reeves și Skull. Avea impresia că vietcongiile se pregăteau să-l împuște în spate și se deplasa în zigzag, pentru orice eventualitate. Alunecă și căzu, cu fața la pământ.

În ciuda rănilor, Skull întorsese capul să vadă dacă Willstrom venea după ei. Văzându-l la pământ, veni spre el, dar Carl îi strigă:

— Mergi mai departe! N-am nimic!

Știuse că Skull sângera la brațul drept și se vedea, chiar de la distanță, că îi lipsea o bucată din el.

Skull începu să alerge din nou în spatele lui Reeves, care ajunsese la liziera pădurii. Carl se uită la elicopter, aflat la vreo

treizeci de metri în spatele lui. Atunci, răsunară două explozii, urmate de o a treia, chiar în mijlocul aparatului. Două pale ale rotorului se smulseră de pe ax și o ploaie de fragmente le însoți, căzând apoi în jurul elicopterului.

Carl își reluă cursa spre copaci și îi ajunse din urmă pe Reeves și Skull.

Preț de câteva secunde, rămaseră nemișcați, pe vine, încercând să audă zgomotele din jur, în ciuda bătăilor inimii și a respirației accelerate. În depărtare, motorele aparatelor Cobra, care soseau deasupra celui alt luminiș, erau foarte reconfortante.

— Sper că cineva ne-a văzut ieșind. Cineva dintre ai noștri, murmură Carl.

Era sigur că în pădure erau o mulțime de vietcongi care se îndreptau spre ei. Începu să înjure, și văzu că Reeves înjura și el. După care Reeves îi adresă un zâmbet, în ciuda spaimei. Un zâmbet care îl reconfortă pe Carl, chiar dacă nu era decât o altă dovadă a dezechilibrului nervos.

— Ai gloanțe pentru șmecheria ta? întrebă Reeves, arătând spre pușca de asalt a lui Carl.

— Nu, domnule plutonier.

Nu știa de ce se crampona de arma lui inutilă: fără muniții, era un fel de retevei, destul de greu de mânuit.

— Ai putea să sperii pe cineva cu ea! zise Reeves. Dar gloanțele de rezervă pentru Colt?

— Unul pe țeavă, două în buzunar. Și cuțitul.

Carl văzu zâmbetul trist al plutonierului și îi înțelese gândurile. Dacă vietcongi veneau destul de aproape ca să se poată folosi cuțitul, asta însemna că vor încerca să-i prindă vii. Carl se uită la Colt: îl folosisese destul de puțin, numai la antrenament. Erau trei – dintre care un rănit –, fiecare cu pistolul lui, împotriva unei mulțimi de vietcongi înarmați cu puști Kalașnikov, mitraliere, grenade și probabil și mortiere. Reeves coborî cu prudență în gaura lui Skull. Scoase cuțitul și tăie o bucată din mânecă.

— Nu e prea sterilă, dar va trebui să ne mulțumim cu ea, zise el.

Lui Carl i-ar fi plăcut să vadă cum face, dar cineva trebuia să supravegheze jungla: vietcongii puteau să ajungă la zece metri de ei fără să-i vadă. Numai o dată auzi un geamăt al lui Skull. Își zise că rănitul se afla încă sub efectul șocului și încă nu simțea toată durerea. Dar asta nu avea să dureze.

Știa că echipele de salvare decolaseră deja, dar se aflau la o distanță de cel puțin un sfert de oră de zbor, iar un sfert de oră era poate o eternitate.

— Nu sunt medic, zise Reeves, dar n-am impresia că ai să mori în brațele noastre.

Carl ar fi vrut și el să poată fi la fel de optimist. Murea de frică, dar își păstra calmul. Era destul de conștient că fiecare minut pe care îl petreceau la sol le reducea șansa de salvare.

Un nou zgomot se auzi în aer, și toți trei ridicară capetele.

— Hei! Este elicopterul de recunoaștere! strigă Reeves, uitând brusc că vietcongii se aflau prin apropiere.

Ieși din ascunzătoare și îl apucă pe Skull de brațul întreg.

— Haide, repede! Nu trebuie să-i facem să aștepte.

Alergă până la liziera pădurii, trăgându-l pe Skull după el. Carl proteja spatele, nu din eroism, ci pentru că avusese nevoie de mai mult timp să iasă din ascunzătoare. Alergă și el spre elicopter, care aterizase exact la două diametre de rotor de maldărul de cenușă, care fusese aparatul lor.

Mai avea de străbătut vreo patruzeci de metri... Lui Carl îi era încă frică – atât de aproape de a fi salvat – să nu primească un glonț în spate. Acum nu mai putea să alerge în zigzag. Aparatul Huey, aterizat în luminiș, era o țintă mult mai tentantă decât oamenii care alergau spre el. Douăzeci de metri... zece metri... Îl prinse din urmă pe Reeves, care micșorase ritmul ca să-l ajute pe Skull și, amândoi, îl traseră pe mitralior puțin mai repede. Se aruncară pe podeaua elicopterului care decolă imediat.

Carl auzi primele rafale ale inamicului, care vizau elicopterul. Din ambele părți ale aparatului, mitraliorii americani ripostau.

După câteva secunde de stat pe burtă, Carl se ridică în capul oaselor. În fața lui se afla omul care îi trimisese acolo, zi după zi: colonelul sud-vietnamez, care îi zâmbea. Oricum, toți le zâmbeau tot timpul americanilor. Reeves se afla deja instalat între cei doi piloți și le vorbea cu volubilitate. Chiar și Skull părea că se simte mai bine. „Din moment ce nu murise...”, își zise Carl.

Se sprijini de speteaza scaunului ocupat de pilot și își întinse picioarele. Nu le simțea destul de puternice. Începea să resimtă efectele șocului și nu voia ca ceilalți să bage de seamă.

Retrăia acum prăbușirea și incendiul. Aproape că putea să simtă căldura teribilă și să audă strigătul mitraliorului. Amintiri care îl vor obseda toată viața. În acele zece minute, crezuse de vreo șase ori că vor muri cu toții...

Zece minute care i se păruseră o întreagă viață. Poate chiar așa și era...

CAPITOLUL XVII

Noaptele lui erau bântuite de coșmaruri, în care monștri diformi se transformau în elicoptere cuprinse de flacără. Hearndon își făcuse bagajele fără ceremonie. Cei care rămâneau în Vietnam aveau prea multă treabă. Încă nu sosiseră întăririle. Skull fusese evacuat via Japonia, dar în escadrilă nu mai erau acum decât cinci oameni. Locurile erau suplinite, de bine-de rău, cu observatori luați de la infanterie, iar Dutch îl repartizase pe Carl ca mitralior pe un aparat, 016, unde devenea șef de bord.

Noua repartizare îi sporise moralul, dar războiul se schimbase. Prăbușirea și frica fuseseră teribile, dar era obsedat de amintirea animalelor împușcate și de propria sa slăbiciune în acea împrejurare. Încercând să se convingă că nu ar fi putut să facă nimic, îi veni un gând ciudat. Nu știa dacă exista un Dumnezeu sau nu, dar în țara în care se aflau, oamenii ar fi putut să considere prăbușirea ca pedeapsa imediată a crimei lor, *karma*: elicopterul doborât, mitraliorul ars și rănit la braț...

În timpul primului zbor de după prăbușire, fusese încă teribil de încordat. Dar nu se întâmplase nimic: nu se prăbușise într-un sicriu în flăcări.

În cele din urmă, parcă cu regret, primi un înlocuitor, un anume Blackthorn: tânăr, blond și subțire, venind din Oregon, care fusese format ca mitralior. Abia își îmbrăcase ținuta de

zbor și decola deja ca observator, cu Carl și Animalul. Carl îi ținuse un curs ultrarapid, cu o seară în urmă, despre rolul observatorului, iar tânărul era vizibil nervos.

— Vei deveni erou de azi pe mâine, îi zise Carl. Aici câștigi decorațiile *Air Medal*, *Distinguished Flying Cross* și, bineînțeles, *Purple Heart*, medalia răniților.

Animalul izbucnise în râs, dar Blackthorn replică:

— Medaliile sunt făcute pentru idioți. Și pentru morți. Poate că sunt un răcan, dar nu sunt cretin. Nu vreau deloc să devin un erou.

Carl îl găsi imediat simpatic pentru un răcan. Mărturisea cu simplitate că îi era frică — era cinstit.

*

* *

Dirijat de avionul comandantului și survolat de două elicoptere, aparatul urmări mai multe drumuri prin junglă, ocolind câteva sate locuite.

De fiecare dată, văzând colibele și câmpurile pe care pășteau bivoli, Carl se gândea la ce-ar fi făcut dacă situația s-ar fi repetat. Acum el ținea mitraliera, având drept de viață și de moarte. Dar în ziua aceea, cu Animalul la manșă, știa că nu va avea probleme.

— Virez, zise Animalul, aplecându-se în partea lui Carl. Șeful vrea să ne ducem să-l vedem pe tipul de pe motoretă.

Carl se aplecă puțin mai mult, cu ambele picioare pe patine. La cinci sute de metri în fața lui, se afla, într-adevăr, un tip pe motoretă. Dar, după toate aparențele, nu era nimic neobișnuit. Fie că era sau nu război, oamenii continuau să se deplaseze pe jos, cu bicicleta, cu șareta trasă de boi, cu orice.

Animalul își reglă viteza după cea a tipului, iar Carl era destul de aproape ca să citească frica în ochii lui. Nu fără motiv. Cambodgianul vedea fețele dure, ochii ascunși de sinistra vizieră neagră, mitralierele îndreptate spre el: destul

ca să stârnească panica oricui s-ar fi aflat pe drum, vietcong sau civil.

Omul făcu un gest vag cu capul și schiță un zâmbet, sub elicopterul nemișcat de deasupra lui. Ridică una dintre mâini de pe ghidon, vrând să facă un gest, dar fu obligat să o pună imediat la loc, din cauza zdruncinăturilor pe care rotorul îl provoca motoretei.

— Idiotul ăsta crede probabil că am să-l lichidez în tot Carl Animalului.

— Poate că nu se înțeală prea mult. Șeful vrea să-l cercetăm de aproape.

Carl se uită la omul respectiv. Nu avea nici arme, nici bagaje, nimic care să amintească de un soldat. Dar în orice gen de bătălie, ar fi putut foarte bine să fie ministrul de Raibot al lui Ho Și Min.

— L-am văzut de aproape.

— Nimic suspect? întrebă Animalul.

— Totul e suspect în porcăria asta de țară.

— Am înțeles, zise Animalul, raportând șefului.

După câteva secunde, adăugă:

— Marvin, șeful vrea să-l oprim pe tip și să-i distrugem motoreta. Se pare că nu trebuie să-i lăsăm inamicului vehicule cu motor.

— Pe-aici sunt două mii de motorete, și el vrea s-o distrugem pe-asta! Asta nu-mi place deloc, Animalule.

— Urmarea n-o să-ți placă nici atât, zise Animalul, ascultând în căști. Șeful crede că tipul e, foarte probabil, un vietcong. Așa că vrea să-l lichidăm cu motoretă cu tot.

Animalul părea mai curând amuzat decât furios.

— Eu pilotez, dar tu ești cel care trage, Uimitorul!

— N-am să-l lichidez, zise Carl.

Făcu un gest, în speranța că tipul va înțelege că trebuia să se oprească. Dar individul merse mai departe. Carl nu știa

dacă îi era prea frică sau nu înțelegea. Repetă gestul de două ori, dar zadarnic. Apoi mormăi:

— Nu facem nici o brânză!

Și trase o rafală de o jumătate de secundă pe drum, exact în fața motoretei.

Omul aproape că pierdu controlul motoretei, dar își văzu de drum, cu elicopterul deasupra lui.

— Cred că e nebun ! zise el.

Și încercă din nou să-i facă semn să se oprească, dar fără rezultat. Tipul credea probabil că va muri și îi era frică să facă altceva decât să meargă mai departe, așteptând ca elicopterul să pună capăt aceluia joc de-a șoarecele și pisica.

— Hei, idiotule, oprești sau nu motoreta?

Trase o altă rafală, mai lungă de data asta și mai aproape de roata din față, dar omul, din ce în ce mai terorizat, ridică doar un braț, care semăna cu o rugăciune.

— Destul, Animalule. Haide să plecăm. M-am săturat.

— OK. Cred că Marvin are lucruri mai bune pentru noi, decât să dea de lucru Ministerului Șoselelor din Cambodgia.

Poate că aveau două divizii de vietcongi înrăiți și ei erau puși să hărțuiască un biciclist singur!

Carl se uită la silueta care se îndepărta, în timp ce elicopterul părăsea drumul. Un alt mitralior, un alt pilot, și bietul om ar fi fost mort! Exista posibilitatea ca tipul să fie un vietcong, dar Carl nu se putea hotărî să ucidă un om neînarmat.

Încă mai era idealist, după cincisprezece luni petrecute în Vietnam!

*

*

*

Șeful îi trimise pe plantația de cauciuc, la a doua ieșire a zilei, și Carl fu foarte mulțumit. Se cunoștea faptul că plantațiile ascundeau buncăre, deși nu erau protejate de junglă.

— Iată buncărele! transmise Animalul aparatelor de acoperire. Uimitorule, încearcă să-i scoți afară pe vietcongi!

Carl trase o rafală lungă în intrarea unuia dintre buncărele mari. Sub copaci, se aflau cel puțin douăsprezece buncăre subterane, probabil cu mai multe niveluri și legate între ele. În jur, se vedeau drumuri solide, dovada unei circulații recente și importante. Dar Carl nu spera să vadă ieșind vietcongi, ca să muște din elicopterul servit ca momeală. Puse mitraliera M-60 pe genunchi și luă două grenade, pe care le arătă Animalului. Scoase siguranțele, ținând levierele strânse, până când Animalul ajunse deasupra uneia dintre principalele intrări. Atunci, Carl aruncă grenadele.

— Bravo! strigă Animalul, văzând una dintre grenade intrând în buncăr.

Cealaltă ricoșase și explodase afară. Animalul începu să râdă.

— Atâta pagubă! Poate cu cealaltă ai doborât câteva nuci de cocos.

„Cam asta e tot ce se poate spera, își zise Carl. Dacă vietcongi și-au construit bine buncărele, prima grenadă a redus probabil efectul celeilalte.” Vietcongi nu erau idioți. Carl știa că cei mai mulți infanteriști americani îi urau, dar aveau și un anumit respect pentru aptitudinea lor pentru luptă și grija pentru detalii.

Elicopterul continuă să se rotească în jurul buncărelor, trăgând și aruncând grenade de la altitudine mică, dar fără să reușească să-i facă pe ocupanți să iasă. Animalul semnala mărimea și numărul buncărelor, direcția drumurilor, încredințând totul aparatului comandantului.

— Dacă afurisitul ăsta de colonel vrea să-i facă pe vietcongi să iasă, va trebui să apeleze din nou la intervenția eroicilor lui infanteriști. Aviația este importantă. Dar, uneori, numai infanteria poate să facă treaba. În fine, se pare că

eroicul nostru șef vrea să mergem și să vedem o clădire nu departe de-aici.

Animalul nu avea un respect prea mare față de comandantul vietnamez, și toți erau de părerea lui.

— Vreți să spuneți o cocioabă sau o baracă, domnule plutonier? întrebă Carl.

În Cambodgia nu existau clădiri. În orice caz, el nu văzuse așa ceva.

— Am zis că e o clădire, și încă în apropiere. Nu cred că un vietcong întreg la minte s-ar duce să se instaleze într-o chestie din asta. Dar vom merge să vedem. Poate că nu sunt atât de proști pentru asta, dar poate că sunt destul de șmecheri ca să aibă tunuri în preajmă. Așa că să fim atenți!

Carl spera că Blackthorn nu va lăsa să-i scape nimic și observa el însuși cu mare atenție. Urmând o direcție indicată de aparatul comandantului, Animalul duse elicopterul într-un luminiș mic, unde, într-adevăr, se afla o casă, prima pe care Carl o vedea în Cambodgia. Își zise că fusese construită probabil de francezi. Nu mai era nouă, dar era locuibilă și ocupată, deși nu credea că de vietcongi.

Într-o curticică, hainele spălate se uscau, agățate de o sfoară, și de zidul casei erau sprijinite două biciclete. Două găini albe, slabe, ciuguleau la întâmplare. Nici urmă de viață omenească, dar Carl nu era mirat. Era suficient puțin bun-simț ca să te ascunzi dacă auzeai venind avioane, iar în cazul civililor care acceptau să riște, proprietarii casei ar fi putut să se arate și să zâmbească, făcând gesturi amicale, rugându-se cerului ca să nu li se întâmple nimic rău.

Carl și Animalul se uitară la copacii din jurul casei, fără să descopere nimic neobișnuit. Nici o țeavă de armă ascunsă în umbră. Făcură turul casei, agitând hainele de pe sfoară, fără ca găinile să se simtă deranjate. Nu se vedeau saci de nisip, nici altă fortificație. Niște țigle căzuseră de pe acoperiș și se spărseseră pe pământul tare de la temelia casei.

— Ar trebui să fii complet nebun ca să alegi o țintă atât de ușoară ca să te ascunzi, spuse Animalul. Dar colonelul vrea totuși să-i dăm foc.

Carl se aștepta la un ordin de acest gen. Trase mai întâi în hainele puse la uscat, apoi ținti cele două biciclete. O siluetă vagă, apărută în umbra ușii, îl făcu să ridice degetul de pe trăgaci.

— Haide să plecăm, Animalule, zise el. N-am să trag aici.

Animalul zărise și el silueta și apropié elicopterul ca să vadă mai bine. La intrare se afla o păpușă mare în zdrențe și, preț de o clipă, Carl simți un nod în gât, crezând că era un copilăș. Nu mai puse degetul pe trăgaci. Există posibilitatea ca în acea casă să se afle copii...

Animalul trimise un mesaj aparatului comandantului și luă direcția junglei și a plantației de cauciuc.

CAPITOLUL XVIII

— Să-i ia toți dracii! strigă Dutch, aruncându-și casca de zbor de un copac și făcând țândări apărătoarea neagră de soare.

Carl îl privea cu atenție, dar nu se ridică de lângă copacul său. Dutch nu-și manifesta deseori acest gen de emoții, dar de data asta ochii lui erau roșii de furie.

Observatorul lui Dutch, Blackthorn, se apropiase de el prin spate, fără zgomot, manifestând mai mult dezgust decât mânie. Nimeni nu fusese doborât, iar Carl nu auzise nici un mesaj insolit la stația radio din cortul operațiunilor.

— Ei, Blackthorn, ce s-a întâmplat? îl întrebă Carl.

— I-a omorât, uimitorule. I-a ras. N-a vrut să se oprească, nici când pilotul nostru îl apela disperat prin radio.

Tăcu. Blackthorn se uită la Carl, ca și cum ar fi sperat să-l vadă făcând ceva ca să șteargă ceea ce se întâmplase.

— Ticălosul ăla de Slater a făcut asta, bombăni Dutch în spatele lui.

Carl întoarse capul, așteptând o explicație.

— Treceam pe lângă satul ăla, ca să vedem cum stă treaba pe-acolo. Peste tot numai țânci, bătrâne și bătrâni. Ne uitam la baracă când s-a auzit un zgomot. Dar am rămas pe loc, Uimitorule. Încă mai eram acolo. Nici măcar nu l-am auzit pe Harrier spunând că eram prinși sub foc. Am auzit explozia blestematelor de rachete, lansate asupra satului de aparatul

Cobra. Harrier îi striga că nu era nici un pericol, dar nenorocitul a făcut un viraj la altitudine și a revenit.

Își încrucișă brațele la piept, atragând atenția lui Carl asupra crustelor de sânge pe care nu le remarcase mai înainte.

— Copilul a murit în brațele mele. N-am putut să fac nimic! Și căzu la pământ.

Blackthorn zise, cu vocea lui răgușită:

— Harrier a aterizat în mijlocul satului, crezând că ceilalți nu vor trage dacă ne aflăm acolo. Peste tot erau numai ruine, femei și copii care țipau. Dutch a luat de jos un copilăș care plângea: nu mai avea picioare. A murit din cauza sângelui pierdut, în timp ce Dutch îl ținea în brațe. Erau prea mulți răniți. Nu știam ce să facem pentru ei. Harrier ne-a strigat să ne întoarcem la elicopter; elicopterul comandantului voia să plecăm de-acolo.

Se uită la Carl, deznădăjduit:

— De ce să faci toate astea? A omorât cel puțin douăzeci sau treizeci, plus cei care vor muri pentru că nimeni nu poate să-i îngrijească. De ce? De ce-a făcut asta?

Carl îl privi în ochi. Nu avea nici un răspuns, doar dacă pilotul primise cumva un proiectil drept în cap, sau executase ordinele altcuiva. O revedea pe fetița care murise în brațele lui, în ciuda eforturilor făcute ca să o salveze. Asta era deja o amintire veche și dureroasă, dar acest nou masacru era și mai rău.

Harrier se apropie de ei, nervos, furios, tulburat. Se uită atent la Carl, înainte de a se adresa celorlalți:

— Aici nu s-a întâmplat nimic, zise el. Dutch, Blackthorn, ați înțeles? Nici o discuție!

Se întoarse spre Carl.

— Uimitorule, dacă ți s-a spus ceva, uită. O misiune de rutină, nimic excepțional.

Le întoarse spatele și intră grăbit în cortul operațiunilor.

— Începe înăbușirea faptelor, le zise Carl celorlalți.

Se pregătea să spună că nu va lăsa asta să treacă chiar atât de ușor, dar preferă să tacă deocamdată. Stătuse în banca lui când a fost vorba de masacrarea bivoliilor. Dar, de data asta, nu mai putea să facă la fel.

*

*

*

Preotul militar ascultă cu atenție, cu seriozitate. Carl îi povestea tot ce auzise despre întâmplarea asta, dând chiar numele și coordonatele satului, pe care le aflase de la Dutch, după o doză bună de bere. Carl nu mai întâlnise pe nimeni atât de binevoitor, în afara preotului militar. Nu fusese niciodată la preot și la început se simțise puțin jenat, dar zâmbetul lui căduros îl încurajase.

— Am înțeles, Willstrom, mă voi informa. E un caz serios și cred că ai făcut bine venind la mine.

Și îl conduse pe Carl la ușa micului său birou, până în căldura strivitoare a soarelui.

*

*

*

Carl intră în biroul cu aer condiționat al colonelului. Avea stomacul crispat. Trei oameni se aflau așezați la o masă lungă: preotul militar, care zâmbea și acum patern, un locotenent-colonel, cu un zâmbet amenințător, și căpitanul Sluter, pilotul aparatului Cobra care distrusese satul.

Carl își zise că fusese un idiot. Vedeă deja unde se va ajunge. Preotul încredințase cazul colonelului.

Carl se prezintă colonelului, în poziție de drepti.

— Povestea ta nu e deloc exactă, zise preotul. Colonelul mă asigură că aparatele noastre nu au avut nici un amestec în drama petrecută în sat. A fost o mare eroare a unei unități de artilerie sud-vietnameze, iar noi facem toate eforturile ca să-i ajutăm pe acei nefericiți.

Preotul militar continua să-i zâmbească lui Carl. Colonelul, un bărbat mic de statură, cu gușă, luă cuvântul:

— Sper că am lămurit problema în ceea ce ne privește. Ți-am cercetat statele de serviciu. Sunt excelente. Și mai ai de stat aici doar două luni...

Îi zâmbi aproape cu durere lui Carl și adăugă:

— Aș vrea să fii prudent. N-aș vrea ca un soldat atât de bun să aibă neazuri.

Era clar: privirea lui era la fel de limpede ca și vorbele.

— Mai ales sfârșitul unei șederi atât de lungi aici...

Se uită un moment în ochii lui Carl, apoi făcu un gest care însemna că putea să plece.

Willstrom salută, se întoarce și ieși, simțind cele trei priviri în spatele lui. Era furios, dar și îngrijorat. Acum aveau să-i citească scrisorile. Iar unele poate că nici nu vor mai ajunge la destinație. Era la mâna lor, și ticăloșii știau asta. Nu fusese martor la masacru, și era în stare să pună prinsoare că Dutch și Blackthorn fuseseră și ei avertizați să-și țină gura. Colonelul doar făcuse aluzie, dar era clar: dacă încerca să facă valuri, nu ar fi părăsit Vietnamul viu. Acel pilot de pe aparatul Cobra nu părea deloc îngrijorat. Avea artileria grea de partea lui, iar Carl nu avea nimic.

Știa că exista doar o singură soluție. Luptase cu curaj, se trăsese în el, fusese doborât de inamic și începea să se gândească la întoarcerea sa în America. Nu se mai punea problema unei alte reangajări. Se săturase de Vietnam. Nu voia deloc să fi ajuns până acolo și să fie ucis „accidental”.

Unui om aflat acolo i se puteau întâmpla o mulțime de lucruri, chiar și atunci când totul mergea bine. Un sat murise, dar el voia să trăiască.

CAPITOLUL XIX

Carl înțelesese, după câteva zboruri în jurul localității Song Be, cu câteva luni mai înainte, că misiunile acestei unități erau diferite de cele cunoscute de el mai înainte. Auzise de acest gen de lucruri, dar acest atac cinic și felul de trădare care urmasse continuau să-l înfurie.

Cu o seară înainte, scrisese părinților lui și, pentru prima dată, făcuse o aluzie vagă la ceea ce se întâmplase. După care, fusese gata să rupă scrisoarea. Până la urmă, o trimisese și încercase să doarmă.

Dimineața era tot furios. Luă mitraliera și, în elicopter, verifică grenadele și tot materialul, așteptând sosirea pilotului. În ziua aceea nu va mai avea loc nici un masacru fără motiv. Animalul, în ciuda poreclei sale, semăna cu Carl. Dar la ce bun să se mai gândească la toate astea? Era posibil să-l coste viața. La bordul unui elicopter de recunoaștere, trebuia să te gândești doar la pericolul posibil. O clipă de neatenție, și puteai să mori.

Blackthorn și Animalul făceau turul aparatului, cu o ceașcă de cafea în mână. Cei trei abia dacă vorbeau între ei. Carl nu le spusese ce se petrecuse între el și preotul militar, dar toată escadrila știa ce simțea.

— Auzi, Uimitorele, destinde-te puțin, zise până la urmă Animalul. Se întâmplă lucruri independent de voința și de putința ta. Tot ce poți să faci este să ieși cât se poate mai bine dintr-o situație dificilă.

— Atunci, zise Carl dând din umeri, să încercăm să rămânem la distanță de sate, domnule plutonier. Să ne luptăm cu soldații.

— Asta ar trebui să fie posibil astăzi. Ne vom întoarce la plantațiile de cauciuc. Comandantul sud-vietnamezilor vrea să mergem să vedem regiunea înainte de a-și trimite oamenii. S-ar părea că acolo se ascunde un regiment nord-vietnamez.

Arătă spre cele două aparate Cobra care își încălzeau motoarele.

— Iată „doicile” noastre de astăzi.

— Să sperăm că vor fi de ajuns, zise calm Blackthorn.

Nu era în escadrilă de mult timp, dar scurta lui experiență fusese destul de dură ca să știe că nici măcar trei aparate de acoperire nu erau suficiente încă, ca să garanteze supraviețuirea unui elicopter și a echipajului său. În Vietnamul de Sud era posibil, nu și în acea regiune din Cambodgia.

Animalul decolă rapid cu escortele aproape deasupra lui. Carl aruncase o privire pe hartă și știa că mergeau direct spre plantația de cauciuc, situată cam la nord de Tay Ninh. În momentul în care aveau să sosească, celelalte escadrile ar fi ajuns la Tan Linh, locul în care urmau să fie aduși infanteriștii. Faptul că, în aproximativ un sfert de oră de zbor, în preajmă vor fi și alte aparate, îl liniștea oarecum pe Carl.

Ultimele sale patruzeci și două de zile aveau să fie dure, doar dacă nu cumva escadrila ar fi primit întăriri și cel puțin două aparate noi. În timp ce Animalul conducea micul aparat spre Cambodgia, Carl calcula ce mai rămăsese din Escadrila de Recunoaștere. Trei aparate în stare bună de funcționare și trei aparate obosite. Șase soldați, dintre care numai doi erau deja acolo la sosirea lui Carl. Își aminti de un desen umoristic văzut înainte de drama din sat. Un general arăta în sus, deasupra junglei din Cambodgia, un cer plin de avioane cu reacție, de bombardiere și de elicoptere, unele arzând, iar echipajele lor sărind cu parașuta.

— O, aștim nu sunt luptători, spunea generalul unui civil, care simboliza opinia publică. Sunt doar niște aviatori...

Carl își zicea că trebuia să treacă încă o dată frontiera Cambodgiei, susținuți la sol doar de armata sud-vietnameză. Se uită la unul dintre aparatele de însoțire, subțire ca un șarpe, botul de rechin pictat în partea din față accentuându-i aspectul amenințător.

— Iată plantația, anunță Blackthorn.

Carl se aplecă și mai mult ca să-și vadă ținta. Exact ca celelalte plantații vizate: șiruri de copaci, aproape intacti în ciuda războiului din jurul lor.

— Aș vrea să ard toți copacii ăștia. Crezi că am putea doborî unu-doi? întrebă Carl.

— Vom vedea după ce aterizăm, Uimitorul. Dacă e plin de buncăre, după cum mi s-a spus, i-am putea probabil lichida, fără ca pe Unchiul Sam să-l coste mai mult de câteva mii de dolari.

Lui Carl, precum celor mai mulți de la Recunoaștere, nu-i păsa deloc de aspectul financiar al situației.

— Asta înseamnă mult cauciuc, spuse Animalul, apropiindu-se de plantație.

Se uită pe hartă.

— Vom începe din colțul de nord-est și facem un sfert o dată. Reacția inamicului este cât se poate de probabilă. Așa că, tir de voie. Dar, mai întâi, anunțați.

Se întoarse spre Blackthorn.

— Pregătește fumigenele, dar nu le lansa mai înainte de a-ți da ordin. Vom vedea ce putem face mai înainte ca aparatele Cobra să înceapă să tragă. Nu avem nici un motiv să le lăsăm să se distreze singure.

Blackthorn îi făcu cu ochiul și își puse pușca de asalt M-16 pe genunchi. Când Animalul începu să coboare spre zona de recunoaștere, observatorul luă o grenadă cu fum roșu, ieși în afară și trase siguranța. În partea lui, Carl se aplecă și mai

mult, cu picioarele pe patine. Îndreptă mitraliera în jos și, după ce verifică toate detaliile, ridică ușor capul ca să privească cele două aparate Cobra intrând pe orbita de protecție, în afara razei de acțiune a armelor de calibru mic.

La câțiva metri de vârful copacilor junglei, Animalul reveni la orizontală și începu imediat primul traseu în interiorul limitei de nord a plantației.

Cu o viteză de treizeci de noduri și datorită unei vederi aproape perfecte la sol, era ușor de reperat murecul sau buncărele. Dar Carl știa că era posibil și invers: nord-vietnamezilor nu le ar fi fost nici lor greu să repereze elicopterul și să tragă în el. Degetul i se crispă pe trăgaci.

Nimic nu mai conta în acel moment. Nici satul distrus, nici miile de dolari, nici camarazii doborâți. Numai stația radio, oțelul care îi atârna în mână și pământul de sub elicopter, unde pândeau forme, siluete, mișcări.

Pământul, sub copaci, avea o nuanță de maroniu deschis, culoarea unei cafele proaspăt măcinată. Pe câțiva copaci, Carl zări griul palid al cauciucului, care picura din despicăturile trunchiurilor. Se gândi o clipă, cu amărăciune, la proprietarii acelor plantații, care așteptau despăgubiri... și care le împrumutau ca ascunzători vietcongilor. La naiba cu ei!

Se uitase cu cea mai mare atenție, dar nu văzuse nimic. Animalul făcu un viraj strâns, ca să treacă pe marginea terenului. Pilotul nu voia să iasă din liziera copacilor, ca să nu riște să fie văzut de vietcongi.

— Un buncăr la ora patru! strigă Carl, deschizând imediat focul.

— L-am văzut! zise Animalul, aplecând mult aparatul pe dreapta, lăsându-l pe observator să vadă doar cerul. Încearcă să tragi o rafală-două drept în intrare.

— Nici o problemă!

La vreo treizeci de metri sub el, Carl ar fi putut chiar să sune la ușa de la intrare cu mitraliera M-60, dacă ar fi existat

sonerie. Primele gloanțe stârniră un mic nor de praf în fața intrării, restul dispărând în întuneric.

— Încă un buncăr, Uimitorul. La ora unu, la cincizeci de metri! zise Animalul.

Carl încerca să le țintească, în timp ce pilotul schimba direcția. De data asta, erau așteptați. Prin două găuri negre ale buncărului, se vedeau flamele unor arme care ținteau elicopterul. Carl auzi un zgomot lângă el: vietcongi nu trăgeau la întâmplare. Vedea praful și frunzele ridicându-se acolo unde trăsese el însuși, și ținti mai precis gaura cea mai apropiată: inamicul invizibil nu mai trase. Un moment, celălalt trăgător nu mai fu în măsură să mai tragă asupra lor. Apoi văzu apărând la intrarea în buncăr bustul unui vietcong, curajos și temerar, care voia să deschidă focul cu o pușcă Kalașnikov. Carl trase. Lovit de prima rafală exact între omoplați, vietcongul se prăbuși pe burtă. Al doilea glonț lovi solul în apropierea capului, și Carl lăsă mișcarea aparatului să poarte rafala direct în cap. Omul nu mai mișcă și alunecă în deschizătura neagră cu pușcă cu tot, căreia îi dădu însă drumul în clipa următoare.

— Bravo! exclamă Animalul. Dar ai mare grijă cu porcăriile astea de buncăre!

Animalul indică direcția cu o mișcare a capului și Carl se uită: se vedeau rambleuri negre cam peste tot, unele cu intrări vizibile și urme recente de folosire. Animalul lărgi orbita, dar cu viteză mică, ca să-i lase lui Willstrom tot timpul să tragă. Nu se vedea nimeni și nimeni nu trăgea în ei. Carl începu atunci să tragă în intrările deschise, până când zări material lângă trunchiul unui copac.

— La ora cinci, domnule plutonier, zise el.

Animalul viră în direcția indicată și începu o serie de viraje strânse.

— S-ar părea că i-am surprins în plină acțiune, zise Animalul, râzând. O fi ziua spălării rufelor. Și poate că pregăteau un picnic. Haide să le dăm o mână de ajutor!

Jos, se vedeau mai multe uniforme negre, un lighean și un cadru de bicicletă întărit, folosit de obicei de vietcongi pentru transportarea alimentelor. Restul hainelor abandonate se afla pe marginea unui rambleu negru, și Carl trase mai întâi în el, ca să fie sigur că nu ascundea intrarea și un om înarmat. Nici o reacție. Atunci trecu la restul, adăugând alte victime victoriei sale: un cazan, o bicicletă și câteva cămăși negre. Deși în apropiere se afla un număr necunoscut de vietcongi, Carl nu se putea abține să nu zâmbească la gândul unui general decorându-l, în careu, „pentru eroism în lupta împotriva ligheanelor de orez comuniste”.

Acest gând dispăru brusc la zgomotul rafalelor unor arme automate, care nu erau armele lor.

— Trag în noi! strigă Animalul. Drept înainte!

Și făcu un viraj, ca să-i ofere lui Carl un unghi potrivit pentru ripostă.

— La dracu’! Mitraliere de 51! strigă Carl. O să le vin de hac!

Tirul din față îl orbi o fracțiune de secundă, apoi pilotul devie într-o parte aparatul, în timp ce mitraliorul lansa grenada fumigenă roșie, la ordinul Animalului. Carl știa că nu lovise arma inamică, dar mai știa, din experiență, fiind expus la mică distanță puterii mitralierelor chinezești, că va avea probabil ocazia să întâlnească și altele: în regiune, de cele mai multe ori, erau instalate mai multe, ca să realizeze un foc încrucișat.

Animalul prevenise aparatele de susținere și acestea erau pregătite să intervină pe loc, împotriva unui inamic care depășea mijloacele unui elicopter de recunoaștere. Imediat ce pilotul semnala că era atacat, Cobra din față venea în picaj de la o altitudine de o mie de metri. Animalul știa că primul aparat Cobra sosea, gata să plece dacă elicopterul de recunoaștere era în afara pericolului și gata să continue dacă era nevoie. Apelă, luând distanță:

— Papa Doi-Șapte, veniți! Țintele: mitraliere de 51 și buncăre. O fumigenă roșie lansată.

Aparatul Cobra, având ca pilot pe salvatorul lui Carl, locotenentul Sanders, sosi dinspre est cu mare viteză, în timp ce micul elicopter lua altitudine, îndepărtându-se de plantație.

— Acum, vom rămâne un moment în împrejurimi și vom privi tirul. N-am semnal de alarmă, dar știu că am fost atinși. Vedeți ceva evident?

Întrebarea pilotului a fost urmată de o tăcere scurtă, până când întoarseră capetele ca să vadă eventualele găuri din cocă. Carl știa că una trebuia să fie lângă el, dar nu o vedea și nu se neliniștea din cauza ei. Atâta vreme cât nu se aprindea nici un becuț de alarmă, nu putea să fie nimic grav.

— Nu văd nimic, domnule locotenent, zise Carl.

— Nici eu, spuse Blackthorn. Dar ar fi trebuit să aibă și ei un elicopter ca să ne nimerească în partea asta. Îmi petrec atât de mult timp privind cerul, încât am început să devin un fel de astronom, zise el cât se poate de serios.

Carl izbucni în râs.

— Știam eu că armata te pregătește ca să practici o meserie bună în civilie, iar tu, ca un nerecunoscător, bombăni. Ai bombăni chiar și dacă vietcongiu ți-ar tăia boășele!

Animalul puse capăt glumelor, făcând un viraj strâns spre stânga, oferindu-i observatorului o vedere perfectă a ceea ce se întâmpla. Carl se lăsă să alunece pe podea și se sprijini de perete, ca să vadă mai bine atacul aparatelor Cobra. De la acea altitudine, nu avea de ce să le fie teamă că vor fi doborâți, cu atât mai mult cu cât nord-vietnamezii erau probabil destul de ocupați cu aparatele de asalt. Era un spectacol splendid și cumplit: acele forme și virajele lor strânse, atacurile în picaj...

— Vietcongul ăsta chiar are tupeu! zise Blackthorn. Nu cred că în locul lui aș încerca să dobor singur un aparat Cobra!

Se uita la trasoarele care urcau dinspre plantația de cauciuc. Trăgătorii vietcongi se aflau acolo, ripostând atacurilor aparatelor Cobra, și Carl însuși fu impresionat un moment. Până atunci nu trăsesese decât o singură mitralieră de 51. Poate Carl se înșelase la început. Poate că era un țăcănit.

Unul dintre aparatele Cobra – n-ar fi putut să spună care – își termină munițiile, la mai puțin de trei sute de metri, și încheie atacul cu o grenadă de 40 mm. Brusc, stația radio prinse viață, și Carl își dădu seama că cel puțin patru linii de trasoare se încrucișau în aer în jurul aparatului Cobra.

— O capcană! E o capcană! strigă Animalul.

Și fu gata să-l facă pe Carl să cadă din elicopter, aducând brusc aparatul în sensul acelor de ceasornic.

— Am fost atinși! Doi-Șapte a fost atins! Cred că nu voi reuși să mă salvez.

Sanders era atins. Carl și-l imagina în aparatul Cobra care cădea. Se prăbușise probabil peste tabloul de bord și copilotul nu putea să preia conducerea aparatului.

Trasoarele continuau să se îndrepte spre marele elicopter, pe măsură ce cădea. Copilotul lui Doi-Șapte încă mai vorbea, dar cuvintele erau întretăiate.

— Sunt... atins. Nu... pot... Nu... mă lăsați...

— Doi-Trei, încercăm să-l acoperim, zise Animalul celorlalte aparate Cobra. Pregătește-te, Uimitorul. Accelerăm. O să fie nasol.

Trecu la celălalt aparat:

— Doi-Trei, vom încerca să-l salvăm pe Doi-Șapte.

— Recepționat. Rămâneți în viață. Am alertat întăririle. Vor sosi imediat cu celelalte aparate Cobra.

Cu atât mai bine. Carl își strânse curelele. Dar nimeni nu va ieși viu din aparatul Cobra, dacă copilotul nu va reacționa cât mai repede.

— Arde! zise Blackthorn.

Un moment foarte scurt, Carl văzu aparatul Cobra arzând, la vreo cincizeci de metri de vârful copacilor, trasoarele continuând să-l nimerească. Copilotul făcuse în așa fel încât să încetinească picajul elicopterului, dar Animalul cobora degeaba în vrie cât mai repede posibil – n-ar fi reușit să ajungă înainte de prăbușirea celuiilalt.

Animalul, cu o voce calmă, expuse planul:

— Când vom ajunge la vârful copacilor, Uimitorul, voi face un viraj strâns în jurul celuiilalt, ca să vedem dacă există supraviețuitori și să-i poți lichida pe cei care s-ar putea apropia de elicopter. O să urcăm, o să coborâm, o să virăm... Sper să nu ne rupem gura! Oscar, te vei apleca cât mai mult în partea ta. Nu te ocupa de fum: trage cu pușca în tot ce mișcă.

Apoi se răzgândi.

— Nu. Să nu riscăm să-i omorâm pe ai noștri, dacă sunt unii care ies.

— OK, zise Blackthorn.

Carl întinse brațul și trase mai aproape lada cu grenade. Parcă avea un nod în gât. Inima îi bătea mai tare. Ba chiar avea impresia că făcea să se miște vesta antiglonț. Oricum, cu vestă sau fără, mitraliera de 51 i-ar fi făcut de petrecanie fără multă vorbă.

— La dracu'!

Aparatul Cobra atinsese vârful copacilor cu coada înainte, palele rotorului smulgând frunzele și crengile arborilor de cauciuc. Apoi ajunse la crengile cele mai mari și dispăru, în timp ce Carl se afla la mai mult de o sută cincizeci de metri deasupra.

— Nu explodează! Țineți-vă bine! strigă Animalul, coborând elicopterul în gaura făcută de epavă.

Carl ajunsesese în punctul de luptă pe care îl cunoștea foarte bine. Urcările, coborârile, virajele, totul se amesteca și rămânea, în mod paradoxal, clar și precis.

Vedea elicopterul Cobra prăbușit și frunzele smulse, care coborau lent peste el sau pe pământul negru. Elicopterul zăcea pe o parte: fără foc, fără fum. Nici o mișcare. Prin cockpit-ul spart, zărea siluetele nemișcate ale celor doi piloți. Nici un gest, nici un strigăt.

Blackthorn își reîncărca arma cât putea de repede.

— Vietcongi! Peste tot!

Și reîncepu să tragă.

Siluete mici se iveau dintre copacii din jur, alergând spre aparatul doborât și trăgând în același timp în elicopterul din aer.

Animalul mișca elicopterul tot timpul, ca să-i împiedice pe cât posibil pe vietcongi să-l nimerească.

Carl continua să tragă, în ciuda zdruncinăturilor elicopterului său. Jos erau prea multe arme inamice. Auzea gloanțele lovind aparatul, le simțea. Doi oameni se opriră din cursa lor spre aparatul Cobra, ca să țintească mai bine. Carl îi lichidă pe amândoi pe la spate. Alți câțiva ajunseseră la Cobra și începură să tragă în cockpit. Carl le servi o rafală neîntreruptă, până când deveniră o grămadă de carne însângerată.

— Muriți, nenorociților! Muriți!

Un fel de abur roșu se forma în fața ochilor săi. Simți un șoc, care îl dădu înapoi o clipă, apoi tirul său făcu să explodeze un cap din spatele unei puști de asalt, după care trecu la altă țintă.

Carl simți o zdruncinătură, auzi țipete în partea din față și bucăți de plexiglas căzură în jurul lui. Îl auzi pe Blackthorn strigând ceva, nu în interfon: un țipăt, în aer. Oscar nu mai trăgea, dar țipa întruna, în timp ce elicopterul cădea cu botul înainte.

— Animalul a fost lovit! E lovit!

Carl se ridică, uitând de mitralieră, uitând de vietcongi aflați la câțiva metri mai jos, și trecu în față, ca să se ocupe de

pilot. Animalul se prăbușise în față, iar sângele îi șiroia din cască pe gât.

Carl reuși să ridice corpul greu al pilotului, dar îl scăpă când elicopterul căzu între copaci. Plexiglasul invadă interiorul aparatului. Auzi palele rotorului rupându-se, apoi și coada aparatului. Nu mai rămăsese decât coca ovală, care cădea pe ultimii metri înainte de a atinge pământul.

Zgomotul... țipetele oamenilor, departe de elicopter. Tir de arme. Nu simțea nici durere, nici teamă. Avea toate simțurile încă treze. O senzație de ceva cald care curgea în el. Era mulțumit. Nimic urgent. Nici o grijă. Nimic nu încerca să miște. Auzea exploziile și zgomotul zborului aparatului Cobra, dar nu mai avea nici o importanță.

Zgomotul unor pași grăbiți se opri lângă elicopter. O față închisă la culoare se aplecă peste locul unde zăcea. Niște oameni mici.

Zgomotul de pași dispăru o dată cu fața, apoi reveni, mai puternic, când omul îi dădu ocol lui Carl ca să-l privească mai de aproape. Nu puteai să știi ce gândește...

Mâinile mici, închise la culoare, lăsară în jos, lent, pușca Kalașnikov. Țeava armei, caldă încă, se opri pe fruntea lui Carl. Nici o expresie pe față.

Razele soarelui făceau bine. Erau calde, mângâietoare. În adâncul timpului și spațiului infinite, la o mie de ani-lumină, Carl văzu degetul mic care apăsa oțelul negru al trăgaciului.

Printed in Romania

grupul drago print

fed print sa

O societate Butan Gas

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, București, ROMÂNIA

Telefon: 335.93.18; 335.97.47

Fax: 337.33.77

Elicopterul își începu coborârea spre junglă. Carl Willstrom era deja instalat în spatele mitralierei, gata să radă vietcongi. Dar jos, în zona de aterizare, descoperi un imens cimitir în aer liber... plin de cadavrele soldaților americani.

De atunci înainte, această imagine îl va obseda fără încetare și fiecare nouă misiune va deveni împlinirea acestei răzbunări.

„Siluete mici se iveau dintre copacii din jur, alergând spre aparatul doborât și trăgând în același timp în elicopterul din aer.

Animalul mișca elicopterul tot timpul, ca să-i împiedice pe cât posibil pe vietcongi să-l nimerească.

Carl continua să tragă, în ciuda zdruncinăturilor elicopterului său. Jos erau prea multe arme inamice. Auzea gloanțele lovind aparatul, le simțea. Doi oameni se opriră din cursa lor spre aparatul Cobra, ca să țintească mai bine. Carl îi lichidă pe amândoi pe la spate. Alți câțiva ajunseseră la Cobra și începură să tragă în cockpit. Carl le servi o rafală neîntreruptă, până când deveniră o grămadă de carne fără nimic omenesc.”

6420209400221